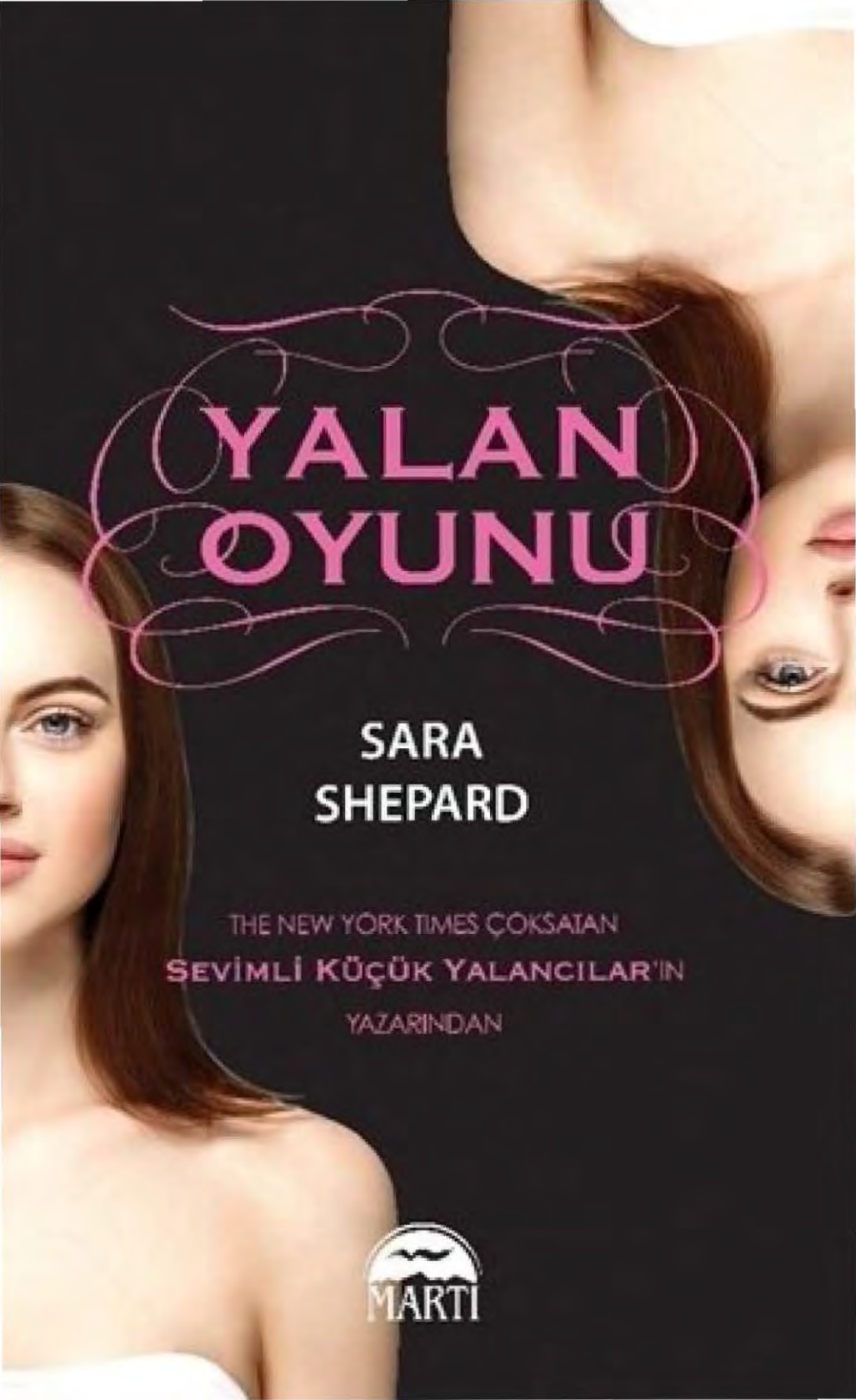

YALAN
OYUNU
SARA
SHEPARD
THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN
SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR'IN
YAZARINDAN
MARTI

YALAN OYUNU

BAŞKA BİRİNİN SAHİP OLMAK İÇİN CİNAYET İŞLEYEBİLECEĞİ BİR HAYATIM VARDI. DERKEN BİRİ BUNU YAPTI.

Pek fazla şey hatırlamıyor olabilirim, ama muhteşem bir hayat yaşadığımı biliyorum. Ölürken bile başkasının sahip olmadığı bir şeye sahiptim: Hiç karşılaşmadığım ikiz kardeşim sayesinde tekrar sahneye çağrılma şansına. Başıma gelenleri öğrenmek için Emma'nın yerime geçmesi gerekiyordu. Peki, en yakın arkadaşlarımın şakalarını kaldırabilecek miydi? Erkek arkadaşımı, aşkıyla tutuştuğu o kız olduğuna ikna edebilecek miydi? Aileme kendi kızlarıymış gibi iyi geceler öpücüğü verebilecek miydi? Katilimin onun her adımını izlediğini anladığında bile gösteriye devam edebilecek miydi?

O HALDE, YALAN OYUNU BAŞLASIN.

martiyayinlari
martiyayinlari
MARTI

kitapyurdu.com

YALAN OYUNU
Özgün Adı: The Lying Game
Sara Shepard

Yayın Yönetmeni	: Murat Olukpınar
Çeviren	: Çiğdem Casagrande
Editör	: Gamze Tuncel Demir
Düzelti	: Özlem Atar
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Murat Kaynar

1. Baskı: Ekim 2017
ISBN: 978-605-186-463-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Sara Shepard
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim adlı ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 - SERTİFİKA NO: 34191

SARA SHEPARD

Çeviren: Çiğdem Casagrande

Emma sonunda başını kaldırdı. Göz göze gelmek için bakışlarımı aynaya çevirdim. Ama aynaya baktığım anda çığlık attım.

Çünkü Emma tıpatıp bana benziyordu.

Ve ben orada değildim.

Emma arkasını dönüp banyodan dışarı çıktı, ben de sanki bir şey beni arkasından sürüklüyormuş gibi onu takip ettim. Kimdi bu kız? Neden birbirimize bu kadar benziyorduk? Neden görünmezdim? Neden, nasıl desem, *hiçbir şey* hatırlayamıyordum?

Sonra güçlükle kendime yoğunlaştım. O son uyku hissi kaslarımı sarmadan hemen önce bedenimdeki kurşun yarasını hissettim. Ardından başucumda dikilen o belli belirsiz, gölgemsi figürü gördüm.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Emma'nın beni görmemesi çok normaldi. Aynada gözükmemem çok normaldi. Aslında orada değildim.

Ölmüştüm.

Neyi taklit edersek oyuz,
dolayısıyla taklit ettiğimiz şeyi seçerken dikkatli olmalıyız.

KURT VONNEGUT

ÖNSÖZ

Uyandığımda hiç tanıdık gelmeyen pembe fayanslı bir banyoda, leş gibi bir ayaklı küvetin içindeydim. Tuvaletin hemen yanında *Maxim* yığını duruyordu, lavaboya yeşil diş macunu bulaşmıştı, aynada beyaz lekeler vardı. Banyonun penceresinden karanlık gökyüzündeki dolunay görünüyordu. Günlerden neydi? Neredeydim? Arizona Üniversitesi'ndeki yurtlardan birinde miydim? Birinin evinde mi? Adımın Sutton Mercer olduğunu, Arizona-Tucson'un eteklerinde yaşadığımı güç bela hatırlıyordum. Cüzdanımın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, arabayı kim bilir nereye park etmiştim. Düşününce, hangi marka araba kullanıyordum ben? Biri bana bir şey mi içirmişti acaba?

"Emma?" diye seslendi bir çocuk öbür odadan. "Evde misin?"

Yakından gelen bir ses, "Meşgulüm!" dedi.

İnce uzun bir kız banyonun kapısını açtı, birbirine dolaşmış saçları yüzünü örtüyordu. "Hey!" diye ayağa fırladım.

"Burada biri var zaten!" Bedenim sanki uykuya dalmış gibiydi. Aşağıya baktığımda bir belirip bir kayboluyordu, sanki yanıp sönen ışıkların altındaymışım gibiydi. *Garip. Biri bana kesinlikle bir şey içirmiş olmalı.*

Kız beni duymuyormuş gibiydi. Öne doğru sendeledi. Saçları yüzünü kapatıyordu.

Küvetten hızla çıkarken, "*Merhaba?*" diye bağırdım. Bakmadı bile. "Sağır mısın?" Hiç. Lavanta kokulu losyon şişesine basıp kollarını ovmaya başladı.

Kapı tekrar ardına kadar açıldı ve kalkık burunlu, tıraşsız bir ergen içeri daldı. "Ah!" Gözleri kızın üstünde NEW YORK NEW YORK ROLLER COASTER yazan daracık tişörtteydi. "Burada olduğunu bilmiyordum, Emma."

"Belki kapının *kapalı* olmasının sebebi budur?" Emma, çocuğu dışarı itip kapıyı suratına çarptı. Tekrar aynanın karşısına geçti. "Hey!" diye bağırdım yine.

Sonunda başını kaldırdı. Göz göze gelmek için bakışlarımı aynaya çevirdim. Ama aynaya baktığım anda çığlık attım.

Çünkü Emma tıpatıp bana benziyordu.

Ve ben orada değildim.

Emma arkasını dönüp banyodan dışarı çıktı, ben de sanki bir şey beni arkasından sürüklüyormuş gibi onu takip ettim. Kimdi bu kız? Neden birbirimize bu kadar benziyorduk? Neden görünmezdim? Neden, nasıl desem, *hiçbir şey* hatırlayamıyordum? Aklımda beliren yanlış hatıralar acı veriyordu; Catalinas'taki göz kamaştırıcı gün batımı, sabahları arka bahçemdeki limon ağaçlarının kokusu, ayaklarıma

değen kaşmir terliğin verdiği his. Öte yandan diğer şeyler, asıl önemli olanlar, belirsiz, hayal meyaldi, sanki bütün hayatımı suyun altında geçirmişim gibi. Bazı belirsiz şekiller görüyordum ama ne olduklarını çıkaramıyordum. Yaz tatillerimin hiçbirini, ilk kiminle öpüştüğümü, güneşin yüzüme değmesinin ya da en sevdiğim şarkıda dans etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. En sevdiğim şarkı *hangisiydi*? İşin kötüsü, dakikalar geçtikçe her şey daha da bulanıklaşıyordu. Sanki yok oluyorlardı.

Sanki *ben* yok oluyordum.

Sonra güçlükle kendime yoğunlaştım ve o boğuk çığlığı duydum. Aniden kendimi başka bir yerdeymiş gibi hissettim. O son uyku hissi kaslarımı sarmadan hemen önce bedenimdeki kurşun yarasını hissettim. Gözlerim yavaşça kapanırken başucumda dikilen o belli belirsiz, gölgemsi figürü gördüm.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Emma'nın beni görmemesi çok normaldi. Aynada gözükmemem çok normaldi. Aslında orada değildim.

Ölmüştüm.

TIPATIP AYNISI

Emma Paxton kanvas çantasını ve buzlu çay bardağını alıp, yeni koruyucu ailesinin Las Vegas eteklerindeki evinin arka kapısından çıktı. Yakındaki otoyoldan geçen arabaların çıkardığı sesler kulağına geliyordu, havada egzozdan ve yakındaki su arıtma tesisinden kaynaklanan ağır bir koku vardı. Arka bahçenin dekorasyonu tozlu ağırlık kaldırma aletlerinden, paslı sinek kovucudan ve ucuz kil heykellerden ibaretti.

Şato muamelesi yaptığım, ıssız arazimi mükemmelce tamamlayan ahşap salıncak setin bulunduğu Tucson'daki bahçemin yanından bile geçemezdi. Dediğim gibi, hâlâ hatırlayabildiğim buharlaşıp giden hatıralar tamamen rastlantısal ve tuhaf. Son bir saattir hayatına anlam verebilmek için Emma'yı takip ederken bir yandan kendiminkini hatırlamaya çalışıyorum. Başka şansım varmış gibi durmuyor.

Gittiği her yere ben de gittim. Emma'yla ilgili şeyleri nasıl öğrendiğimden tam olarak emin değildim, sanki telefonun ekranında beliren mesajlar gibi, onu izledikçe kafamda belirmişlerdi. Onun hayatının detaylarını kendi hayatımınkinden daha iyi biliyordum.

Emma, çantasını dövme demir taklidi bahçe masasının üstüne koydu, çanta plastik bahçe sandalyesine kaydı ve devrilmesine neden oldu. Kumarhanelere olan mesafesini saymazsak, bu bahçenin tek iyi tarafı temiz ve kesintisiz bir gökyüzü sunmasıydı. Gökyüzünde asılı duran Ay mermerden yapılma iri bir kurabiye gibiydi. Emma'nın bakışları doğuda parlayan iki tanıdık yıldıza takıldı. Dokuz yaşındayken özlem içinde sağdaki yıldıza Anne Yıldız, soldaki yıldıza Baba Yıldız adını takmıştı. Hemen üstlerindeki küçük parlak yıldız ise Emma Yıldız'dı. O yıldızlar hakkında birçok masal uydururdu, sanki gerçek ailesi onlarmış, bir gün dünya üstünde de gökyüzünde oldukları gibi bir araya geleceklermiş gibi.

Emma hayatının büyük kısmını koruyucu ailelerin yanında geçirmişti. Babasını hiç tanımamıştı ama beş yaşına kadar birlikte yaşadığı annesini hatırlıyordu. Annesinin adı Becky'ydi. *Wheel of Fortune*'daki sorulara bağırarak yanıt vermeyi, oturma odasında Michael Jackson şarkılarıyla dans etmeyi, KABAK, BEBEK DOĞURDU! ve YARASA ÇOCUK YAŞIYOR! gibi magazin haberlerini okumayı seven ince uzun bir kadındı. Becky, Emma'yı oturdukları sitenin çöplerini karıştırması için yollardı, ödül genellikle kullanılmış bir ruj ya da küçük bir gofret olurdu. Ona Goodwill'den fırfırlı etekler ve dantelli kıyafetler alırdı. Emma'ya, uyumadan önce, karakterleri tek tek canlandırarak *Harry Potter* okurdu.

Ama Becky geçersiz piyango bileti gibiydi, Emma onunla birlikteyken neyle karşılaşacağını asla bilemezdi. Becky bazen bütün gününü koltukta hıçkırarak geçirirdi, ağlamaktan yüzü gözü şişer, gözyaşları yanaklarından sel olur akardı. Bazen Emma'yı en yakın mağazaya sürükler ve her şeyden iki çift alırdı. "Neden aynı ayakkabıdan iki çifte ihtiyacım olsun ki?" diye sorardı Emma. Becky'nin yüzüne düşünceli bir bakış yerleşirdi. "Biri kirlenirse diye, Emmy."

Becky çok unutkan olabiliyordu, tıpkı Emma'yı Circle K'de bıraktığı günkü gibi. Annesinin arabasının otoyolda gözden kaybolduğunu gören Emma'nın nefesi duracak gibi olmuştu. Kapıdaki görevli ona portakallı şeker ikram etmiş, o birkaç telefon konuşması yaparken dükkânın önündeki dondurucunun üstünde oturmasına izin vermişti. Becky sonunda döndüğünde Emma'yı kucağına alıp sıkı sıkı sarılmıştı. Bu seferlik yapış yapış portakallı şekerin elbisesine bulaşmasına laf bile etmemişti.

Bu olaydan kısa zaman sonra, bir yaz akşamı, Emma anaokulundan arkadaşı olan Sasha Morgan'a yatıya gitmişti. Sabah uyandığında Bayan Morgan yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle başucunda duruyordu. Görünüşe göre Becky, Morganların kapısının altından bir not atıp "kısa bir yolculuğa," çıktığını haber vermişti. Bu yolculuk, her nereyeyse, yaklaşık on üç senedir devam ediyordu.

Kimse Becky'nin izini bulamayınca Sasha'nın ailesi onu Reno'daki bir yetimhaneye bırakmıştı. Evlat edinmek isteyen müstakbel aileler beş yaşındaki bir çocuğa hiç ilgi göstermemişlerdi, hepsi kendilerinin küçük bir kopyası ha-

line getirebilecekleri bir bebek istiyorlardı, böylece Emma ilk önce grup evlerinde, ardından koruyucu evlerde yaşadı. Emma annesini her zaman sevmiş olsa da onu pek özlediği söylenemezdi, en azından sefil Becky'yi, manik Becky'yi ya da onu Circle K'de unutan kaçık Becky'yi. O, annesi olması fikrini özlüyordu yalnızca: devamlı yanında olacak, geçmişini bilen, geleceğini önemseyen ve onu koşulsuz seven, güvenilir biri. Emma gökyüzündeki Anne, Baba ve Emma yıldızı yaşadıklarından değil dileklerinden yola çıkarak yaratmıştı.

Sürgülü cam kapı açıldı, Emma dönüp baktı. Travis, yeni koruyucu annesinin on sekiz yaşındaki oğlu kibirli kibirli yürüyerek bahçedeki masaya yerleşti. "Biraz önce sen banyodayken içeri daldığım için özür dilerim," dedi.

"Sorun değil," diye acı acı mırıldanan Emma bacaklarını yavaşça hemen yanı başındaki sandalyeye yayılan Travis'inkilerden uzaklaştırdı. Travis'in üzgün olmadığından adı gibi emindi. Onu çıplak yakalayabilmek için alıştırma yapıyordu. Travis bugün siperliğini gözlerine kadar indirdiği mavi bir kasket takmıştı, üstüne oldukça büyük gelen eski püskü kareli bir gömlek ve beli neredeyse çatalına kadar sarkan kot şort giymişti. İnce dudaklı ve patlak gözlüydü. Sivri burnunun altında tek tük tüyler vardı; yüzü kıllarla kaplanacak kadar gerçek bir erkek değildi henüz. Kanlanmış kahverengi gözleri şehvetle kısılmıştı. Emma üstünde gezinen bakışları hissedebiliyordu, dar kesim NEW YORK NEW YORK tişörtünde, açıkta kalan çıplak kollarında, uzun bacaklarında.

Travis domuz gibi homurdanarak gömleğinin cebinden çıkardığı esrarlı sigarayı yaktı. Dumanını kızın bulunduğu yöne

doğru üflerken sinek kovucu da ışık yaymaya başlamıştı. Makine mavi ışık eşliğinde keskin bir cızırtıyla bir sineğin daha icabına baktı. Keşke o da aynı şeyi Travis'e yapabilseydi.

Geri çekil esrar kokulu, demek isterdi Emma. *Hiçbir kızın yanına yaklaşmamasına şaşmamak gerek.* Onun yerine dilini ısırdı; bu yorum da Karşılık Vermem Gereken Sözler dosyasına gitmeliydi, çekmecesinin en üst gözünde saklı duran kara kaplı defterine yazdığı listeye. Şikâyet listesi, kısaca söylemek gerekirse KVGS, Emma'nın koruyucu annelere, ürkütücü komşulara, okuldaki şirret kızlara ve diğerlerine söylemesi gereken etkili ve ters sözlerle doluydu. Emma çoğu zaman dilini tutuyordu. Sessiz kalmak, sorun çıkarmamak, durumun gerektirdiği gibi davranmak daha kolaydı. Zaman içinde Emma oldukça etkileyici başa çıkma teknikleri geliştirmişti. On yaşındayken, sinirli bir adam olan koruyucu babası Bay Smythe eşya fırlatma moduna girdiğinde reflekslerini kuvvetlendirmişti. Henderson şehrinde kendi yiyeceklerini yetiştiren ancak onları nasıl pişirecekleri hakkında en ufak fikirleri olmayan iki hippi Ursula ve Steve ile yaşarken mecburen yemek pişirme işini üstlenmişti, kabaklı kek, sebzeli graten ve çok nefis olan sebze kızartması.

Emma, M Resort'taki VIP kumarbazlar için barmaid olarak çalışan bekâr anne Clarice'in yanına taşınalı yalnızca iki ay olmuştu. O zamandan beri yaz aylarını fotoğraf çekerek, bundan önceki koruyucu ailesinin yaşadığı Henderson'dan ayrılmadan önce arkadaşı Alex'in ona verdiği hasarlı BlackBerry'deki Minesweeper'da maraton oyunları oynayarak, New York New York kumarhanesinin lunaparkındaki hızlı trende yarı zamanlı

çalışarak ve ah evet, yapabildiğince Travis'ten sakınarak geçirmişti.

Oysa böyle başlamamıştı. İlk başlarda Emma yeni koruyucu kardeşiyle arkadaş olabilecekleri umuduyla iyi geçinmek için çaba göstermişti. Önceki koruyucu aileler gibi berbat değillerdi, diğer çocuklarla hiç arkadaşlık yapamamıştı. Bazen çok çaba göstermesi gerekmişti. Travis'in Youtube'da seyrettiği kısa zamanda nasıl haydut olabilirsin, cep telefonuyla arabanın kilidini nasıl açarsın, soda makinesini nasıl hacklersin, bira şişesiyle asma kilidi nasıl açarsın gibi videolara ilgi duyuyormuş gibi davranmıştı. Birkaç kez televizyonda yayınlanan *Ultimate Fighting Championship* eziyetine katlanmış, hatta güreş hamlelerinin adını öğrenmeyi bile denemişti. Ancak bu nezaket bir hafta sonra, Travis'in onu buzdolabının önünde okşamaya kalkmasıyla sona ermişti. Emma'nın "yanlışlıkla" kasıklarını tekmelemesinden hemen önce kulağına, "Çok arkadaş canlısısın," diye fısıldamıştı.

Emma'nın tek isteği lise son sınıfı burada geçirmekti. Ağustosun sonuydu. Okul çarşamba günü başlamıştı. İki hafta sonra on sekiz yaşını doldurunca Clarice'in evinden ayrılma seçeneği bulunuyordu, ama bu bir daire bulmak ve kirayı ödeyebilmek için tam zamanlı işe girmek anlamına geliyordu. Clarice, Emma'nın sosyal görevlisine diplomasını alana kadar onunla kalabileceğini söylemişti. *Dokuz ay daha*, Emma mantra gibi bunu kendine tekrar edip duruyordu. O zamana kadar dayanabilirdi, değil mi?

Travis elindeki esrarlı sigaradan bir nefes daha çekti. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Emma sertçe.

Travis sonunda dumanı üfledi. "Tatlı küçük Emma," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Ama her zaman bu kadar uslu değildin, değil mi?"

Emma başını kaldırıp gökyüzündeki Anne, Baba ve Emma Yıldız'a bakmaya başladı. Ufkun biraz ötesindeki yıldızı kısa zaman önce Erkek Arkadaş diye adlandırmıştı. Bu aralar Emma yıldızına normalde olduğundan daha yakındı, belki de bu bir işaretti. Belki kaderinde yazılı olan mükemmel erkek arkadaşla karşılaşacağı yıldı bu.

Evde birinin dolaştığını fark eden Travis, "Kahretsin," dedi aniden. Clarice arka kapıda belirdiği anda izmariti Emma'nın oturduğu sandalyenin altına fırlattı. Emma kaşlarını çatarak izmaritin yanan ucuna baktı –Travis'in sigarayı ona ittirmeye çalışması pek hoştu doğrusu– ve ayakkabısıyla üstüne bastı.

Clarice'in üstünde hâlâ üniforması vardı. Smokin ceket, ipekli beyaz gömlek ve siyah papyon. Sarıya boyanmış saçlarını kusursuz bir Fransız topuzuyla toplamıştı, dudaklarını kimsenin tenine yakışması mümkün olmayan parlak fuşya renginde rujla boyamıştı. Elinde beyaz bir zarf tutuyordu.

"İki yüz elli dolarım kayıp," dedi soğuk bir tavırla. Boş zarfı buruşturmuştu. "Bruce Willis'in verdiği özel bahşişti. Hesaplardan birini imzalamıştı. Koleksiyon defterime koyacaktım."

Emma anlayışla içini çekti. Clarice hakkında bildiği tek şey ünlülere karşı duyduğu takıntıydı. Koleksiyon defterine şimdiye kadar gördüğü her ünlüyü not eder, magazin dergilerinden kestiği haberlerini kahvaltı köşesindeki duvara asardı. Öğle saatlerinde, ki bu Clarice'in çalışma saatlerine

göre sabahın körü sayılırdı, nadiren mutfakta karşılaşırlardı. O zaman Clarice'in konuşmak istediği tek şey ya *American Idol*'ın son şampiyonuyla yaptığı uzun konuşma olurdu ya da bir aksiyon filminde oynayan yıldızın göğüslerinin kesinlikle sahte olduğundan söz ederdi veya *reality* şovdaki spikerin nasıl bir şirret olduğunu anlatırdı. Emma bunları ilgiyle dinlerdi. Ünlülerin kirli çamaşırları pek umurunda değildi ancak hayali, bir gün araştırmacı gazeteci olabilmekti. Clarice ona bunları sorduğundan değil. Clarice tek bir özel soru sorduğundan değil.

"Ben işe gitmek için evden çıkarken para yatak odamdaki zarfın içinde duruyordu." Clarice gözlerini kısmış Emma'ya bakıyordu. "Şimdi yok. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Emma belli etmeden Travis'e göz attı, ama o BlackBerry'siyle oynuyordu. Fotoğrafları ekranda kaydırırken aralarında kendisinin banyonun aynasından çekilmiş bulanık bir resminin bulunduğunu fark etti. Saçları ıslaktı, havluya sarınmıştı.

Yanakları alev alev yanan Emma, Clarice'e doğru dönerek kullanabileceği en diplomatik ifadeyle, "Ben bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Belki Travis'e sormalısın. O bir şeyler biliyor olabilir."

"*Affedersin*?" Travis'in sesi çatlak çatlaktı. "Ben para falan almadım."

Emma güvensizliğini belli eden bir ses çıkardı.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun, anne," diye sözlerine devam etti Travis. Ayağa kalkıp şortunu yukarı doğru çekiştirdi. "Ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Aslında Emma'yı senin odana girerken *gördüm* bugün."

"Ne?" Emma ona bakmak için hızla döndü. "Hayır, girmedim!"

"Evet, girdin!" Annesine arkasını döner dönmez sahte gülümsemesi yiyecek gibi bakan kısılmış gözlere ve kırışmış bir buruna dönüşmüştü.

Emma'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Bu kadar kolayca yalan söyleyebilmesi inanılmazdı. "Seni annenin cüzdanına doğru ilerlerken gördüm," dedi kız.

Clarice masaya dayandı, dudakları sağa doğru kıvrılmıştı. "*Travis* mi yaptı bunu?"

"Hayır, yapmadım." Travis parmağıyla işaret ederek Emma'yı suçladı. "Neden ona inanıyorsun? Bu kızı *tanımıyorsun* bile."

"Paraya ihtiyacım yok!" Emma ellerini yanaklarına bastırıyordu. "İşim var benim! Kendime bakabiliyorum!" Senelerden beri çalışıyordu. Roller Coaster'dan önce bir hayvanat bahçesinde Baş Keçi Kız olarak çalışmıştı, Özgürlük Heykeli gibi giyinip sokağın başında dikilerek yerel bir kredi sandığının el ilanlarını dağıtmıştı, hatta kapı kapı dolaşıp bıçak bile satmıştı. İki bin dolara yakın para biriktirmişti, onları yarısı dolu ped kutusunda saklıyordu. Travis parayı henüz bulamamıştı, büyük olasılıkla ped kutusu tuhaf delikanlılar için kuduz Rottweiler sürüsünden daha güvenli bir emniyet sistemi olduğu içindi.

Clarice kendisine sinirli sinirli gülümseyen Travis'e göz attı. Elindeki boş zarfı buruştururken yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. Bir an için Travis'in gerçek yüzünü anlamış gibi duruyordu.

"Bak." Travis annesine doğru ilerleyerek kolunu omuzuna attı. "Sanırım Emma'nın gerçek yüzünü öğrenme zamanı geldi." BlackBerry'sini cebinden tekrar çıkararak tuşlara basmaya başladı.

Emma onlara doğru yürürken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Travis, BlackBerry'nin ekranını eliyle gizlerken bir yandan kıza sahtekârlık dolu bakışlarla dindarlık taslıyordu. "Bu konuyu seninle daha sonra özel olarak konuşacaktım ama artık bunun için çok geç."

"Benimle *ne* hakkında konuşacaktın?" Emma hızla ileri doğru eğilince masanın ortasında duran kokulu mum sallandı.

"Ne olduğunu *biliyorsun.*" Travis başparmağıyla klavyeye dokundu. Başının etrafında bir sinek uçuyordu ama onu kovmaya zahmet bile etmedi. "Hasta ruhlu bir ucubesin sen."

"Ne demek istiyorsun, Travis?" Clarice'in fuşya renkli dudakları endişeyle büzülmüştü.

Sonunda Travis, BlackBerry'yi indirdi, böylece herkes görebildi. "Bunu," dedi.

Kuvvetle esen sıcak rüzgâr Emma'nın yanağını sıyırırken tozlu hava da gözlerini rahatsız ediyordu. Mavi-siyah gökyüzü biraz daha kararmıştı. Hemen yanında, esrar kokulu nefesiyle gürültülü gürültülü soluyan Travis bir video yükleme sitesini açtı. Gösterişli tavırlarla arama satırına SuttonInAZ yazdıktan sonra OYNAT butonuna bastı.

Video yavaş yavaş yüklendi. Portatif kamera boşluğa odaklanmıştı. Sessiz düğmesi aktif olduğu için hiç ses duyulmuyordu. Kamera sandalyede oturmakta olan ve yüzünün

yarısı gözlerini bağlayan örtü yüzünden görünmeyen figürü göstermek için döndü. Kalın zincirin ucundaki yuvarlak gümüş madalyon bir kadına ait köprücük kemiğine değiyordu.

Kız başını çılgın gibi öne arkaya salladıkça madalyon da onunla birlikte hızla hareket ediyordu. Görüntü bir an için karardı, ardından biri hızla kızın arkasına geçip boynundaki zinciri kızın boğazına doladı. Kızın başı geriye yattı. Kollarıyla bacakları istemsizce çırpınıyordu.

"Aman Tanrım." Clarice elini ağzına götürdü.

"Nedir *bu*?" diye fısıldadı Emma.

Cani, zinciri sıktıkça sıkıyordu. Maskesi yüzünden Emma adamın yüzünü göremedi. Otuz saniye sonra kız çırpınmayı bıraktı, yığıldı.

Emma telefondan uzaklaştı. Biraz önce birinin *öldüğünü* mü görmüşlerdi? Bu nasıl bir saçmalıktı? Ayrıca onunla ne ilgisi vardı?

Kamera gözleri bağlı olan kızın üstünde sabit kalmıştı. Kız hareket etmiyordu. Ardından görüntü bir an için tekrar karardı. Görüntü tekrar belirdiğinde kamera devrilmiş, yerde yuvarlanıyordu. Emma sandalyedeki figürü yandan hâlâ görebiliyordu. Biri kıza doğru yürüyüp başındaki göz bağını çıkardı. Uzun bir aradan sonra kız öksürdü. Gözlerinden yaş geliyordu. Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı. Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Ekran kararmadan önce bir an için yarı baygın halde kameraya doğru baktı.

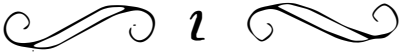
Emma'nın çenesi yıpranmış Converse ayakkabılarına doğru düştü.

Clarice güçlükle nefes aldı.

"Nasılmış?" dedi Travis zafer sarhoşluğuyla. "*Demiştim.*"

Emma kızın kocaman mavi gözlerine, hafif kalkık burnuna ve yuvarlak yüzüne baktı. *Tıpatıp* ona benziyordu.

Çünkü videodaki o kız bendim.

1

TABİİ YA, EVLATLIK ÇOCUĞU SUÇLA

Emma telefonu Travis'in elinden kaptığı gibi videoyu tekrar başlattı, gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Adam gözleri bağlı kızın yanına yaklaşıp boğazını sıkmaya başlayınca Emma'nın midesi korkuyla kasıldı. Kimliği belirsiz el göz bağını çıkardığı anda Emma'ya tıpatıp benzeyen yüz ekranda belirdi. Emma ekrandaki kızla aynı gür, dalgalı kahverengi-kestane saçlara sahipti. Aynı yuvarlak çeneye. Eskiden alerjik reaksiyon göstermiş gibi şiştiğini söyleyen çocuklar tarafından hep alay konusu yapılan aynı pembe dudaklara. Genç kız ürperdi.

Ben de videoyu aynı korkuyla izledim. Işıkta parlayan madalyon küçücük bir anı kırıntısını su yüzüne çıkarmıştı. Oyuncak kutumun kapağını açıyor, yarısı çiğnenmiş zürafa

şeklindeki diş kaşıyıcımın, dantelli battaniyemin ve örgü patiklerimin altında duran madalyonu alıp boynuma geçiriyordum. Videonun kendisiyse bana hiçbir şey hatırlatmadı. Bu olay arka bahçemde mi gelişti... yoksa üç eyalet ötede mi, hiç bilmiyordum. Ölüm sonrası hatıralarımı tokatlayabilmeyi çok isterdim.

Ama bu video benim nasıl öldüğümle ilgiliydi, değil mi? Özellikle Emma'nın banyosunda uyandığım sırada aklıma gelenler düşünülecek olursa: o yüz hemen yanımdaydı, kalbim küt küt atıyordu, katilim başucumda dikiliyordu. Ancak bu ölüm hikâyesinin nasıl işlediği hakkında hiç fikrim yoktu: Son nefesimi verir vermez Emma'nın banyosunda mı belirmiştim, yoksa aradan günler, belki de *aylar* mı geçmişti? Videolar nasıl olmuş da online yayınlanmıştı? Ailem görmüş müydü? Ya arkadaşlarım? Bu bir çeşit fidye notu falan mıydı?

Emma sonunda ekrana bakmayı bıraktı. "Nereden buldun bunu?" diye sordu Travis'e.

"Bil bakalım kim internet yıldızı olduğunu bilmiyormuş." Travis telefonu Emma'nm elinden kaptı.

Clarice ellerini saçlarının arasından geçirdi. Kadın videonun ekranından Emma'nm yüzüne bakmaya devam ediyordu. Kısık sesle, "Eğlenmek için bunu mu yapıyorsun?" diye sordu Emma'ya.

"Muhtemelen kafayı bulmak için yapıyordur," Travis avını kollayan aslan gibi sinsi sinsi dolaşıyordu avluda. "Geçen sene okulda böyle şeyler yapan bazı kızlar olduğunu biliyorum, kafayı buna takmış gibiydiler. Onlardan bir tanesi az daha ölüyordu."

Clarice eliyle ağzını kapadı. "Derdin ne senin?"

Emma'nın bakışları Travis'ten Clarice'e kaydı. "Hayır, bekle. O *ben* değilim. Videodaki kız başka biri."

Travis gözlerini devirdi. "Dur tahmin edeyim, *uzun zamandır kayıp kız kardeş?* Şeytani ikiz?"

Uzaktan gök gürültüsü duyuluyordu. Meltem ıslak yer gibi kokuyordu, bu da fırtınanın sona ermekte olduğunun işaretiydi. *Uzun zamandır kayıp kız kardeş*. Bu düşünce Emma'nın beyninde 4 Temmuz'da atılan havai fişekler gibi ateş aldı. Olabilirdi. Sosyal Hizmetler'e Becky'nin terk ettiği başka çocuklar da var mı, diye sormuştu. Onlar da bilmediklerini söylemişlerdi.

Bu düşünce benim beynimi de yakmıştı: Evlat edinilmiştim. Bu kadarını hatırlıyordum. Bu, ailede konuşulan bir şeydi; annemle babam bunu hiç saklamaya çalışmamışlardı. Evlat edinilme işlemimin son anda gerçekleştiğini ve gerçek annemle hiç tanışmadıklarını söylemişlerdi. *Olabilir* miydi? Bu, bana tıpatıp benzeyen bu kıza resmen neden yapışıp kaldığımı, sanki ruhlarımız birbirine zincirlenmiş gibi neden peşinde dolaşıp durduğumu açıklardı.

Clarice uzun tırnaklarını masaya vuruyordu. "Evimde yalan söylenmesini ya da hırsızlık yapılmasını kabullenemem, Emma."

Emma midesine yumruk yemiş gibiydi. "Videodaki ben değilim," diye itiraz etti. "Ayrıca senden hiçbir şey çalmadım, yemin ederim."

Emma bahçe masasında duran çantasına doğru uzandı.

Roller Coaster'daki yöneticisini aramak istiyordu. Bugün çalıştığı saatler için kefil olurdu. Ancak Travis ondan önce davrandı çantayı ters çevirdi, içinde ne var ne yoksa yere saçıldı.

"Hay aksi!" dedi neşeyle.

Emma *Güneş de Doğar*'ın yıpranmış kopyasının tozlu karınca yuvasının üstüne düşüşünü çaresizce izledi. Buruşuk bir MGM Grand istediğin-kadar-ye-barbekü-büfesi bileti rüzgârla Travis'in şişko bedenine doğru uçtu. Telefonuyla kiraz kokulu dudak parlatıcısı topraktan yapılma kaplumbağanın yanına yuvarlandı. En sonuncusu fakat en önemlisi, çevresi mor renkli kalın bir lastikle sarılmış gayet şüpheli görünen para destesiydi. Deste veranda boyunca yuvarlandıktan sonra Clarice'in tıknaz bacaklarının hemen dibinde durdu.

Emma şaşkınlıktan tek kelime bile edemiyordu. Clarice parayı kaptı, saymak için parmağını yaladı. "İki yüz," dedi saymayı bitirince. Sol üst köşesinde mavi renkli karalama bulunan yirmiliği havaya kaldırdı. Emma soluk ışıkta bile büyük olasılıkla *Bruce Willis*'in simgesi olan iri yuvarlaklarla yapılmış *B* harfini görebiliyordu. "Geri kalan ellilikle ne yaptın?"

Uzaktan komşunun zili duyuldu, Emma'nın içi buz kesmişti. "Ben, ben çantama nasıl girdiğini hiç bilmiyorum."

Arkasında duran Travis pis pis gülerek, "Enselendin," dedi. Büyük yuvarlak termometrenin hemen solundaki sıvalı duvara dayanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, dudağında alaycı bir gülümseme vardı.

Emma'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir anda neler olduğunu anlamıştı. Kendini kaybetmek üzereyken hep

olduğu gibi, dudağının kenarı seğirmeye başlamıştı. "*Sen* yaptın bunu!" Parmağını Travis'e doğru uzatmıştı. "Bana tuzak kurdun!"

Travis sırıttı. Emma'nın içinde bir şeyler koptu. Sakin olmak yerin dibine batsındı. Koruyucu ailenin istediği gibi olmaya uğraşmak da öyle. Travis'in kalın boynundan yakaladığı gibi bir tane geçirdi.

"Emma!" diye çığlık atan Clarice kızı oğlunun üstünden aldı. Emma bahçe sandalyelerinden birine çarpınca geriye doğru sendeledi.

Clarice, Emma'yı kendine doğru çevirdi, böylece yüz yüze geldiler. "Ne oldu sana?"

Emma cevap vermedi. Tekrar Travis'e baktı. Duvara yaslanmış, kollarını kendini korumak istermişçesine önünde kavuşturmuştu, ama bakışları sevinçten ışıl ışıldı.

Clarice, Emma'dan uzaklaştı, sandalyelerden birine çöktü ve gözlerini ovuşturdu. Rimel parmak uçlarına bulaşmıştı. Biraz sonra, "Bu iş yürümüyor," dedi yavaşça. Başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle Emma'ya baktı. "Senin hiç sorun yaratmayacak iyi huylu, nazik bir kız olduğunu düşünmüştüm, Emma, ama bu bizim için çok fazla."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadı Emma. "Yemin ederim."

Clarice bir tırnak törpüsü çıkarıp sinirle tırnaklarını törpülemeye koyuldu. "Doğum gününe kadar kalabilirsin, ondan sonra kendi başınasın."

Emma gözlerini kırpıştırdı. "Beni evden *atıyor* musun?"

Clarice tırnaklarını törpülemeyi bıraktı. Yüzü yumuşamıştı. "Üzgünüm," dedi nazikçe. "Ama hepimiz için en iyisi bu."

Emma arkasını dönüp evin arkasındaki çirkin duvara dikti gözlerini.

"Keşke her şey daha farklı olsaydı." Clarice kayar kapıyı iterek yavaşça eve girdi. Kadın gözden kaybolur kaybolmaz Travis büzüldüğü yerden kalkarak dimdik ayakta durdu. "Seni şikâyet etmediği için şanslısın," dedi riyakârca.

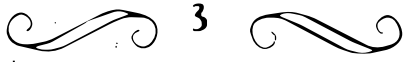
Delikanlı kasıla kasıla yürüyerek eve doğru ilerlerken Emma tek kelime etmedi. Üstüne atlayıp gözlerini oymak istiyordu, ama sanki bacaklarını tonlarca balçıkla sıvamışlardı. Gözleri yaş içindeydi. Yine *bu*. Ne zaman koruyucu ailelerden biri ona gitmesi gerektiğini söylese Becky'nin onu sonsuza kadar terk ettiğini anladığı an hissettiği o yalnızlık duygusu aklına geliyordu. Polis annesinin izini bulmaya çalışırken Emma bir hafta boyunca Sasha Morgan'ın evinde kalmıştı. O hafta boyunca Şeker Diyarı oynayıp *Kâşif Dora* izlerken cesur görünmeye çalışmıştı. Sasha'nın Sindirella desenli gece lambasının ışığında Harry Potter'ın anlayabildiği kısımlarını, ki bu da çok fazla değildi, okumaya çalışıyordu. Daha *Şapkalı Kedi*'yi zar zor okuyabiliyordu. Karmaşık kelimeleri okuyabilmek için annesine ihtiyacı vardı. Sesleri taklit edebilmek için annesine ihtiyacı vardı. Hatırası şimdi bile acıtıyordu.

Bahçe sessizdi. Rüzgâr örümcek ağlarıyla palmiye ağacının yapraklarını havalandırıyordu. Emma, Travis ile arkadaşlarının sırnaştıkları kilden yapılmış kadın bedeni şeklindeki heykele boş boş baktı. Demek buraya kadardı. Okul bitene

kadar kalmak yoktu. USC'deki foto muhabirliği programına başvurmak yoktu... hatta devlet üniversitesine bile. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Dönebileceği. Ancak...

Aniden videoda gördüğü kız aklına düşüverdi. *Kayıp kız kardeş*. Kalbi çarpmaya başladı. Onu bulmalıydı.

Keşke ona artık çok geç olduğunu söyleyebilseydim.

3

BİLİRSİN, EĞER FACEBOOK'TA OKUDUYSAN DOĞRUDUR

Bir saat sonra, Emma odasında dikiliyordu, donanma tipi sırt çantası yerde açık duruyordu. Toplanmak için neden beklesindi ki? Henderson'daki en iyi arkadaşı Alexandra Stokes ile konuşmak için telefonu kulağına götürmüştü.

Emma, Clarice'in biraz önce onu evden kovduğunu anlatınca, Alexandra, "Her zaman bizimle kalabilirsin," diyerek onu davet etti. "Annemle konuşabilirim. Bu konuda anlayışlı davranacaktır."

Emma gözlerini kapattı. Alex ile o geçen sene kros takımında birlikteydiler. Antrenmanın daha ilk gününde ikisi birden tepeden aşağı kayıp düşmüşler ve hemşire yaralarını bir damla hidrojen peroksit ile temizlerken hızla arkadaş olmuşlardı. O ve Emma o yılı kumarhanelere gizlice sızıp Alex'in

Canon SLR'ı ile ünlülerin ve benzerlerinin fotoğraflarını çekerek, rehine dükkânlarını işletip asla bir şey satın almayarak ve hafta sonları Mead Gölü'nde güneşlenerek geçirmişlerdi.

"Ailenden bunu istemek çok fazla olur." Emma üst çekmeceden çıkardığı tişört yığınını çantaya tıktı. Ursula ile Steve, Florida Keys'e taşındığı zaman birkaç hafta boyunca Stokes ailesiyle yaşamıştı. Çok güzel zaman geçirmişti ancak Bayan Stokes bekâr bir anneydi ve başa çıkmak zorunda olduğu yeterince şey vardı zaten.

"Clarice'in seni evden atması çok saçma," dedi Alex. Telefondan hafif hafif şapırtı sesi geliyordu; büyük olasılıkla en sevdiği şeker olan Twizzlers'ı dişliyordu. "Senin o parayı çaldığını gerçekten düşünmüş olamaz."

"Aslında, konu yalnızca o değil." Emma kotlarını bir araya yığıp onları da çantanın içine attı.

"Başka bir şey daha mı var?" diye sordu Alex.

Emma, "Şu anda bunu anlatamam." dedi. Videoda gördüklerini Alex'e anlatmak istemiyordu. Gerçek olmaması olasılığına karşı, bir süre daha bunu kendisine saklamak istiyordu. "Ama yakında açıklayacağım, tamam mı? Söz veriyorum."

Emma telefonu kapattıktan sonra halıya oturup çevresine bakındı. Rafta duran Margaret Bourke-White ve Annie Leibovitz çekimlerini, klasik romanlardan oluşan koleksiyonunu ve bilim kurgu romanlarını toplayınca oda saatle kiralanan motel odalarına dönmüştü. Çekmeceyi açarak gittiği her eve yanında götürdüğü favori eşyalarına baktı; el örgüsünden yapılma canavar oyuncak, evinde piyano olmamasına rağmen piyano öğretmeni Bayan Hewes'in verdiği "Für Elise" piyano

alıştırma kitabı, Becky'den kalan, kat yerleri yumuşamış ve kâğıdı neredeyse un ufak olmuş hazine oyunu ipucu kâğıtları. Sonra Socktopus vardı, tüyleri dökülmüş oyuncak ahtapot. Becky onu Four Corners'a yaptıkları gezi sırasında almıştı. Çekmecenin dibinde içi şiirlerle, Karşılık Vermem Gereken Sözler, Flört Etme Yolları, Sevdiğim ve Nefret Ettiğim Şeyler listeleriyle ve civardaki ikinci el eşya satan mağazaların detaylı incelemeleriyle dolu beş günlük vardı. Emma tutumlu yaşamak konusunda ustalaşmıştı. Hangi gün yeni mal geleceğini, nasıl pazarlık edeceğini, ayakkabı bölümünü nasıl didik didik arayacağını bilirdi, bu sayede bir keresinde Kate Spade marka ayakkabı bile almıştı.

Son olarak çekmecenin içinden Polaroid kamerayı ve onunla çektiği bir sürü polaroid fotoğrafı çıkardı. Kamera Becky'ye aitti ama annesinin onu Sasha'nın evine bırakıp sırra kadem bastığı gece Emma onu yanına almıştı. Çok geçmeden Emma çektiği fotoğrafların altına uyduruk haberler yazmaya başlamıştı. *"Çocuklar Yüzünden Kafayı Yiyen Koruyucu Anne Kendini Banyoya Kilitleyerek Leave It To Beaver Seyretti." "Hippiler Haber Vermeksizin Florida'ya taşındı." "Samimiyetsiz Anne Hong Kong'ta İş Buldu; Evlatlık Davet Edilmedi."* Emma gazetesinin tek okuyucusu yine kendisiydi. Kafası yerinde olsaydı, bugün de buna benzer bir haber hazırlayabilirdi: *"Şeytani Üvey Kardeş, Kızın Hayatını Rezil Etti."* Ya da belki, *"Kız Kendisine Tıpatıp Benzeyen Birini Keşfetti. Yoksa Keşfettiği Uzun Zamandır Kayıp Olan Kız Kardeşi mi?"*

Emma düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Rehin dükkânından satın aldığı kırık dökük dizüstü bilgisayara gözü

takılmıştı. Derin bir nefes alarak bilgisayarı yatağın kenarına koydu ve kapağını kaldırdı. Ekran açılınca Emma hemen Travis'in bulduğu sahte boğulma filminin olduğu siteye girdi. Artık aşina olduğu video listenin en üst sırasındaydı. O akşam yayınlanmıştı.

Emma oynat düğmesine basınca kumlu görüntü belirdi. Gözleri bağlı olan kız büzüşmüş, kıpırdamadan duruyordu. Karanlıkta kalan figür kolyeyi sıkıca boynuna dolamıştı. Ardından kamera yere düşüyordu ve biri ortaya çıkarak kızın gözündeki bağı çıkarıyordu. Kızın yüzü kül rengine dönmüştü, sersemlemiş görünüyordu. Çılgın gibi dönüp duran gözleri anlamsız iki mermer parçası gibiydi. Ardından kameraya baktı. Mavi yeşil gözleri donuklaşmıştı, pembe dudakları parlıyordu. Yüzü aynen Emma'nınki gibiydi. Her şeyiyle tıpatıp aynıydı.

"*Kimsin sen*?" diye fısıldadı Emma, sırtında bir ürperti dolaştı.

Ona cevap verebilmeyi ne kadar isterdim. Arkasında tuhaf bir hayalet gibi dolanıp durmaktansa faydalı bir şeyler yapabilseydim keşke. Film seyretmek gibiydi, yalnızca bağıramıyordum ya da ekrana patlamış mısır atamıyordum.

Klip sona erdi, site Emma'ya yeniden seyretmek isteyip istemediğini sordu. Yatağın somyası kızın ağırlığıyla gıcırdarken, düşünüyordu. Biraz sonra Google'ın arama butonuna SuttonInAz yazdı. Birkaç site belirdi, bunların arasında Sutton Mercer, TUCSON, ARIZONA yazan Facebook sayfası da vardı.

Pencerenin dışından gelen acı fren sesleri, tiz kahkahaları

andırıyordu. Facebook sayfası yüklenince Emma yutkundu. Sutton Mercer yanında bir grup kızla birlikte bir evin girişinde duruyordu. Omuzlarını açıkta bırakan siyah bir elbise giymişti, başında ışıltılı bir saç bandı vardı. Kıyafetini gümüş renkli yüksek topuklu ayakkabılar tamamlıyordu. Emma kızın yüzüne bakarken kendini kusacakmış gibi hissediyordu. Sutton'ı kendisinden ayıracak ufak bir detay bulabilmek için ekrana yaklaştı, ama küçük kulaklardan düzgün beyaz dişlere kadar her şey aynıydı.

Emma düşündükçe onun kayıp ikiz kardeşi olduğuna daha çok inanıyordu. Bir şey daha vardı, hayatı boyunca zaman zaman birisi ona eşlik ediyormuş, ona bakıyormuş gibi gelirdi. Bazen sabahları uyandığında tıpatıp kendisine benzeyen bir kızla ilgili çılgın rüyalar gördüğünü hatırlardı... ama onun *kendisi* olmadığını biliyordu.

Rüyalar her zaman çok canlı olurdu. Birinin çiftliğinde ata binerken, verandada siyah saçlı bir bebeği sürüklerken görürdü kendini. Ayrıca Becky onu Circle K'de unutup gidecek kadar sorumsuzsa belki aynı şeyi başka bir bebeğe de yapmış olabilirdi. Belki manik Becky'nin çifter çifter aldığı ayakkabılar yalnızca Emma için değil aynı zamanda Becky'nin çoktan terk etmiş olduğu öbür kızı içindi.

Belki Emma haklıdır, diye düşündüm. Belki onlar benim için alınmıştı.

Emma fareyi oynatıp Sutton'ın hemen yanında duran kızın üstüne getirdi. Beliren etikette MADELINE VEGA yazıyordu. Madeline'ın pırıl pırıl siyah saçları, iri kahverengi gözleri vardı, ince uzun bir kızdı ve ön dişlerinin arası tıpkı Madon-

na'nınkiler gibi aralıktı. Bileğinin içinde geçici –belki de kalıcı– bir dövme vardı, üstündeki kan kırmızı elbisenin yakası tahrik edici şekilde göğüs kemiğine kadar iniyordu.

Madeline'ın yanında duran kızıl saçlı kızın adı Charlotte Chamberlain idi. Soluk pembe renkli teni, yemyeşil gözleri vardı. Üstündeki siyah ipek elbise geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu. En sonda duran iki sarışın grubu tamamlıyordu, aynı iri gözlere ve kalkık buruna sahip olan ikizlerin adları Liliana ve Gabriella Fiorello'ydu. Sutton onları TWITTER İKİZLERİ olarak etiketlemişti.

Emma'nın omuzunun üstünden baktım. Fotoğraftaki kızları tanıyordum. Bir zamanlar yakın arkadaş olduğumuzu anladım. Ama iki sene önceki yaz tatilinde okuduğum kitaplar gibiydiler: onlardan hoşlandığımı hatırlıyordum ama şimdi size ne hakkında olduklarını anlatamam.

Emma sayfayı aşağı doğru kaydırdı. Sayfanın büyük kısmı herkese açıktı. Sutton Mercer da bu sene tıpkı Emma gibi son sınıf öğrencisi olacaktı. Hollier High'a gidiyordu. İlgi alanları tenis oynamak, La Encantada Alışveriş Merkezi'nde alışveriş yapmak ve Canyon Ranch'de papayalı vücut masajı yaptırmaktı. HOŞLANDIKLARI VE HOŞLANMADIKLARI bölümünün altına *Gucci'yi Pucci'den daha çok beğenirim ama Juicy'yi beğendiğim kadar değil*, yazmıştı. Emma okurken kaşlarını çattı.

Evet, bunun ne anlama geldiği hakkında benim de hiç fikrim yok.

Emma daha sonra fotoğraf sayfasına tıklayarak tenis kıyafetleri giymiş bir grup kızın fotoğrafına dikkatle baktı. Yer-

de HOLLIER TENİS TAKIMI yazan bir plaka vardı. Emma, Sutton'ı bulana kadar imleci fotoğrafın üstünde dolaştırdı. Soldan üçüncü sıradaydı, saçlarını sıkıca gererek düzgün bir at kuyruğu yapmıştı. Emma fareyi siyah saçlı Hintli kızın üstüne doğru kaydırdı, başının üstünde açılan etikette NISHA BANERJEE yazıyordu. Yüzünde tatlı bir kıçımı öp gülümsemesi vardı.

Ben de fotoğrafa dikkatle baktım, ağırlıksız varlığımda belli belirsiz bir his uyandı. Nisha'dan hoşlanmadığımı biliyordum ama nedenini bilmiyordum.

Sonraki fotoğrafta Emma, Sutton'la Charlotte'un gri saçlı, yakışıklı bir adamla birlikte tenis kortunda durduğunu gördü. Adam etiketlenmemişti ancak başlıkta *Ben, C ve Bay Chamberlain Arizona Tenis Kulübü'nde* yazıyordu. Ardından gelen fotoğrafta Sutton üstünde Hollier futbol takımının formasını giyen tatlı bakışlı, yakışıklı, sarışın bir gencin kollarının arasındaydı. *Seni seviyorum, G!* diye yazmıştı. Garrett diye biri alttaki yorumlar bölümüne, "*Ben de seni, Sutton,*" diye cevap yazmıştı.

Vayy, dedi içinden Emma.

Benim de kalbim ısındı.

Emma'nın tıkladığı son fotoğrafta Sutton verandadaki masada iki iyi görünümlü yetişkin ve koyu sarı saçlı, köşeli çenesi olan ve Laurel Mercer diye etiketlenmiş bir kızla birlikteydi. Büyük olasılıkla evlatlık edinildiği ailenin diğer kızıydı. Herkes gülümseyerek kadeh kaldırmıştı.

Emma fotoğrafa uzun uzun baktı, kalbi sızlıyordu. Anne Yıldız, Baba Yıldız ve Emma Yıldız hakkında kurduğu tüm

hayaller aşağı yukarı buna benziyordu: cazip ve mutlu bir aile, güzel bir ev, iyi bir hayat. Fotoğraftan Sutton'ın kafasını çıkarıp kendininkini yapıştırsa hiçbir değişiklik olmazdı. Oysa onun hikâyesi bununkinin yanından bile geçmiyordu.

Facebook sayfasında birkaç YouTube klipi vardı, Emma ilkini tıkladı. Sutton yemyeşil golf sahasının ortasında Madeline ve Charlotte ile birlikteydi. Diz çökmüş, ellerindeki kutuları hızlı hızlı sallıyorlardı. Yavaşça ve sessizce ellerindeki sprey kutularıyla geniş kayanın üstüne resimler çizip yazılar yazıyorlardı. Madeline'ın mesajında SENİ ÇOK ÖZLEDİK, T, yazıyordu. Sutton'ın mesajı ise, NISHA BURADAYDI, idi.

"Laurel nerede?" diye sordu Charlotte.

Sutton, "Bin papele iddiaya girerim, ödü kopmuştur," diye mırıldandı kameraya doğru. Sesi o kadar tanıdıktı ki Emma'nın boğazı tıkandı.

Emma diğer videoları da izledi. Birinde Sutton ile arkadaşları hava dalışı yapıyorlardı, diğerinde ise *bungee jumping*. Öteki videolarda görünen şey, aralarından biri habersizce dolaşırken diğerlerinin onu pusuya düşürerek korku içinde çığlık çığlığa bağırtmasıydı. Son videonun adı, "Tüm kalbimle dilerim, umarım ölürsün," idi. Video Madeline'ın tek ayak üstünde dönerek havuza atlamasıyla açılıyordu. Kız suya düşer düşmez, "İmdat!" diye bağırmaya başladı. Siyah saçları yüzüne yapışmıştı. "Galiba bacağımı kırdım! Ben... hareket... edemiyorum!"

Kamera titredi. "Mads?" diye çığlık attı Charlotte.

"Kahretsin," dedi bir başkası.

Suda batıp çıkan Madeline, "İmdat!" diye bağırdı tekrar.

"Bir dakika," dedi Sutton. Sesi tereddütlüydü. "Söyledi mi?"

Kamera elindeki kırmızı beyaz can yeleğiyle kalakalan Charlotte'a döndü. "Ne?" dedi kız şaşkınlık içinde.

"Söyledi mi?" diye tekrar sordu Sutton.

"Zan-zannetmiyorum," diye kekeledi Charlotte. Dudakları kenetlendi, can yeleğini elinden bıraktı. "Çok komik. Bizimle kafa bulduğunu biliyoruz, Mads," diye seslendi kızgınlıkla. "Ne kadar kötü bir aktör," diye mırıldandı.

Madeline çırpınmayı bıraktı. "Tamam," dedi nefes nefese merdivenlere doğru giderken. "Ama bir an için hepinizi kandırdım. Charlotte altına etmek üzereydi." Hepsi kıkırdadı.

Vay be, diye düşündü Emma. Yani eğlenmek için buldukları yol bu muydu?

Ben de biraz ürktüm.

Emma, Travis'in seyrettirdiği o garip boğulma videosundan iz bulabilmek umuduyla Facebook sayfasını inceledi ama hiçbir işaret yoktu. Bulabildiği tek yarı ürkünç şey siyah beyaz taranmış bir el ilanıydı, 17 HAZİRAN'DAN BERİ KAYIP yazıyordu. Kızın hemen arkasında gülümseyerek bakan bir çocuğun fotoğrafı vardı. Fotoğrafın altında kalın harflerle THAYER VEGA yazıyordu. Emma, Sutton'ın profil fotoğrafına geri döndü. Madeline'ın soyadı da Vega'ydı.

Son olarak Sutton'ın duvarına tıkladı. Sutton birkaç saat önce bir gönderi yayınlamıştı: *Hiç uzağa kaçmayı diledin mi, ben zaman zaman diliyorum.* Emma kaşlarını çattı. Sutton neden kaçıp gitmek istesindi ki? İstediği her şeye sahipmiş gibi duruyordu.

Bu konuda hiçbir fikrim yoktu, ama bu gönderi bana çok

şey anlatıyordu. Eğer bunu yalnızca birkaç saat önce yazdıysam demek ki öleli uzun zaman olmamıştı. Öldürüldüğümü bilen kimse var mıydı?

Ekrana dönüp duvarın geri kalan bölümüne baktım. Ne baş sağlığı dilekleri vardı ne de cenaze töreni programı. Öyleyse, belki de kimsenin haberi yoktu. Belki kimse beni bulmamıştı. Kolyem boynumda, bir arazinin orasında yatıyor muydum? Titrek bir ışığa dönüşmüş bedenime göz attım. Kimse beni göremese de sık sık kendime ait küçük titreşimler yakalıyordum, orada bir el, burada bir dirsek, havlu şort ve sarı renkli parmak arası terlik. Hiç kan görmüyordum. Tenim maviye dönüşmemişti.

Emma bilgisayarını tam kapatmak üzereyken Sutton'ın duvarındaki birkaç gönderi gözüne ilişti. *Doğum günü partini sabırsızlıkla bekliyorum!* diye yazmıştı Charlotte. *Acayip olacak!* Emma'nın doğum günü de yaklaşıyordu. Sutton'ın kişisel bilgilerinin bulunduğu bölümü kontrol etti. Doğum günü 10 Eylül olarak yazılmıştı, tıpkı Emma'nınki gibi.

Kalbi hızla atmaya başladı. İlginç bir tesadüftü.

Ben de hem korktum hem umutlandım, aynı zamanda kafam karıştı. Belki doğruydu. Belki *ikizdik.*

Biraz sonra Emma yeni bir sayfa açıp kendi Facebook hesabına giriş yaptı.

Sutton'ınkinin yanında kendi sayfası değersiz ve zavallı görünüyordu. Socktopus dışında yalnızca beş arkadaşı vardı. Alex ile eski koruyucu ailelerinden birinde birlikte kaldığı Tracy'yi saymazsa diğer üçü gerçek arkadaş bile değildi. Ardından tekrar Sutton'ın sayfasına girip SUTTON'A MESAJ GÖNDER butonuna bastı. Sayfa açılınca yazmaya başladı: *Bu*

sana çok çılgınca gelebilir ama sanırım akrabayız. Görüşlerimiz tıpatıp aynı, üstelik aynı günde doğmuşuz. Nevada'da yaşıyorum, senden çok uzak değil. Senin evlat edinilmiş olma olasılığın var mı? Eğer konuşmak istersen beni ara ya da mesaj at.

MESAJ GÖNDERİLDİ! yazısı belirdi ekranda. Emma sessiz odada etrafına bakındı, masanın üstünde duran küçük vantilatör yüzüne hafif hafif sıcak hava üflüyordu. Biraz önceki gibi yaşamını altüst eden olaydan sonra hayatın mucizevi şekilde temelden değişmesini bekliyordu insan. Ayakkabıcı cini açık duran pencereden dans ederek içeriye girebilir, Clarice'in verandasında bulunan pişmiş topraktan yapılma heykeller canlanıp oynamaya başlayabilirdi, buna benzer şeyler işte. Ama tavan hâlâ çatlaktı, halının dolaba yakın olan kısmındaki M şeklindeki leke de yerinde duruyordu.

Dizüstü bilgisayarın ekranının köşesindeki minik saat 10.12'den 10.13'e ilerledi. Facebook sayfasını yeniden yükledi. Tozlu panjurun arasındaki boşluktan gökyüzüne bakıp Anne, Baba ve Emma yıldızları buldu. Kalbi küt küt atıyordu. Ne *yapmıştı*? Telefonu eline alıp Alex'in numarasını tuşladı, ama Alex açmadı. ORADA MISIN? diye mesaj attı ama yanıt yoktu.

Otoyoldaki trafik gürültüsü azalarak fısıltı halini almıştı. Emma sıradakinin ne olduğunu düşünürken derin bir nefes aldı. Belki Henderson'a geri dönmeli, Alex'le odasını paylaşmalı ve Alex'in annesine kira ödemeliydi. Belki tam zamanlı bir işe girebilir, mesela Alex'in evinin hemen yanında bulunan Target'ta gece vardiyasında çalışır, bir şekilde liseyi bitirebilir-

di. Belki hafta sonları yerel bir gazetede staj bile yapabilirdi...

Zırrrrrrr.

Emma'nın gözleri aniden açıldı. Ay gökyüzünün tepesine tırmanmıştı. Yan sehpada duran saat 12.56'yı gösteriyordu. İçi geçmişti.

Zırrrrrrr.

Telefonu yanıp sönüyordu. Sanki atlayıp onu ısırabilirmiş gibi korktu içinde telefona uzun uzun baktı.

Ekranda bir zarf ikonu belirmişti. Kalbi gittikçe daha hızlı atmaya başladı. Titreyerek zarfın üstüne tıkladı.

Yazılanları tam olarak idrak edebilmesi için mesajı dört kere okuması gerekti.

AMAN TANRIM. Buna inanamıyorum. Evet, kesinlikle evlat edinildim. Ancak şu ana kadar varlığından haberdar değildim. Yarın akşam altıda benimle Tucson'daki Sabino Kanyonu'nun yürüyüş parkurunda buluşur musun? Telefon numaramı yazıyorum. Biz konuşana kadar kimseye kim olduğunu söyleme, çok tehlikeli! Görüşmek üzere!

Sevgiler, Sutton (ikizin)

Tabii ki bu notla ilgili bir problem vardı: Onu ben yazmamıştım.

4

YARIDA KALAN BULUŞMA

Emma ertesi gün doğru şehirler arası otobüse binmek üzere yola koyuldu, yanında yeşil çantası vardı. Hava o kadar sıcaktı ki dev bir saç kurutma makinesinin içine girmiş gibi hissetti kendini. Sağ tarafında kerpiçten yapılmış küçük küçük evler ve cephesi mora boyanmış, erkeklere özel bir yoga stüdyosu gözüküyordu. Tabelasında hOMbre yazıyordu. Sağ tarafta üstünde Kongre Oteli yazan ancak daha çok perili köşke benzeyen yıkık dökük bir bina vardı. Ön cephenin camları yakında yapılacak olan konser ilanlarıyla doluydu. Şüpheli görünümlü birkaç adam sokakta sigara içiyordu. Bunların dışında tuhaf zevklere hitap eden hayat kadınları için eşya sattığı izlenimi uyandıran bir dükkân vardı; vitrinde kırbaçlı kedi kadın kıyafetleri, kırbaçlar, file çoraplar ve kalçaya kadar çıkan çizmeler duruyordu. Emma tekrar

çevreye göz gezdirdi ve Greyhound otobüs şirketinin durağını buldu. Tabeladaki silik yazıda TUCSON ŞEHİR MERKEZİ yazıyordu. Acılı Doritos bağımlısı şeytan sakallı bir adamın yanında saatler boyunca oturarak geçen yolculuktan sonra sonunda varmıştı. Hemen otobüsten atlayarak varış noktasındaki tabelada resmi olan Greyhound cinsi köpeğe kocaman ıslak bir öpücük kondurma arzusuyla kıvranırken cebindeki telefonun titrediğini fark etti ve hemen açmaya çalıştı. Ekranda Alex'in fotoğrafı belirdi.

"Alo!" Emma eski BlackBerry'sini kulağına götürdü. "Bil bakalım neredeyim?"

"Yapmış *olamazsın*," dedi Alex çığlık atarak.

"Yaptım." Emma oturup dinlenmek için spor çantasını tentenin altındaki banka doğru sürükledi. Alex sonunda Emma'nın ORADA MISIN? yazan mesajına cevap vermişti. Emma hemen kızı arayıp bir nefeste bütün hikâyeyi anlatmıştı.

Tekerlekli bavullarını çekerek geçen yaşlı çifte yol vermek için uzun bacaklarını yoldan çekerken, "Clarice'e not bıraktım," dedi Emma. "Sosyal Hizmetler'den aramazlar beni artık, neredeyse on sekiz oldum."

"Peki, bu Sutton denen kıza ne söyleyeceksin? Eğer gerçekten kardeşseniz onun yanına taşınabileceğini düşünüyor musun?" Alex umut içinde içini çekti. "Uyuz prensi saymazsak, aynı *Kül Kedisi* masalı gibi!"

Emma banka yaslanıp uzaktaki morumsu dağlara baktı. "Dereyi görmeden paçaları sıvamak istemiyorum," dedi. "Şimdilik yalnızca anlaşıp anlaşamayacağımıza bakalım."

Söylediklerinin hepsi numaraydı. Emma otobüs yolculuğu boyunca Sutton'la karşılaşmasının hayatını nasıl değişti-

rebileceğini düşünüp durmuştu. Belki Tucson'a taşınır, Sutton'ın gittiği okula devam ederdi. Sutton'ın ailesiyle tanışmalıydı. *Belki onlarla yaşamama izin verirler*, diye düşünmeye cesaret etti. Heyecandan tüyleri diken diken olmuştu. Tamam, bunun olması oldukça uzak bir olasılıktı, ama kim bilir? *Kül Kedisi*'nin daha havalı bir versiyonu gibiydi.

Neyse, her şey sırayla: Bugün buluşma. Emma otobüs terminalinin biraz ilerisinde duran taksiye işaret ederken, "Lütfen kimseye söyleme, olur mu?" dedi Alex'e.

"Söz veriyorum," dedi Alex. "İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Emma telefonu kapattıktan sonra taksinin arka koltuğuna yerleşip gideceği adresi söylerken hissettiği gerginliği sesine yansıtmamak için epey çaba gösterdi. Taksi hareket ederek Tucson'un sokaklarında gözden kayboldu. Emma gülümseyerek taksinin kirli camının ardından görünen Arizona Üniversitesi'nin binalarını seyre daldı. Bunların arasında, dışında büyük harflerle FOTOĞRAFÇILIK ENSTİTÜSÜ yazan bir bina da bulunuyordu. Emma içeri dalıp sergiyi gezmek için dayanılmaz bir istek duydu. Ardından yeşil bir binanın önünden geçtiler. Öğrenciler güneşin altında yayılmışlardı. Geyik sürüsü gibi dışarı fırlayan bir grup belirdi. Marihuana bitkisi gibi giyinmiş bir grup genç kız ellerinde ESRAR İÇİN KORNA ÇAL yazan bir pankart tutuyorlardı. Taksici kornaya bastı.

Ardından 10 numaralı otoyola çıkıp kuzeye doğru ilerlediler. Evler büyümeye, sokaklarda havalı jimnastik salonları, şık restoranlar, gurme marketleri ve lüks butikler görülmeye başladı. Emma, Encantada Alışveriş Marketi'nin girişini ve

Elisabeth Arden Red Door spasını geçti. *Belki Sutton'la ben bir gün pedikür yaptırmaya geliriz*, diye düşündü.

Aslında bu düşünce onu biraz geriyordu. Daha önce hiç profesyonel pedikür yaptırmamıştı. Kim ayağına dokunacak olursa *Susam Sokağı*'ndaki Ernie gibi gülme tutuyordu.

Bana gelince, araba bu yerlerinden önünden geçerken hiçbir şey hissetmiyordum. Tabelasında NoRTH yazan restoran, AVM'nin girişinden arabanın içine kadar yayılan yasemin kokulu parfüm içimde bazı duyguların uyanmasına neden oluyordu ama elle tutulur bir şey yoktu. Kafamın içindeki sorular arı vızıltısı gibiydi. Emma'nın mesajlarına cevap veren kimdi? Öldüğümü bilen birileri var mıydı? Facebook sayfama bir kere daha bakabilmek için yanıp tutuşuyordum ama Emma sayfaya tekrar giriş yapmamıştı. Ben öleli koca bir gün geçmişti, belki daha da fazla. İnsanlar nerede olduğumu düşünüyorlardı? Neden kimse bedenimi bulmamıştı? Zaten biri beni öldürmüşse bedenim şimdiye kadar milyonlarca parçaya ayrılmış olabilirdi.

Avazım çıktığı kadar bağırmak, hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Ancak yapabildiğim tek şey şok ve panik içinde sus pus Emma'yı takip etmekti. Şu yüksek binalardan birinin tepesinden düştüğüm korkunç rüyalardan birindeymiş gibiydim. Beni tutmaları için birilerine seslenip duruyordum ama kimse yardımıma koşmuyordu.

Taksi sola döner dönmez dağ Emma'nın gözlerinin önünde belirdi. Ahşap tomurcuğun üzerinde SABINA KANYONU yazısı vardı. "İşte geldik," dedi taksi şoförü arabayı kenara çekerken.

Burasıydı. Emma şoföre yirmi dolar verdikten sonra çakıl taşlarının üstünden yürüyerek bir banka ulaştı. Toz ve güneşte ısınmış kayaların kokusundan oluşan karışımı içine çekti. Akşam yürüyüşçüleri biraz ilerdeki bariyerlerde baldırlarını esnetiyorlardı. Pırıl pırıl parlayan dağ mavi gökyüzüyle çevrelenmişti. Yol kenarı pembe, sarı ve mor kır çiçekleriyle döşenmişti.

Mükemmel, diye düşündü Emma. Hiç düşünmeden eski Polaroid kamerasını çantasından çıkardı. Tucson'a gelirken yanına pek fazla eşya almamıştı, yalnızca cüzdanı, Socktopus, birkaç parça giysi, fotoğraf makinesi ve tabii ki günlüğü, çünkü onsuz bir yere gitmeye korkuyordu. Geri kalan her şeyi, biriktirdiği para da dahil olmak üzere, Vegas'taki otobüs terminalinde kiraladığı kasada bırakmıştı. Emma fotoğraf çekmek için tuşa bastıkça aletten ses geliyordu. Emma fotoğrafın yavaş yavaş oluşmasını seyretti. *Kayıp Kız Kardeşlerin İlk Buluşması* diye isimlendirdi fotoğrafı aklından.

Saat tam altı olmuştu. Banka oturdu, Maybelline marka pudrasını açıp aynadaki görüntüsüne baktı. Clarice'in evine yakın ikinci el giysi dükkânı Cinnamon'dan aldığı Gap marka çizgili jarse elbiseyi giymiş, dudaklarına bol bol parlatıcı sürmüştü. Egzos ya da acılı Doritos kokmadığını umut ederek çevreye belli etmeden tenini kokladı. Sutton'la buluşmak ona koruyucu ailelerden birinin evine ilk defa gittiği zamanları hatırlatmıştı. Aileler onu uzun uzun düşünceli bakışlarla süzdükten sonra anında karar verirlerdi. Sayısız mutfakta ya da verandada dikilirken içinden, *Lütfen hoşlanın benden*, derdi. *Lütfen bunu dayanılır kılın. Lütfen burnumdan sümük akmasına izin vermeyin.*

Kanyondaki yürüyüş yolundan insanlar gelmeye devam ediyordu. Emma telefonundaki saati kontrol etti. 18.10 olmuştu. Belki de Sutton her yere böyle gecikiyordu. Emma'yı delirten insanlar gibi. Zaten birbirlerine ne söyleyeceklerdi ki? "Merhaba, Sutton," diye mırıldandı Emma, bir yandan gülümseme egzersizi yapıyordu. "Demek Becky seni de kaybetti, ha?" Pantomim yaparak elini uzattı, başını salladı, ardından geri çekti. Sarılırlardı herhalde, sarılmazlar mıydı yoksa? Ya boşluğa bakarak garip garip ayakta dikilirlerse?

O garip film yine aklından geçti. Eğlenmek için boğulmayı kabul etmemiş miydi? Travis'in dün söz ettiği diğer kızları düşündü.

"Ah!" dedi biri arkasından.

Emma hızla arkasına döndü ve kendinden birkaç adım uzakta duran şortlu ve polo tişörtlü yabancı adama baktı. Gri saçları ve hafif tombul bedeniyle, ona hilkat garibesi çocuk muamelesi yapan koruyucu ailelerin aksine, kendisine insan evladıymış gibi davranan Doktor Lowry'yi andırıyordu. Ancak hemen ardından Facebook'ta Sutton ile Charlotte'un bu adamla birlikte çekilmiş fotoğraflarını gördüğünü hatırladı. *Ben, C, ve Bay Chamberlain Arizona Tenis Kulübü'nde.* Bu, Sutton'ın dünyasından biriydi, onunkinden değil.

Onunla ilgili pek anı kalmamış kafamda.

Adamın yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade vardı. "Ne-ne yapıyorsun *burada*, Sutton?"

Emma adamın kendisine hangi isimle seslendiğini fark edince gözlerini kırpıştırdı. Yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. Dili şişip ağzını kaplamış gibiydi. *Kimseye kim olduğunu söyleme*, diyordu e-postada. *Tehlikeli.*

"Şey, öylesine takılıyorum," diyen Emma kendisini gayet aptal hissediyordu. Avuçlarının içi de terlemişti, büyüklere yalan söylerken hep böyle olurdu.

"Yürüyüş mü yapacaksın?" diye sıkıştırmaya devam etti arkadaşının babası. "Siz gençler bugünlerde burada mı buluşuyorsunuz?"

Emma, gelip bu karışıklığı çözmesi için, kendine tıpatıp benzeyen kızı görme umuduyla yola baktı. Birkaç araba yanlarından geçip gitti. Schwinn marka bisikletli birkaç çocuk gülüşerek bisikletlerini sürüyorlardı. "Eh, pek değil."

Köpeğin teki havlaya havlaya yolu geçti. Emma kaskatı kesildi. Bir Chow Chow dokuz yaşındayken onu ısırmıştı, o zamandan beri köpeklerden çekiniyordu. Ama köpek dönemeçte beliren tavşanı görünce onun peşine takıldı. Charlotte'un babası elini şapkasına götürerek, "Peki, sonra görüşürüz o zaman. İyi akşamlar," dedikten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı.

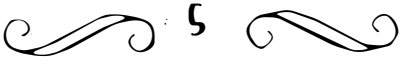
Emma bankın üzerine adeta yığıldı. *Garip*. Telefonundaki saat şimdi 18.20'yi gösteriyordu. YENİ MESAJ dosyasına tıkladı ama orada GECİKECEĞİM, KISA SÜRE İÇİNDE ORADAYIM! yazan bir mesaj yoktu. Tedirginlik hissi her şeyi zehirleyerek bütün bedenini sarmaya başlamıştı. Midesi ekşimeye başladı. Birden çevresini saran görüntü eskisi kadar sihirli gelmedi ona. Yürüyüşe çıkan insanlar tuhaf, karanlık canavarlara dönüşüyorlardı. Havada garip bir koku vardı. Çok ama çok yanlış giden bir şeyler vardı.

Çat. Emma başını sesin geldiği yöne çevirdi. Ne olduğunu göremeden küçük bir el gözlerini kapatıp ayağa kalkması

için onu zorladı. "Ne?" diye bağırdı Emma. İkinci bir el ağzını kapattı. Emma kendini kurtarmaya çalışınca omuzlarının arasında soğuk bir şeyin baskısını hissetti. Donakaldı. Daha önce kimse sırtına silah dayamamıştı ama bu başka bir şey olamazdı.

"Kımıldama, sürtük," dedi kaba saba bir ses. Emma ensesinde birinin sıcak nefesini hissetti. Gözüne kapanan avucun içinden görebildiği bir şey yoktu. "Bizimle geliyorsun."

Keşke o "biz"in kim olduğunu görebilseydim ama ölü olma işinde şöyle bir sıkıntı var: Emma göremediği zaman ben de göremiyorum.

O, BENİM

Emma tökezledi. Silah tenine gömülmüştü. Birinin gözbağıyla acele acele bağladığı gözlerinin çevresinde karanlık ve bulanık şekiller vardı, kulaklarına trafiğin gürültüsü geliyordu. Panik içinde inledi. O ürkütücü boğma videosu ambulans sireni gibi aklında yanıp sönüyordu. *O eller kolyeyi sıkı sıkı tutuyordu. Sutton cansız, dizlerinin üstüne çöküyordu.*

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. İçim korkuyla dolmuştu.

Biri Emma'yı yola doğru itti. Biri korna çaldı, ardından Emma'nın ayakları karşı taraftaki kaldırıma çarptı. Sendeleye sendeleye kaldırım boyunca ilerlerken arabalardan çıkan yüksek ses kulaklarında zonkluyordu. Hamburgerlerin, sosisli sandviçlerin ve sigara dumanının kokusu burun deliklerine doluyordu. Kuvvetli bir sıçrama sesi duyuldu. Birileri kıkırdıyordu. Emma'nın elleri titredi. Neredeydi?

"Ne oluyor?"

Aniden biri gözbağını Emma'nın gözünden çekip aldı. Benim dünyam da aynı anda aydınlandı. Uzun kızıl saçlı, soluk tenli, geniş omuzlu ve kalın belli, oldukça tanıdık gelen bir kız Emma'nın önünde dikiliyordu. Boynu dantelli, mavi renkli kısa bir elbise giymişti. *Charlotte*, diye geçirdi aklından Emma. "Dersini çoktan almıştır, sen de öyle düşünmüyor musun?" diye terslendi Charlotte elindeki gözbağını kaktüs saksısının içine atarken.

Birisi Emma'nın arkadan bağlı olan ellerini çözdü. Sırtının ortasına bastırılan silahı hissetmiyordu artık. Emma çevresine bakındı. Parti kıyafetleri ve ışıltılı makyajlarıyla üç güzel kız önünde duruyorlardı.

En uzun boylu olanın koyu renkli saçları, çıkıntılı köprücük kemikleri, balerin topuzu ve bileğinin iç kısmında gül dövmesi vardı. Madeline Vega, Sutton'ın profil fotoğrafındaki kız. Madeline'ın yanında mısır püsküllü saçlı, uçuk mavi gözlü iki kız duruyordu. Her ikisinin elinde de iPhone vardı. Biri saçındaki beyaz bantla, spor elbisesiyle, ayağındaki kurdeleli bağcıklı sandaletle tam öğrenci tipliydi, diğeriyse oldukça ağır makyajı, ekoseli elbisesi, yüksek topuklu botları ve bileğindeki bir alay siyah plastik bilezikle Green Day videosundan fırlamış gibi duruyordu. Bunlar Gabriella ve Lilianna Fiorello olmalıydılar. Twitter İkizleri.

"Kandırdım seni!" dedi Madeline, Emma'ya zayıf bir gülümsemeyle. İkizler de sırıttılar.

"Ne zamandan beri çevreci olduk?" diye gürültüyle iç çekti Charlotte. "*Geri dönüşüm* kurallarımızdan biri değil."

Şortunu çıkarıp içindeki elbiseyle kalan Madeline, "Teknik olarak bir tekrar değildi bu, Char. Emma başından beri bunu bizim yaptığımızı biliyordu." Elinde tuttuğu ruju havaya kaldırdı, ardından bunu yeniden Emma'nın sırtına bastırdı. "Annemin Chihuahua'sı bile bunun silah olmadığını anlardı."

Emma uzaklaştı. Ruj onu kesinlikle kandırmıştı. Sonra, başka bir şeyin farkına vardı. Madeline ona Sutton diye hitap etmişti, aynı Charlotte'un babasının yaptığı gibi.

"Durun bir dakika," dedi sesinin çatal çatal çıkmaması için mücadele ederken. "Ben..."

Charlotte onun sözünü kesti, bakışları hâlâ Madeline'ın üstündeydi. "Sutton bunu biliyor olsa bile yine de başarısız bir seçim. Sen de bunu biliyorsun." Alaycı bir ses tonu ve delip geçen bakışları vardı. Charlotte grubun en güzel kızı değilse bile kesinlikle lideriydi. "Ayrıca ne zamandan beri bu gibi şeyleri *onlarla* birlikte yapıyoruz?" dedi Gabriella ile Lilianna'yı işaret ederek. Kızlar süklüm püklüm bakışlarını yere indirdiler.

Madeline fazlasıyla büyük saatinin deri kayışını çekiştiriyordu. "Bu kadar nefret dolu olma. Kendiliğinden gelişti. Sutton'ı gördüm ve... yaptım işte."

Charlotte, Madeline'a biraz daha yaklaştı, "Bu kuralları birlikte koyduk, unuttun mu? Yoksa bale sınıfında giydiğin ayakkabıların kurdelelerini çok sıktığın için beynine kan gitmiyor mu?"

Madeline'ın çenesi bir an için titredi. İri gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve kıvrımlı dudakları Emma'ya bazı gemilerin önünde bulunan kadın figürlerini hatırlattı. Emma,

Madeline'ın anahtarlığında takılı duran pembe renkli tavşan ayağını hafif hafif okşadığını fark etti. Görünüşe göre, sahip olduğu güzellik ona yeterince şans getirmemiş gibiydi. "Senin gereğinden fazla dar, kot pantolonunun kıçındaki kan dolaşımını kesmesinden iyidir," diye karşılık verdi.

Madeline'a yaklaştım, ancak parmaklarım teninin içinden geçti. "Mads?" diye seslendim. Charlotte'un omuzuna dokundum. "Char?" Hissetmedi bile. Onlarla ilgili yeni bir şey hatırlayamıyordum. Onları sevdiğimi biliyordum ama nedeni hakkında gerçekten hiç fikrim yoktu. Nasıl olur da orada dikilip Emma'nın ben olduğumu düşünürlerdi? En yakın arkadaşlarının ölmüş olduğunu nasıl bilmezlerdi?

"Şey, kızlar," diyen Emma geniş alanı gözleriyle tararken yeni bir deneme yaptı. Sabino Kanyonu'nun girişi günbatımında büyüleyici gözüküyordu. "Benim başka bir yerde olmam gerekiyor."

Madeline *gözlerini devirerek* ona baktı. "Hadi ya! Nisha'nın partisinde mi mesela?" Emma'nın koluna girerek onu bulundukları evin otoparkına giden yoldaki küçük ferforje kapıya doğru götürdü.

"Bak, Nisha ile bazı sorunlarınız olduğunu biliyorum ama yarın okuldaki partiden önceki son parti bu. Ayrıca onunla konuşmak zorunda değilsin. Zaten, nerelerdeydin sen? Bütün gün sana telefon edip durduk. Ayrıca ne diye Sabino'nun önünde oturuyordun? Zombi gibiydin."

"Ürkütücüydü," diye lafa karıştı Lilianna.

"Acayip ürkütücüydü," diye tıpatıp aynı ses tonuyla kardeşini destekledi Gabriella. Ardından elini cebine sokup ora-

dan bir ilaç şişesi çıkardı. Kapağını açtı, içinden iki hap alıp ağzına attı ve diyet kola şişesinden bir yudum alarak hapları midesine gönderdi. *Parti kızı işte*, diye düşündü Emma.

Oradaki dört kıza baktı. Onlara aslında kim olduğunu söylemeli miydi? Ya gerçekten tehlikeliyse? Aniden omuzundaki boşluğu hissetti ve sahte kaçırılma olayı sırasında spor çantasını kaybettiğini fark etti. Yolun ilerisine bakınca hâlâ orada durduğunu fark etti. Buradan olabildiğince çabuk tüyüp o çantayı almalıydı. Hem belki Sutton geldiyse çantayı görüp Emma'nın orada olduğunu anlamıştır. Emma üstü çiçeklerle bezeli geniş kaktüs saksısının yanında durdu. Dirseğini Madeline'ın elinden kurtarıp cep telefonunu cebinden çıkardı. Neyse ki telefon spor çantasında değildi. *Yeni mesajınız yok.* Bir eliyle ekranı gizleyerek Sutton'ın dün gece Facebook üstünden ona verdiği numaraya mesaj yazmaya başladı: *Arkadaşların beni buldu. Sokağın karşısındaki partideyim. Sen olduğumu sanıyorlar. Onlara ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini yaz bana. OK?*

Emma mesajı hızlı hızlı yazıp GÖNDER tuşuna bastı. İki yıl önce Vegas'taki hızlı mesaj yazma yarışmasında üçüncü olmasının bir gün işine yarayacağını biliyordu. Tamam. Sutton onunla burada buluşup kimin kim olduğunu açıklığa kavuştururdu...

"Kime mesaj atıyorsun?" diyen Madeline, Emma'nın omuzunun üstünden bakarak telefonun ekranını görmeye çalışıyordu. "Ayrıca neden BlackBerry kullanıyorsun? O şeyden kurtulduğunu sanıyordum."

Emma, Madeline'm mesajı okumasına fırsat vermeden telefonu tekrar cebine attı. Sutton'ın Facebook paylaşımları

Emma'nın beynine doluştu. Doğruldu, kız kardeşinin Youtube'daki videosunda gördüğü cilveli bakışı taklit ederek, "Bilmek için *ölürdün* değil mi, kaltak?" dedi.

Cümlesini bitirir bitirmez dudakları kasıldı, midesine yumruk yemiş gibiydi. Ağzından bir buket papatya çıksa daha az şaşırırdı. Böyle yorumlar genellikle onun KVGS listesinde olurdu, günlük konuşmalarında değil.

Madeline kibirli bir tavırla burnunu kıvırdı, "Tamam, öyle olsun bakalım." Ardından iPhone'unu çıkardı. Telefonun arka yüzünde bir balerin çıkartması vardı, altında KUĞU GÖLÜ MAFYASI yazıyordu. "Sıkışın!"

Herkes birbirine sokulup gülümsedi. Madeline telefonuyla *selfie* çekerken Emma kenarda, zorla tebessüm ediyordu.

Araba yolundan aşağı doğru inmeye başladılar. Geceyle birlikte hava sıcaklığı epey azalmıştı, yanan mangalın, limon aromalı mumların ve sigara dumanının kokusu Emma'nın burnuna kadar geliyordu. Gabriella ile Lilianna bir yandan yürüyüp bir yandan *tweet* atıyorlardı. Evin girişini sokaktan ayıran ön kapıdan geçerlerken Charlotte, Emma'yı geri çekti, böylece yalnız yürümeye başladılar.

"İyi misin?" Charlotte sutyen askısı gözükmesin diye elbisesinin yakasını düzeltti. Kollarının üstü binlerce çille kaplıydı.

"İyiyim," dedi Emma. Parmak uçlarına kadar titriyordu, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Peki, Laurel nerede?" Charlotte çantasından çıkardığı dudak parlatıcısını dudaklarına sürmeye başladı. "Onu arabayla alıp buraya getireceğini söylediğini sanıyordum."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Laurel. Sutton'ın kız karde-

şiydi, değil mi? Bir an BlackBerry'sinde Wiki-Sutton gibi bir uygulama ya da ona benzer bir şey olmasını diledi. "Şey..."

Charlotte'un gözleri büyüdü, "Yine ektin onu, değil mi?" Şakayla Emma'nın yanağına bir fiske vurdu. "Sen çok ama çok kötü bir ablasın."

Emma'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan arka bahçeye vardılar. Birileri turuncu renkli deponun karşısına, üstünde "HOŞÇA KAL YAZ!" yazan pankart asmıştı. Şık elbiseli kızlarla Lacoste giymiş delikanlılar verandayı doldurmuştu. Üstlerinde Hollier armalı ıslak tişörtler bulunan iki kaslı delikanlı, omuzlarında sıska bikinili kızlarla birlikte deve güreşi yapmak için havuzda bekliyorlardı. Kıvırcık saçlı, kulağından uzun tüylü küpeler bulunan bir kız Tiger Woods'un daha genç ve daha seksi versiyonu gibi görünen bir çocukla konuşurken haddinden fazla gürültülü kahkahalar atıyordu. Üstü Meksika usulü sosisli sandviç, vejetaryen dürüm, sushi ve çikolata kaplı çilekle dolu büyük bir masa vardı. Bir başka masada şişelerce soda, meyve suyu, bira, Beefater cin ve Cuervo tekila duruyordu.

"Vayy," dedi Emma. O kadar çok içkiyi bir arada görünce kendini tutamamıştı. İçkiyle arası pek hoş değildi. Bir keresinde Alex'le bir çeşit içki içme oyunu olan *Twilight* oynamışlardı ve oyun Alex'in annesinin Zen bahçesine kusmalarıyla sona ermişti. Zaten partilerde ne yapacağını hiç bilemezdi. Her zaman utangaç ve çekingen davranırdı, evi olmayan tuhaf evlatlık çocuktu o.

"Değil mi?" diye sordu Charlotte. "Nisha'nın annesinin ölümünden beri Casa Banerjee'de işler tepetaklak gidiyor.

Babası bu günlerde o kadar kayıtsız ki Nisha eline bir çekip alıp borularla kapıları paramparça etse bile ruhu duymaz."

Biri koluna dokundu. "Hey, Sutton." Uzun boylu, spor takımı kaptanı tipli bir çocuktu. Emma çocuğa gülümsedi. Barın hemen önünde oturan siyah saçlı, ufak tefek bir kız Emma'ya el salladı. "Elbisen çok hoş," dedi. "BCBG mi?"

Emma elinde olmadan içinde ufak bir kıskançlık hissetti. Sutton'ın ailesi olduğu yetmiyormuş gibi, bir de arkadaşları arasında acayip popülerdi. Emma bu kadar sefil bir hayat sürdürüyorken Sutton'ın hayatı nasıl böyle muhteşem olabiliyordu?

Emma hâlâ yaşıyorken benim ölmüş olduğum göz önüne alınacak olursa, ben bundan o kadar emin olmazdım.

Emma'yı gördükçe gözleri parlayan pek çok kişi geçti önlerinden. Emma gülümsedi, el salladı, kahkaha attı, kendini halkını selamlayan bir prenses gibi hissediyordu. Özgürdü, hatta neredeyse... *eğleniyordu.*

En utangaç çocukların bazen okul piyeslerinde nasıl yıldızlaşabildiklerini şimdi anlayabiliyordu.

"İşte buradasın," diye fısıldadı seksi bir ses Emma'nın kulağına. Emma gri tişörtlü, hâkî yeşil şortlu, yakışıklı, sarışın çocuğu görebilmek için döndü. Facebook'ta gördüğü fotoğrafı hatırladı: Garrett, Sutton'ın erkek arkadaşı.

"Gün boyunca senden hiç haber alamadım." Garrett, Emma'nın eline içinde içki bulunan kırmızı plastikten bir bardak verdi. "Aradım, mesaj attım... nerelerdeydin?"

"İşte, tam buradayım!" diye çığlık atmak istedim. Öpüşmeler, el ele tutuşmalar ve mezuniyet balosunda yaptığımız

romantik danstan kısa görüntüler beliriyordu aklımda. *Beni sevdiğini söylüyordu.* Derin bir özlem duygusuyla sarsıldım.

"Eh, orada burada işte," diye geçiştirdi Emma. "Ama birileri ipleri bu kadar kısa tutmasa iyi olur, değil mi?" derken dirseğiyle hafifçe Garrett'ın kaburgalarına dokundu. Bu Emma'nın her zaman hayalini kurduğu bir cümleydi. Aşırı korumacı, durmadan mesaj atan ve mesajlarına cevap alamadığında çılgına dönen bir erkek arkadaşı olursa söylemeye can attığı bir cümle. Üstelik Sutton'ın kurabileceği bir cümle gibi gelmişti ona.

Garrett onu kendisine doğru çekerek saçlarını okşadı. "İyi ki buldum seni." Elleri saçlarından omuzlarına, omuzlarından da tehlikeli şekilde göğüslerine yaklaştı.

"Hımm..." diyen Emma kendini çekti.

Bunu yaptığına çok mutlu oldum.

Tam o anda arka cebinde duran BlackBerry titredi. Kalbi duracak gibi oldu. *Sutton.*

"Hemen döneceğim," dedi Garrett'a. Delikanlı başını salladı. Emma kalabalığın arasından geçerek eve doğru ilerledi. Garrett Dünya Kupası tişörtü giymiş uzun boylu Asyalı çocukla konuşmak için yan tarafına dönerken Emma fark edilmemek için eğilerek bahçe kapısına doğru yöneldi.

Dönüp partiye tekrar göz attığında, verandadaki büyük tik ağacı masanın yanında duran birinin ona gözlerini diktiğini gördü. Koyu tenli, iri gözlü ve ince dudaklı bir kızdı. Üstünde sarı bir elbise, kolunda altın bilezik vardı. Bu Nisha'ydı, Sutton'ın tenis takımı fotoğrafında görmüştü. Bu onun partisiydi. Emma'ya sanki onu boğazından tutup havaya kaldırmak ve ardından yere fırlatıp atmak istermişçesine bakıyordu.

Her ne kadar Emma'nın bedeninin her noktası kibar-ol-problem-yaratma ilkesinden hareketle gülümseyerek el sallamak istese de Sutton'ı düşünerek Nisha'ya pis pis bakmakla yetindi. Nisha'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu, hızla başını çevirince atkuyruğu arkasında duran kızın suratına çarptı.

Dikkatli olmam gerektiğini hissettim. Belli ki Nisha'yla benim aramda bazı sorunlar vardı, büyük sorunlar.

Ama bunların ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

6

BİR KARAMSARA KİM KARŞI KOYABİLİR?

Nisha'nın otopark yolu sessiz ve sakindi. Ağaç dallarındaki cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu, serin hava Emma'nın çıplak tenine değiyordu. Birkaç kapı ötedeki evin penceresinden televizyonun ışığı yansıyordu. Çitin arkasında duran bir köpeğin havlaması işitiliyordu. Kalp atışları yavaşladı, kasılmış olan omuzları gevşedi. BlackBerry'sini çıkarıp ekrana baktı. Mesaj Clarice'dendi: NOTUNU ALDIM. HER ŞEY YOLUNDA MI? BİR ŞEYE İHTİYACIN OLURSA HABER VER.

Emma mesajı sildikten sonra gelen kutusunu yenileme tuşuna bastı. *Yeni mesajınız yok.* Sonra geniş otoyola baktı. Sabino otoparkının karşısı ışıklandırılmıştı.

Emma yutkundu. Parktaki bank şimdi boştu. Biri eşyalarını almış mıydı? Sutton neredeydi? Parti bittiğinde ne yap-

ması gerekiyordu? Cüzdanı çantasında kalmıştı. Şimdi ne parası vardı ne de kimliği.

Bir hışırtı duyuldu. Emma dönüp Nisha'nın evine baktı. Otoparkta kimse yoktu. Ardından soda kapağının açıldığını duyuran bir ses yankılandı havada. Emma tekrar döndü. Yan evin ön verandasında biri duruyordu. Hemen yanında kocaman bir teleskop vardı ama o gözlerini Emma'ya dikmiş bakıyordu.

Emma geri çekildi. "Ah. Affedersin."

Çocuk öne doğru çıktı. Çıkık elmacık kemikleri dikkat çekiyordu. Emma delikanlının yuvarlak gözlerine, kalın kaşlarına ve kısa kesilmiş saçlarına baktı. İnce bir çizgiyi andıran dudakları *geri çekil* diyor gibiydi. Partideki çocuklara göre daha gündelik giyinmişti, üstünde yıpranmış bir yürüyüş şortu ve kaslarını göz önüne seren gri renkli eski püskü bir tişört vardı.

Onu tanıdım ama tabii ki –bu duruma şimdiye kadar alışmış olmalıydım aslında– nereden tanıdığımı hatırlayamadım.

Nisha'nın arka bahçesinden kıkırdama sesleri duyuldu. Emma omuzunun üstünden baktıktan sonra tekrar çocuğa doğru döndü. Suratsızlığı ve hemen yan evinde verilen partiye karşı gösterdiği ilgisizlik dikkatini çekmişti. Kasvetli tiplere karşı her zaman çekim hissetmişti. "Neden partide değilsin?" diye seslendi.

Delikanlı ona yalnızca bakmakla yetindi, gözleri iki büyük ay parçası gibiydi.

Emma otoparktan çocuğun evinin önüne kadar yürüdü. Teleskopu işaret ederek, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

Delikanlı gözünü bile kırpmadı. "Venüs'e mi?" diye tahmin yürüttü Emma. "Büyük Ayı'ya mı?"

Çocuğun burnundan hafif bir ses geldi. Elini başının ardına götürdükten sonra arkasını döndü. Emma topuklularının üstünde geri dönerken çıkarabildiği en soğuk sesle, "Tamam," dedi. "Tek başına takıl. Umurumda bile değil."

"Perseidlere bakıyorum, Sutton."

Emma çocuğa doğru döndü. Demek, o da Sutton'ı tanıyordu. "Perseid de nedir?" diye sordu.

Delikanlı elleriyle verandanın korkuluğunu kavrarken, "Göktaşı yağmuru," diye cevap verdi.

Emma ona doğru ilerledi. "Bakabilir miyim?"

Kız bahçeyi geçerken delikanlı hareketsizce bekledi. Evi küçük, kum rengi bir bungalovdu. Garaj yerine otopark vardı. Kaldırım boyunca dikilmiş bir sıra kaktüs vardı. Çocuğa yaklaşınca bira kokusu aldı. Verandanın ışığı mavi gözlerinin çarpıcılığını ortaya çıkarıyordu. Salıncağın üstünde duran tabakta yarısı yenmiş bir sandviç duruyordu. Yerde deri kaplı iki kitap vardı. İlk kitabın üstünde *William Carlos Williams'ın Toplu Şiirleri* yazıyordu. Emma daha önce şiir okuyan, en azından okuduğunu itiraf eden, yakışıklı bir çocukla karşılaşmamıştı. Delikanlı sonunda başını eğdi, teleskopun lensini Emma'nın boyuna göre ayarladı ve kenara çekildi. Emma gözünü merceğe dayadı. "Ne zamandan beri astronom oldun?" diye sordu delikanlı.

"Hiçbir zaman." Emma teleskobu dolunay halini almış kocaman Ay'a doğrulttu. "Genellikle yıldızlara kendi kafamdan isimler uydururum."

"Öyle mi? Ne gibi mesela?"

Emma merceğin yanında asılı duran lens kapağına hafifçe fiske atarken, "Mesela, Kaltak Yıldızı gibi. Oradaki," dedi

hemen çatının üstünde parlayan yıldızı işaret ederek. Birkaç yıl önce bu yıldıza Maria Rowan yüzünden bu adı vermişti. Yedinci sınıftayken İspanyolca dersi sırasında Emma'nın sırasının altına bir bardak limonata döküp Emma'nın çişini tutamadığını söylemişti, hatta bunu İspanyolcaya bile çevirmişti, *incontinencia.* Emma, Yunan tanrılarının çocuklarını cezalandırırken yaptığı gibi kızı gökyüzüne fırlatıp sonsuza kadar orada bırakmayı hayal etmişti.

Çocuk öksürür gibi güldü. "Aslında senin Kaltak Yıldızı'n Orion Kemeri'nin bir parçası."

Emma gücenmiş gibi ellerini yanaklarına götürerek, "Kızlarla böyle mi konuşursun hep?" dedi.

Delikanlı kıza biraz daha sokuldu, kolları neredeyse birbirine değiyordu. Emma'nın kalbi bir anda ağzına geldi. Bir an için uzaktan uzağa hayran olduğu Henderson Lisesi'nin basketbol takımı kaptanı Carter Hayes'i düşündü. Carter'a söyleyebileceği güzel şeyleri özenle Flört Etme Yolları listesine yazar ama baş başa kaldıkları anlarda nedense kendini *American Idol* programı hakkında konuşurken bulurdu. *American Idol*'dan hoşlanmazdı bile.

Delikanlı başını yeniden gökyüzüne çevirdi. "Belki Orion'daki diğer yıldızların adları da Yalancı Yıldız ile Aldatan Yıldız'dır. Saçlarından yakalanıp Orion'un mağarasına sürüklenmişlerdir." Kıza anlamlı anlamlı baktı.

Emma korkuluğa yaslanırken bu sözlerin büyük olasılıkla çözemeyeceği bazı anlamlar içerdiğini düşündü. "Bu konuda düşünecek epey zamanın olmuş gibi."

"Belki." Emma'nın hayatında gördüğü en uzun kirpik-

lere sahipti. Aniden bakışları daha az flörtçü ve daha çok... merak dolu oldu sanki.

Birden aklıma onunla ilgili bir şey geldi. Tam bir anı değildi. Minnettarlıkla utanç karışımı garip bir duyguydu. Geldiği gibi de yok oldu. Belli belirsiz bir sezgiydi yalnızca.

Delikanlı bakışlarını kaçırdı, başının üstünü hızla ovuşturdu. "Kusura bakma, yalnızca... o şeyden beri hiç konuşmamıştık... biliyorsun. Bir süredir."

"Eh, şimdiki zamandan iyisi yoktur," dedi Emma.

Delikanlının dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet."

Yeniden birbirlerine baktılar. Ateşböcekleri başlarının üstünde dans ediyordu. Havaya birden kır çiçeklerinin kokusu hâkim olmuştu.

Karanlıkta bir kızın sesi yankılandı, "Sutton?"

Emma döndü. Delikanlının omuzları gerginleşti. Biri, "Nereye gitmiş olabilir?" dedi.

Emma saçlarını kulaklarının arkasına attı. Ön bahçeye doğru bakınca Nisha'nın otoparkında duran iki figür gördü. Lilianna'nın siyah Doc Martens botları yürürken gıcırdıyordu. Gabriella, iPhone'nundaki uygulamayı açarak yolu aydınlattı.

"Buradayım!" diye seslendi Emma. Delikanlıya baktı. "Niye partiye gelmiyorsun?"

Delikanlı kızgınlıkla küçümseme karışımı bir tavırla, "Hayır, teşekkürler," dedi.

"Hadi ama," derken gülümsemeye devam ediyordu kız. "Sana Sürtük Yıldız, İnek Yıldız ve diğer yıldızlarla ilgili her şeyi anlatacağım..."

Kızlar delikanlının otoparkının başına kadar gelmişlerdi.

"Sutton?" diye seslendi Lilianna. Verandanın ışığı yüzünden gözlerini kısarak bakıyordu.

"Kim o?" diye seslendi Gabriella.

Güm. Emma arkasını döndü. Delikanlı gitmişti. Ön kapıda asılı duran kurutulmuş çiçekler ileri geri sallandı. Kapı tık sesiyle kilitlendi ve körfeze bakan pencerenin perdeleri hızla kapandı. *Tamammmm.*

Emma yavaş yavaş yürüyerek verandadan ayrıldı ve bahçeyi geçti.

"O Ethan Landry mıydı?" diye sordu Gabriella.

"Konuşuyor muydunuz?" diye sordu Lilianna aynı anda. Sesi entrikayla dalgalandı. "Ne dedi?

Charlotte, Twitter İkizleri'nin arkasında belirdi. Yanakları kızarmıştı, alnı parlıyordu. "Neler oluyor?"

Gabriella mesaj atmayı kesti. "Sutton, Ethan'la konuşuyordu."

"Ethan Landry ile mi?" Charlotte'un kaşları havaya kalkmıştı. "Bay Sebepsiz İsyankâr gerçekten konuştu mu?"

Ethan. En azından o yüze bir isim verebiliyordum artık.

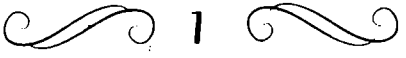
Emma da öyleydi. Ancak kızların kafası karışmıştı. Sutton'ın onaylanmış arkadaşlarından olmayan bir çocukla birden bağ kurması pek ona uygun bir davranış değildi. Tekrar telefonunu çıkarıp baktı. Hâlâ hiçbir mesaj yoktu.

Charlotte'un delici bakışlarını üstünde hissetti. Emma durumu kurtarmak için acilen bir bahane bulması gerektiğini fark etti. "Sanırım çok fazla içtim," diye uydurdu.

Charlotte dilini şaklattı. "Ah, tatlım." Emma'nın koluna girerek sıra sıra park etmiş arabalara doğru yöneldi. "Ben seni eve götürürüm."

Emma doğruldu. Charlotte'un numarasını yemesi onu rahatlatmıştı. Ardından Charlotte'un teklif ettiği şeyin ne anlama geldiğini anladı. Onu *Sutton'ın* evine götürmeyi teklif ediyordu. "Evet, lütfen," diyerek Charlotte'u arabasına doğru takip etti.

Bu benim içinde rahatlatıcıydı. Eve dönünce belki bazı soruların yanıtlarını bulurdum.

1

EMMA'NIN ASLA SAHIP OLMADIĞI YATAK ODASI

Charlotte büyük siyah Jeep'ini kaldırıma yanaştırdı ve PARK yazılı tabelanın önünde durdu. "İşte geldik, hanımefendi," dedi İngiliz aksanını taklit ederek.

Emma'yı büyük kemerli pencereleri olan iki katlı bir eve getirmişti. Palmiyeler, kaktüsler ve birkaç çeşit güzel çiçek ön bahçeyi süslüyordu. Büyük taş saksılardaki bitkiler bahçenin girişinden ön kapıya kadar dizilmişti. Ön kapının bulunduğu verandada rüzgâr gülleri asılıydı. Üç arabalık garajda kilden yapılmış güneş heykeli asılıydı. Kaldırımdaki posta kutusunun üstünde M harfi vardı. Otopark yolunda iki araba park etmişti, bir Wolkswagen Jetta ve büyük bir Nissan SUV.

Burayı tek kelimeyle tarif edebilirdim: ev.

"Biri kısa çubuğu çektiğinden emin olabilir," diye mırıldandı Emma kendi kendine. Becky keşke ilk önce *onu* terk etseydi.

"Ne anlama geliyor bu?" diye sordu Charlotte.

Emma elbisesinden sarkmış olan ipliği çekerken, "Hiçbir anlamı yok," dedi.

Charlotte, Emma'nın çıplak koluna dokundu, "Mads seni çok mu korkuttu?"

Emma, Charlotte'un kızıl saçlarına, mavi elbisesine bakarken ona her şeyi anlatabilmeyi istedi ama onun yerine, "Başından beri onların olduğunu biliyordum," demekle yetindi.

"Tamam," diyen Charlotte radyoyu açtı. "O zaman yarın görüşmek üzere, sarhoş. Sızmadan birkaç vitamin hapı içmeyi unutma. Hey, cuma akşamı bende kalmak ister misin? Söz veriyorum, iyi geçecek. Babam hâlâ şehir dışında, annem de bizi rahatsız etmez."

Emma kaşlarını çattı, "Baban şehir dışında mı?" Sabino Kanyonu'nda karşılaştığı adam gelmişti aklına.

Charlotte'un yüzünde endişeli bir ifade belirdi, Emma bütün gece boyunca ilk defa kızın zırhında bir çatlak görmüştü. "Bir aydır Tokyo'da. Neden?"

Emma elini ensesine götürdü. "Hiçbir nedeni yok." Kanyonda gördüğü adam başka biri olmalıydı.

Arabanın kapısını kapatıp bahçe yolu boyunca yürüdü. Havada ön bahçedeki limon ve portakal ağaçlarından yayılan bir koku vardı. Verandanın saçağına takılı duran gümüş renkli rüzgâr tulumu rüzgârın yönüne göre dönüyordu. Evin sıvasın-

da bulunan yuvarlak desenler Emma'ya pastanın üstündeki şekerden süslemeleri hatırlatıyordu. Alt kattaki pencereden içeri bakınca kristal avizeyi ve piyanoyu gördü. Üst kattaki yatak odalarından birinin penceresine yansımalı etiketlerden biri yapıştırılmıştı ve üstünde İÇERİDE ÇOCUK VAR, YANGIN ANINDA İLK ÖNCE ONU KURTARIN LÜTFEN yazıyordu. Kaldığı koruyucu ailelerin hiçbiri onun penceresine böyle bir şey yapıştırmaya zahmet bile etmemişti.

Fotoğraf çekmek istediği anda arkadan gelen araba motorunun sesini fark etti. Emma arkasına dönünce Charlotte'un kaldırımdan ona baktığını gördü, tek kaşı havadaydı. *Git hadi*, diye sessizce işaret etti. *Ben iyiyim*.

Jeep yerinden kımıldamadı. Emma eğilip yürüyüş yoluna göz attı ve verandanın hemen yanındaki büyük kaya parçasını fark etti. Şaşkınlık içinde kayanın hemen altında parıldayan gümüş anahtarı gördü. Neredeyse kahkahalarla gülecekti, televizyonda insanların taşın altına anahtar sakladıklarını görmüştü ama bunu gerçekten *yaptıklarını* bilmiyordu.

Emma verandanın basamaklarını çıkıp anahtarı kilide soktu. Kolayca açıldı. Eşikten içeri adım atınca Charlotte'a tekrar el salladı. İçi rahatlayan Charlotte yoluna devam etti. Motor sesiyle birlikte arabanın kırmızı stop lambaları gecenin karanlığında gözden kayboldu. Emma derin derin nefes alarak kapıyı ardına kadar açtı ve eve girdi.

Benim evim, çok fazla hatırlamasam da. Verandadaki gıcırdayan salıncakta oturup dergi okurdum. Annemin bol bol sıktığı lavanta kokulu oda spreyi varlığını hissettirirdi. Kapı

zilinin çıkardığı sesi gayet net hatırlıyordum, art arda iki kuş cıvıltısı. Ön kapı bazen sıkışır açılmamakta inat ederdi. Ama bundan başka...

Giriş sessiz ve serindi. Duvara uzun gölgeler düşmüştü, ahşaptan yapılma eski saat köşede tik tak sesleri çıkarıyordu. Merdivene giden kırmızı halının altındaki yer döşemeleri Emma'nın ihtiyatlı adımlarının altında gıcırdıyordu. Elektrik düğmelerinden birine uzandı ancak tereddütle elini geri çekti. Alarmın çalmasını, başının üstünde bir kafes belirmesini ve insanların üstüne atlayarak ona, "Hırsız!" diye bağırmasını bekliyordu.

Emma tırabzanlara sıkı sıkı tutunarak karanlık merdivenleri parmak ucunda tırmanmaya başladı. Belki Sutton yukarıdaydı. Belki uyuyakalmıştı ve bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılmadan başka bir şey değildi. Bu gece istediği gibi sonlanabilirdi. Hayalini kurduğu peri masalına benzer buluşma hâlâ gerçek olabilirdi.

Üst katın girişindeki beyaz fayansla kaplı banyonun dışındaki kahverengi hasır sepet kirli havlularla doluydu. Süpürgeliğin hemen üstünde takılı olan iki gece lambasından duvara sarımsı sütunlar şeklinde ışıklar yansıyordu. Koridorun sonundaki kapalı kapının ardından köpek tasmasının şıngırtısı duyuldu.

Emma dönüp yatak odalarından birine göz attı. Parisli mankenlerin kedi yürüyüşü yaparken çekilmiş fotoğraflarıyla James Blake ile Andy Roddick'in Wimbledon'da maç yaparken çekilmiş fotoğrafları duvara göz hizasında asılmıştı.

Üstünde SUTTON yazan pembe parıltılı bir plaka, kapının tokmağında sallanıyordu. *Bingo*. Emma kapıyı yavaşça itti. Kolay ve sessiz olmuştu. Oda nane, zambak ve yumuşatıcı kokuyordu. Pencereden süzülen ayışığı gayet düzgün yapılmış direkli yatağın üstüne düşüyordu. Sol tarafta zürafa desenli halı vardı, köşede duran yumurta koltuğun üstü tişörtler, bikini üstleri ve yumak yapılmış spor çoraplarıyla doluydu. Pencere kenarı cam kavanoz içindeki mavili yeşilli mumlarla, ağzından çiçekler sarkan kahverengi şarap şişeleriyle ve içleri boş Valrhona French çikolata kâğıtlarıyla doluydu. Olabilecek her yerde yastık vardı. Yatağın üstünde en az on tane, koltukta üç tane. Hatta yere bile birkaç tane atılmıştı. Eskitilmiş görünümlü beyaz çalışma masasının üstünde uyku modunda bir MacBook Air dizüstü bilgisayar ve yazıcı duruyordu. Üstünde SUTTON'IN ON SEKİZİNCİ YAŞGÜNÜ KUTLAMASI! MUHTEŞEM OLMAK ŞARTTIR! yazan kart farenin yanında duruyordu. Masanın altındaki dosya dolabının üstünde pembe bir asma kilit vardı, üstündeki etikette Y OYUNU yazıyordu. *Y harfinin* anlamı ne olabilirdi ki?

Yalnız eksik olan çok önemli bir şey var, diye düşündü Emma. Sutton.

Tabii ki eksiktim. Bir şeyler hatırlama ya da bir ipucu bulma umuduyla Emma'yla birlikte sessiz odaya göz attım. Arka bahçeye bakan pencerenin yarı açık olmasının bir nedeni var mıydı? *Vogue* dergisinde yayınlanan Londra'daki Moda Haftası hakkındaki yazıyı kasıtlı olarak mı açık bırakmıştım? Açık bırakma sebebini hatırlamak şöyle dursun, o makaleyi

okuduğumu bile hatırlamıyordum. Bir zamanlar bana ait oldukları halde bu odadaki eşyaların hiçbirini hatırlamıyordum.

Emma tekrar telefonunu kontrol etti. Yeni mesaj yoktu. Eve bakınmak istiyordu ama ya bir şeyle... ya da biriyle karşılarsa ne olacaktı? Telefonunu açıp Sutton'ın numarasına yeni bir mesaj gönderdi: ŞU ANDA YATAK ODANDAYIM, HER NEREDEYSEN BANA CEVAP YAZ Kİ İYİ OLDUĞUNU BİLEYİM. MERAK EDİYORUM.

GÖNDER tuşuna bastı. Birkaç saniye içinde odanın karşı köşesinde Emma'yı yerinden sıçratan bir ses duyuldu. Sesin geldiği yöne doğru yöneldi, bilgisayarın yanında duran gümüş renkli sapsız çantaya. Çantayı açtı. Pembe kılıfın içinde bir iPhone ve Kate Spade cüzdan vardı. Emma telefonu çıkarınca yutkundu. Biraz önce attığı mesaj ekranda duruyordu.

Hemen o gün gelen mesajları taramaya başladı. En son mesaj Emma'dan gelendi. Onun üstünde saat 8.20'de Sutton'ın kardeşi Laurel Mercer'dan gelen mesaj duruyordu: HİÇBİR ŞEY İÇİN TEŞEKKÜRLER, KALTAK.

Emma, sanki birdenbire zehirli bir küfle kaplanmış gibi telefonu elinden bırakıverdi. *Onun telefonunu karıştıramam*, dedi kendine sessizce. Sutton her an içeri girebilirdi. Kız kardeşlik ilişkisine başlamanın en iyi yolu bu değildi.

BlackBerry'sini eline aldı ve telefonuna gönderdiği mesajı Facebook sayfasına da yazdı. Belki Sutton aşağıda başka bir bilgisayarın yanındaydı ve telefonunu odasında unutmuştu? Odanın geri kalanını gözden geçirdi. Çalışma masasının arkasındaki duvarda Sutton'la arkadaşlarının fotoğraflarının

asılı durduğu ilan tahtası vardı. Emma'nın birkaç saat önce tanıştığı kızların. Bazı fotoğraflar daha yakın tarihli gibiydi: Bir resimde Sutton, Charlotte, Madeline ve Laurel, Tucson Hayvanat Bahçesi'ndeki maymun evindeydiler. Charlotte bu akşamki partide giydiği mavi elbiseyleydi. Bir diğer resimde Sutton, Madeline, Laurel ve siması tanıdık görünen siyah saçlı bir çocuk kanyondaki şelalenin yanındaydılar. Laurel ile siyah saçlı çocuk birbirlerine su sıçratırlarken Sutton ile Madeline poz vermişlerdi. Diğer fotoğraflar daha eski duruyorlardı, belki ortaokuldan. Üç arkadaş birinin mutfağındaki kurabiye hamuru dolu kâsenin arkasında durmuş, yapış yapış kaşıkları birbirlerinin yüzüne sürmeye çalışıyorlardı. Madeline'ın üstünde bale mayosu vardı ve şimdi olduğundan daha sıska duruyordu. Charlotte'un diş telleri vardı, yanakları daha tombuldu. Emma, Sutton'a baktı, yüzü aynıydı, yalnızca dört yaş daha gençti.

Parmak uçlarında Sutton'ın köşede duran dolabına doğru ilerledi, elleriyle dolabın tokmağını kavradı. Dolabını karıştırmak mesajlarına göz atmak kadar kötü bir fikir miydi? Öyle olmadığına karar verdi, kapıyı açtığında ahşap askılar ve raflarla dolu kare şeklinde büyük bir oda belirdi. Özlemle iç çekerek odadaki elbiselere, bluzlara, kazaklara, eteklere dokundu, bazılarının yumuşak kumaşlarını yanağına değdirdi.

Dolabın arka tarafına birkaç oyun yığılmıştı: Monopoly, onun üstünde KÜÇÜKLER İÇİN KUŞ İZLEME SETİ duruyordu, içinde bir kuş kitabıyla birkaç dürbün vardı. Üstünde: SUTTON'A SEVGİLERLE, BABAN yazıyordu. Kitap hiç

açılmamış gibi duruyordu. Emma, Sutton'ın hediyeyi pek beğenmediğini düşündü. Eski testler ve ödevlerle dolu olduğunu düşündüğü bir dosyaya dokundu. A aldığı beşinci sınıftaki heceleme sınavı en üstte duruyordu, ama dokuzuncu sınıftaki *Fahrenheit 451* kitabının özetinden C almıştı, üstünde kırmızı kalemle *kitabı okumadığının belli olduğu* yazıyordu. Sonra üstünde "Aile Hikâyem" yazan bir ödev buldu. *Gerçek ailemin hikâyesini bilmiyorum*, diye yazmıştı Sutton. *Bebekken evlat edinilmişim. Ailem bana bunu ben küçükken söyledi. Gerçek annemle hiç karşılaşmadım ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.*

Emma gülümsediği için utandı ama kendine engel olamamıştı.

Emma dolabın arkasında duran mücevher kutusunu fark etti; kapağını açtı ve Sutton'ın kalın bileziklerine, zarif altın kolyelerine ve sallantılı gümüş küpelerine dokundu. Ancak Sutton'ın boğulma videosunda gördüğü kolye burada değildi. Belki şu anda onu takıyordu.

Titreşen bedenime göz attım. Boynumda değildi. Belki *gerçek* bedenimde takılıydı. Ölü bedenimde. Her neredeyse.

Emma, Sutton'ın dolabının arkasındaki üç kanatlı aynada kendi sersemlemiş yansımasına baktı. *Neredesin, Sutton?* dedi kafasının içinde. *Neden beni bu kadar uzak yoldan getirdin ama ortaya çıkmadın?*

Dolabın içinden çıktı. Sutton'ın yatağına oturduğunda yorgunluktan tren çarpmış gibiydi. Başı zonkluyordu. Her kası ayrı ayrı ağrıyordu. Yatağa uzandı. Pamuk gibi yumuşacıktı. Koruyucu ailelerin onu yatırdığı yataklarla kıyas bile

edilemezdi. Ayakkabılarını ayağından fırlattı ve gürültüyle yere düşüşlerini duydu. Burada Sutton'ı bekliyordu. Önünde sonunda çıkıp gelecekti.

Nefesi yavaşladı. Aklından sahte gazete başlıkları geçiyordu. *Partide Kardeşini Taklit Eden Kız. Sahte Kız.* Mutlaka yarın daha iyi bir gün olacaktı. *İkiz Kız Kardeşler Sonunda Kavuştu*, belki.

Emma yanına dönüp güzel kokular saçan yastığa sokuldu. Kocaman odadaki şekillerle gölgeler gittikçe bulanıklaştı.

Birkaç nefes sonra her şey ikimizden de uzaklaşmıştı.

8

KAHVE, KURABİYE VE YANLIŞ KİMLİK

"Sutton. *Sutton.*"

Emma birisinin omuzunu sarsmasıyla uyandı. Aydınlık bir odadaydı. Yeşil beyaz şeritli perdeler pencerenin kenarında hafif hafif sallanıyordu. Tavan pürüzsüzdü. Clarice'in eski püskü şifonyerinin durduğu yerde alçak bir sehpayla geniş ekranlı LCD televizyon vardı.

Dur bir dakika. Clarice'in evinde değildi artık. Emma kalktı.

"Sutton," dedi ses yeniden. Sarışın bir kadın ona doğru eğilmişti. Şakaklarında tek tük gri saçlar vardı, göz kenarları hafifçe kırışıktı. Üstünde mavi etek ceket, ayağında topuklu ayakkabılar vardı. Makyajı oldukça belirgindi. Emma'nın aklına Sutton'ın ailesiyle birlikte içkileri şerefe kaldırdıkları fotoğraf geldi. Bu Sutton'ın *annesiydi.*

Emma yataktan fırladı, çılgınca bakışlarla odayı tarıyordu. "Saat kaç?" diye bağırdı.

"Okula gitmek için tam on dakikan var." Bayan Mercer elindeki askıyla önünde duran elbiseyi ve topuklu ayakkabıyı kenara itti. Bir an için Emma'nın önünde durdu. "Umarım açık pencerenin önünde böyle dolaşmamışsındır," dedi.

Emma kendine baktı. Uyuduğunda üstünde çizgili bir elbise vardı. Gecenin bir vakti partide giydiği kıyafetleri fırlatıp attığını ve üstünde yalnızca sutyeniyle külotunun kaldığını fark etti. Hemen ellerini göğsünde kavuşturdu.

Ardından, yerde duran ayakkabılarına baktı. Dün gece bıraktığı yerde duruyorlardı. Sutton'ın gümüş renkli sapsız çantasıyla pembe kılıflı iPhone'u da hâlâ masanın üzerindeydi. Gerçek üzerine kâbus gibi çöktü. Sutton dün gece gelmemişti. *Beni hiç görmedi*, diye düşündü Emma.

"Bir dakika bekle," diyen Emma, Bayan Mercer'ı kolundan yakalamıştı. Bu iş çok uzamıştı. Kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı. "Burada bir yanlışlık var."

"Tabii ki burada bir yanlışlık var," diyen Bayan Mercer aceleyle odayı geçip eline geçirdiği tenis şortunu, tişörtünü, spor ayakkabıları ve tenis raketini üstünde Sutton yazan kırmızı renkli tenis çantasının içine attı. "Alarmı kurmadın mı?" Sonra bir an durup kendi alnına hafifçe vurdu. "Düşündüğüm şeye bak. Tabii ki kurmadın. Senden söz ediyoruz."

Tenis çantasını yatağa koyup fermuarını kapatan anneme baktım. Kendi annem bile Emma'nın ben olmadığını anlayamıyordu.

Bayan Mercer, Emma'ya yatağın üstüne koyduğu elbiseyi işaret etti. Emma'nın oralı olmadığını görünce içini çekerek elbiseyi askıdan çıkarıp kızın kafasından aşağı geçirdi.

"Ayakkabılarını tek başına giyebileceğine güvenebilirim, değil mi?" diye sordu sertçe, ayakkabının tekini bağcığından tutup havaya kaldırırken. Etiketinde MARC BY MARC JABOBS yazıyordu. "İki dakika içinde kahvaltı için aşağıda ol."

"Bekle!" diye itiraz etti Emma ama Bayan Mercer çoktan odadan çıkmıştı. Kapıyı o kadar sertçe kapatmıştı ki Sutton, Laurel, Charlotte ve Madeline'ın ilan tahtasında duran fotoğrafı yere düşmüştü.

Emma sessiz odaya panik içinde göz gezdiriyordu. Cep telefonunu bıraktığı çalışma masasına doğru ilerledi. Ekranda *Yeni mesajınız yok* yazıyordu. Sutton'ın iPhone'una uzandı. En son baktığından beri bir yeni mesaj vardı, ama o da Garrett'dandı: DÜN GECE ORTADAN KAYBOLDUN! SENİ İLK FIRSATTA GÖREBİLİR MİYİM?

"Delilik bu," diye fısıldadı Emma. Vegas'ı terk etmeden önce Sutton'ın sayfasında gördüğü paylaşım aklına geldi. *Hiç kaçıp gitmeyi düşündün mü? Evet, düşündüm.* Sutton yeni bir başlangıç yapana kadar Emma'nın onun yerini alabileceğini düşünerek kaçıp gitmiş olabilir miydi? Çıplak ayaklarla Sutton'ın yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Merdiven duvarları kocaman aile fotoğraflarıyla doluydu: okul fotoğrafları, Paris ve San Diego'ya yapılmış yolculuklardan kareler ve Palm Springs'te yapılan şık bir düğünde çekilmiş aile fotoğrafı. Emma sabah haberlerinin sesini ve kahve kokusunu takip ederek mutfağı buldu. Boydan boya camla kaplı kocaman, pırıl pırıl bir odaydı burası. Pencereler tuğla kaplı verandaya ve ardındaki dağ manzarasına bakıyordu. Tezgâh koyu renkli, dolaplar beyazdı. Odanın

dört bir yanında ananas görünümlü eşyalar vardı. Ananas görünümlü seramik çatal bıçaklık, dolapların üstündeki ahşap ananaslar ve kapının hemen yanında duran ananas görünümlü HOŞ GELDİNİZ yazısı.

Bayan Mercer kahveyi lavaboya boşaltıyordu. Sutton'ın kız kardeşi Laurel mutfak masasında oturmuş tabağındaki kruvasanı dilimlere ayırıyordu. Üstündeki tişörtün aynısını Emma dün gece Sutton'ın dolabında görmüştü. Bay Mercer elindeki plastik torbayla içeri girdi. Torbada *Wall Street* ve *Tucson Daily Star* gazeteleri vardı. Emma doktorun ceketinin üstünde J MERCER, ORTOPEDİK CERRAH yazdığını gördü. Bayan Mercer gibi o da Emma'nın çoğu koruyucu ailesinden biraz daha yaşlıydı. Büyük olasılıkla kendine iyi bakmış elliliklerdendiler. Emma, Sutton'ı evlat edinmeden önce kendi çocuklarına sahip olmak için çaba gösterip göstermediklerini merak etti. Peki ya, Laurel? Kız, Bay Mercer'la aynı köşeli çeneye ve Bayan Mercer'la aynı yuvarlak gözlere sahipti. Belki biyolojik çocuklarıydı. Belki Bayan Mercer evlat edinir edinmez hamile kalmıştı. Emma buna benzer haberler okumuştu bir yerlerde.

Emma mutfağa girerken kocaman Danua da dahil olmak üzere herkes kafasını kaldırıp ona baktı. Köpek çizgili köpek yatağından kalkıp koşarak kapıya geldi. Kızın elini kokladı, kocaman çenesi tenine değiyordu. Tasmasına bağlı duran kemik şeklindeki isimlikte DRAKE yazıyordu. Emma kılını bile kıpırdatmadan durdu. Birkaç saniye içinde Drake, Emma'nın herkesin sandığı kişi olmadığını anlayacak ve büyük olasılıkla havlamaya başlayacaktı. Ancak Drake hafifçe homurdanarak arkasını döndü, yatağına kıvrılmaya gitti.

Drake ile ilgili bir görüntü oluştu bir an aklımda. Gürültülü soluması. Dilinin yüzümde yarattığı duygu. Ambulans sirenlerini duyduğunda nasıl şaşkına döndüğü. Kollarımı o kalın boynuna dayayıp ıslak burnunu öpmek için dayanılmaz bir özlem duydum.

Bayan Mercer vitamin şişesini alıp Emma'ya doğru ilerledi. "İç." Kadın Emma'ya bir bardak portakal suyu uzatıyordu. "Öğle yemeği için paran var mı?"

"Size bir şey söylemem lazım," dedi Emma yüksek ve sert bir sesle. Herkes durup ona baktı. Kız boğazını temizledi. "Ben Sutton değilim. Kızınız kayıp. Evden kaçmış olabilir."

Kaşık tabağın içine düştü, Bayan Mercer'ın kaşları havaya kalkmıştı. Emma olabilecek korkunç şeyler için kendini hazırlamıştı, alarm çalacak, havai fişekler atılacak, çamaşır odasından Ninjalar fırlayıp onu yere sereceklerdi. Ancak Bay Mercer yalnızca kafasını sallayıp üstünde HAVAİ'DEN ALOHA yazan ananas görünümlü fincanından bir yudum kahve içti. "Bu durumda sen kimin nesi oluyorsun?" diye sordu.

"Ben... ben onun uzun zamandır kayıp olan ikiz kardeşiyim, Emma. Dün Sutton'la buluşmam gerekiyordu. Ama o ... gitti."

Bayan Mercer hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. Bay Mercer ile Laurel şüpheyle bakıştılar.

"Yaratıcılığını İngilizce dersine sakla," diyen Bayan Mercer tezgâhtaki tabaktan aldığı kruvasanı Emma'ya uzattı.

"Ben ciddiyim. Adım Emma," dedi kız onlara.

"Emma, demek? Hımmm. Soyadın ne peki?"

Emma, "Pa-" diye konuşmaya başlamıştı ki Laurel elindeki kahve fincanını hızla masaya bırakarak, "Ona gerçek-

ten inanıyor olamazsın, değil mi anne? Yalnızca okula gitmekten yırtmaya çalışıyor," dedi.

"Tabii ki inanmıyorum ona," diyen Bayan Mercer Emma'nın eline katlanmış bir kâğıt tutuşturdu. "İşte programın. Laurel, yukarıdan Uyuyan Güzel'in ayakkabılarıyla tenis çantasını getirir misin lütfen?"

"Niye *ben* yapmak zorundayım bunu?" diye sızlandı Laurel.

"Çünkü kız kardeşine güvenmiyorum," dedi Bayan Mercer ananas şeklindeki kutudan anahtarlarını alırken. "Yeniden uykuya dalabilir."

"Tamam," diye söylenen Laurel çantasını yere bıraktı.

Emma, Bayan Mercer'ın iş kıyafetindeki pırıl pırıl parlayan düğmelere ve boynundaki kristal kolyeye boş boş baktı. Bu nasıl olabilirdi? Neden ona inanmıyorlardı? Bu kadar çılgınca mıydı söyledikleri?

Belki. Ben bile ailemin Emma'nın söylediklerine inanmasını istediğim halde kulağa delice geldiğini hissedebiliyordum.

Laurel merdivenlerden yukarı çıkmak için yanından geçerken, "Dün gece için çok teşekkürler pislik," diye tısladı.

Emma, Laurel sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. Sonra Charlotte'un partide söylediklerini hatırladı. *Yine ektin onu, değil mi? Sen çok ama çok kötü bir ablasın.* Ayrıca dün gece Laurel'dan gelen mesaj da vardı. HİÇBİR ŞEY İÇİN TEŞEKKÜRLER, KALTAK.

"Seni ekmedim *ben*. Madeline beni partiye sürüklediği sırada Sutton'ı bekliyordum. Olaylar benim kontrolümde değildi."

Laurel geri gelip Emma'nın karşısına dikildi. "*Muhakkak* öyledir, Sutton. Haftalar öncesinden rica ettiğim tek bir şeyi bile yapmadın. Red Door kuyruğunda sıkışıp kalmıştım. Eminim telefonumun pilinin biteceğini bile bile yaptın, değil mi?" Burnunun üstünde minik çiller vardı. Geniş çenesine bir parça sakız yapışmıştı. "Kolyen nerede?"

Emma'nın eli boynuna gitti, çaresizce omuzlarını silkti.

Laurel alaycı bir gülümsemeyle dudaklarını büktü, "Senin için çok *özel* olduğunu sanıyordum," dedi buz gibi bir sesle. "Senden başka *kimsenin kullanamayacağı* kadar özel. 'Bu kolyeyi ancak kafamı keserlerse benden alabilirler!'" Sesi ve mimikleriyle Sutton'ı taklit ediyordu.

Mutfaktan çıkan Bay Mercer, "Kızlar, kavga etmeyin," dedi.

"Evet, kavga etmeyin," diye kocasına katıldı Bayan Mercer. "Git getir şu çantaları, otuz saniyen var." Laurel söylene söylene merdivenlerden çıkmaya başladı. "Kimin arabasıyla gidiyorsunuz? Sutton, seninki hâlâ Madeline'ın evinin önünde mi?"

Bayan Mercer, Emma'ya dönerek cevabı beklemeye başladı. "Şey, evet?" diye tahminde bulundu Emma.

"Benimkini alacağız," diye seslendi yukarıdan Laurel.

Bayan Mercer, Emma'yı evin giriş holüne çekti. Emma'nın burnuna Fracas marka parfümün kokusu geldi. Emma kim olduğunu... ve kim olmadığını göstermek amacıyla kadının gözlerinin içine baktı. Kendi çocuğunu tanıyor olması gerekirdi, değil mi?

Ancak Bayan Mercer ellerini Emma'nın omuzlarına koydu. Boynundaki bir damar atıyordu. "Lütfen bugün bize prob-

lem yaratma, olur mu?" Gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı. "İki hafta sonra senin için çok büyük bir parti veriyoruz. Hayatında bir kere olsun bunu hak etmeye çalışamaz mısın?"

Emma geri çekildi, ardından hızlı hızlı başını salladı. Belli ki ona *inanmıyorlardı*.

Laurel eli kolu spor çantaları ve cüzdanlarla dolu olarak koşa koşa aşağı indi. Bayan Mercer'ın yukarıda uzattığı ayakkabıları, tenis çantasını ve Emma'nın daha önce görmediği bej rengi parlak deriden çantayı Emma'nın kucağına bıraktı. Emma çantanın içine baktı. Sutton'ın Kate Spade cüzdanı ve pembe kılıflı iPone'u çantaya tıkılmıştı. Çantanın dibinde kalemler, Dior maskara ve yepyeni bir iPad vardı. Emma kaşlarını kaldırdı. En azından sonunda iPad'in neye benzer bir şey olduğunu görmüştü.

Bayan Mercer ön kapıyı ardına kadar açtı. "Gidin artık." Laurel verandaya çıktı, elinde arabasının anahtarları vardı. Gümüş renkli RETURN TO TIFFANY&CO. ayakkabıları giyen Emma kızı takip etti. Eğer etmezse Bayan Mercer'ın girişte duran dekoratif kürekle onu dışarı atacağından korkuyordu.

Emma dışarı çıktığı anda alnında ter tanecikleri belirdi. Sokağın karşısındaki fıskiyeler çimenleri suluyordu, okul üniforması giymiş küçük çocuklar köşede servis bekliyorlardı. Laurel arabasına doğru ilerlerken omuzunun üstünden Emma'ya göz attı. Yüksek topuklu ayakkabıları kaldırımda tıkırdıyordu. "Okuldan kaytarmak için çok ucuz bir numaraydı," dedi uzaktan kumandanın tuşuna basarken. İki kısa bip sesinden sonra basketbol potasının altında duran siyah VW Jetta'nın kapı kilidi açıldı. "Uzun zamandır kayıp ikiz kız kardeş mi? Bunu da nereden uydurdun?"

Emma caddenin karşısına baktı yeniden. Sutton'ın bir açıklama ve özürle kaldırımda belireceğini umut ediyordu. Arılar etraftaki çiçeklerin üstünde uçuşuyordu. Bahçe peyzajı yapan bir araç geçti. Sabino Kanyonu'nun da aralarında bulunduğu dağ güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu.

"Hey, dünyadan Sutton'a!"

Emma irkildi. Laurel ona doğru yürüyordu, elinde küçük beyaz bir zarf vardı. Üstünde büyük harflerle SUTTON yazıyordu. "Sileceklerimin altındaydı." Laurel'ın sesinde acılık vardı. "Yeni bir gizli hayranın mı var?"

Emma bir an zarfı inceledi. Polenler sağ üst köşeyi lekelemişti. Ona yazılmamış zarfı açmalı mıydı? Ancak Laurel ağzındaki sakızı Emma'nın kulağının dibinde çiğnerken gözlerini dikmiş bekliyordu.

Sonunda Emma dönüp ters ters baktı. "Biraz uzaklaşsan nasıl olur?" Bu tam Sutton'ın söyleyeceği bir şeymiş gibi gelmişti.

Laurel burnunu kıvırarak bir adım geri çekildi. Emma zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardı.

Sutton öldü. Kimseye söyleme. Oynamaya devam et... yoksa sıradaki sen olursun.

Emma hızla dönerek çevresine bakındı. Uğursuz bir sabahtı. Servis otobüsü homurdanarak köşede durdu, küçük çocukları alıp yoluna devam etti. Hareket ederken lastiklerden çıkan sesler çığlığı andırıyordu.

Omuzunun üstünden bakan Laurel, "Ne yazıyor?" diye sordu.

Emma hızla elindeki notu buruşturdu. "Hiçbir şey," derken sesi güçlükle duyuluyordu.

Laurel dudaklarını büktü. Arabanın kapısını açıp yolcu koltuğunu işaret ederek, "Bin hadi," dedi.

Emma ona söyleneni yaptı, koltuğa oturup gözlerini yola dikti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlamasından korktu.

"Çok garip davranıyorsun," dedi Laurel arabayı çalıştırırken. "Derdin ne senin?"

Ona bakarken kelimeler aklımda canlanmaya başladı. Kulaklarımda kızgın bir ses yankılandı. *Derdin ne senin?* Laurel bunu durmadan yineliyordu. Kelimeler dalgalar gibi gittikçe büyüyor, gittikçe yükseliyordu.

Aniden Laurel'ı karanlık bir mağarada otururken gördüm. Işıklar yüzünde dans ediyordu. Dudakları aşağıya sarkmıştı. Gözleri yaşla doluydu. *Derdin ne senin? Derdin ne senin?* Sözcükler beynimde çınlıyordu.

Aklımdaki karanlıkta ufacık bir ışık belirdi. Ardından bir tane daha. Sonra bir tane daha. Domino taşlarının art arda yıkılması gibiydi, geçmişimle ilgili bir form alana kadar şelale gibi çağladı. *Bir anı.*

Laurel'ın en son ne zaman ve nerede *Derdin ne senin?* dediğini hatırlayıverdim. Hatırladığım tek şey o değildi...

1

TAKLİT, HAYRANLIĞIN EN ÜST NOKTASIDIR

"Parti resmen başladı," diyorum, büyük bir kayanın ardında giydiğim gümüş renkli bikiniyle havalı havalı ortaya çıkıp yürürken. Bacaklarıma yeni ağda yaptırmıştım, yüzüm pürüzsüzdü, saçlarım ışıl ışıldı. Bütün gözler üzerimdeydi.

Garrett ıslık çaldı. "Termal havuzu daha da ısıttın."

Memnuniyetle gülümsüyorum. "Biliyorum."

Garrett eliyle yaklaşmamı işaret ediyor. Dağların gölgesindeki gizli bir spa olan Clayton otelindeki sıcak kaynak suyun içine girmiş oturuyor. Teknik olarak burada olmamıza izin yok. Termal havuz kesinlikle en zengin ziyaretçilere ayrılmış durumda ama bu beni ve arkadaşlarımı durdurmuyor. Biz her zaman istediğimiz elde etmenin bir yolunu buluruz.

"Hadi, gir içeri," diyor Madeline. O çoktan havuza girmiş bile. Saçlarını gevşek bir topuzla başının üstünde topla-

mış, kolları milyonlarca saatlik pilates ve bale egzersizinden sonra gayet formda gözüküyor, sıcak sudan yükselen ısı da tenine seksi bir parlaklık vermiş. Mads'in her zaman benden bir parça daha iyi görünmesi beni kızdırıyor. Garrett'a yakın oturuyor, belki biraz fazla yakın. Bir şey olacağından endişelendiğimden değil hem Madeline hem de Garrett böyle bir şey olursa onları öldüreceğimi gayet iyi bilirler, ama Garrett'ı tümüyle kendime ayırmaktan hoşlanıyorum.

Yalnızca iki aydır birlikteyiz. Herkes onunla okulun futbol takımının yıldızı olduğu için ya da W Resort Otel'in cankurtaran standında acayip yakışıklı göründüğü için veya ailesinin her bahar gittiği Cabo San Lucas'da yazlık evi olduğu için birlikte olduğumu sanıyor. Oysa işin doğrusu şu ki, onunla birlikteyim çünkü... o biraz hasarlı. Kendi gösterişli, macerasız, korunmaya alınmış banliyö hayatlarının içinde yaşayıp giden diğer çocuklar gibi değil.

Madeline'a havalı bir gülücük atarak ikisinin arasına yerleşiyorum. "Suyun altından erkek arkadaşıma asılmıyorsun, değil mi Mads? Bazen erkekleri ayırt etmekte güçlük çektiğini biliyorum."

Mads'in yüzü kıpkırmızı oluyor. Bir süre önce, Mads'in erkek kardeşi kaybolduktan kısa zaman sonra, çölde Ventana tarafından düzenlenen bir partide Mads siyah saçlı bir çocukla öpüşüyordu. Bir süre sonra makyajını tazelemek için izin isteyip çocuğun yanında ayrılmıştı. Döndükten sonra çocukla öpüşmeye devam etti ancak bu seferki çocuğun saçları sarıydı. Madeline birkaç dakika boyunca bunu fark etmemişti bile. Bunu gören tek kişi de bendim. Bazen Mads'in Lindsay Lohan'a benzemek için gereğinden fazla çaba har-

cadığını düşünüyorum: avare avare yaşayarak hayatını rezil eden güzel kız.

Madeline'ın ısıdan sıcaklaşmış koluna dokunuyorum. "Merak etme, sırrın benimle güvende," diyerek elimle ağzımı kilitleyip anahtarı uzağa fırlatırmış gibi yapıyorum.

Ardından sıcak suya yerleşiyorum. Bazı kızlar sıcak suya girerken yavaş yavaş hareket edip küçük çığlıklar atarlar, sanki derilerinin en küçük parçası bile sudan haşlanıyormuş gibi. Bense bir anda dalıveririm. O göz yaşartan sıcaklık bana keyif verir.

Kayanın ardından çıkma sırası Charlotte'ta. Üstünde hâlâ soluk tenini ve kalın bacaklarını örten pembe renkli bir pareo var. Hepimiz neşeyle ona merhaba diyoruz. Charlotte'un ardından isterik isterik gülen Laurel beliriyor. İç çekerek iyice suya gömülüyorum. Laurel'ın burada ne işi var? Onu ben davet etmedim.

Garrett'ın cep telefonu çalıyor. Ekranda anne yazıyor. "Buna cevap versem iyi olacak," diye mırıldanıyor. Sudan çıkıyor. Nazik bir sesle, "Alo," diyerek ağaçların arasında gözden kayboluyor.

Madeline nazikçe gözlerini deviriyor. "Garrett ne kadar da anasının kuzusu."

"Bunun için oldukça iyi bir sebebi var," diyor Charlotte o bilmiş ses tonuyla. Havuzun yakınındaki kayalıklardan birinin üstüne tünemiş. "Yani, biz birlikteyke-"

Onun yeni bir bu-konuyu-en-iyi-ben-bilirim-çünkü-senin-sevgilinle-eskiden birlikteydim muhabbetine engel olmak amacıyla, "Niye bizimle birlikte havuza girmiyorsun, Char?" diyerek sözünü kesiyorum.

Charlotte bacaklarını sudan uzaklaştırıyor. "Ben iyiyim," diyor huzur taslayarak.

Kıkırdıyorum. "Hadi ama, arkadaşlar arasında ıstakoz gibi kızarık bacakların lafı mı olur? Eminim bazı erkekler kurdeşen döken kızları seksi buluyorlardır."

Charlotte dudak bükerek çıplak ayaklarını sudan daha da uzaklaştırıyor. "Ben olduğum yerde gayet iyiyim, Sutton."

"Keyfin bilir." Madeline'ın kayalığın kenarında duran iPhone'unu alıyorum. "Fotoğraf zamanı! Herkes yanıma toplansın!"

Hepimiz kadraja sığınca fotoğraf çekiyorum. "Güzel ama harika değil," diyorum sonucu incelerken. "Mads yine güzellik kraliçesi suratı yapmışsın." Ağzımı ellerimle çevreleyip onlara kızın tek-istediğim-dünya-barışı gülümsemesinin taklidini yapıyorum.

Laurel omzumun üstünden bakıyor. "Benim bir kısmım çıkmış yalnızca." Eliyle fotoğrafta görünen tek kısmını, kolunu işaret ediyor.

"Biliyorum. Özellikle yaptım."

Laurel'ın yüzüne kalp kırıklığını yansıtan bir bakış yerleşiyor. Madeline ile Charlotte huzursuzca kıpırdanıyorlar. Bir süre sonra Charlotte, Laurel'ın omuzunu dürtüyor. "Kolyeni beğendim, Laur."

Laurel'ın yüzü biraz aydınlanıyor. "Teşekkürler! Bugün aldım."

Madeline, "Çok güzelmiş," diyerek konuşmaya dahil oluyor.

Bu yaygaranın ne için koptuğunu anlamak amacıyla öne doğru eğiliyorum. Gümüşten yapılmış yuvarlak bir halka

Laurel'ın boynunda sallanıyor. Çıkarabildiğim en tatlı ses tonuyla, "Ben de bakabilir miyim?" diye soruyorum Laurel'a.

Laurel sinirle bakıyor, ardından bana doğru eğiliyor.

"Çok," diyorum parmağımla kolyeye dokunurken. "Çok tanıdık." Gözlerimi kısıyorum, saçlarımı boynumdan çekip boynumdaki aynı kolyeyi herkese gösteriyorum. Çok uzun zamandan beri vardı ama takmaya karar vereli çok az olmuştu. Gruba bunun beni simgeleyen kolye olduğunu duyurmuştum. Nasıl Nicole Richie bohem kıyafetleriyle, Kate Moss mini kot şortlarıyla biliniyorsa ben de bu kolyeyle bilinecektim. Ben bunu açıkladığımda Laurel da oradaydı. Ayrıca birinin bu kolyeyi boynumdan çıkarabilmesinin tek yolunun kafamı kesmek olduğunu söylediğimi de duymuştu.

Laurel bikinisinin üst kısmının iplerini düzeltiyor. O giydiği şeye ben sürtükkini diyordum. İpleri o kadar ince, üçgen kısmı da o kadar küçük ki insanın hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. "Tamamıyla aynı değil," diyor. "Senin madalyonun daha büyük, görmüyor musun? Üstelik benimki madalyon bile sayılmaz. Açılmıyor."

Charlotte bir benim boynuma bir de Laurel'ınkine bakıyor. "Haklı, Sutton."

"Evet, yeterince farklı," diye onlara katılıyor Madeline.

Kaynar suyu suratlarına fırlatmak istiyorum. Arkadaşlarım kardeşimin taklitçiliğini nasıl olur da hoş görmeye cüret edebilirler? Laurel'ın bizimle takılması yeterince kötü değilmiş gibi. Thayer'ın ortadan kayboluşu yüzünden kardeşime üzüldükleri için onu kulübümüze kabul etmeleri yeterince kötü değilmiş gibi. Ailemin, özellikle de babamın onun

üstüne titremesi, yetmezmiş gibi bana da her an patlayacak bomba muamelesi yapması çok ama çok kötü değilmiş gibi.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan parmaklarım kolyeye dolanıyor ve onu Laurel'ın boynundan çekip alıyorum. Ardından kolyeyi ormana doğru fırlatıyorum.

Kayalardan metalin hafifçe çarpmasından kaynaklanan ses duyuluyor, ardından kolye kalın dalların arasına düşerken belli belirsiz bir gürültü oluyor.

Laurel gözlerini kırpıştırıyor. "Ne-neden yaptın bunu?"

"Beni taklit ettiğin zaman göreceğin muamele bu olacağı için."

Gözleri yaş içinde kalıyor. "Derdin ne senin?" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor, termal havuzdan çıkıyor, kayaların üstüne tırmanıp ormana doğru koşuyor.

Uzun bir süre kimse hareket etmiyor. Buhar arkadaşlarımın yüzlerini kaplıyor, ama birden eskisi gibi seksi değil uğursuz geliyor gözüme. Oflayarak sudan çıkıyorum ben de biraz suçluluk hissediyorum.

"Laurel!" diye sesleniyorum ormana doğru. Cevap yok. Ayağıma terliklerimi geçiriyorum, tişörtümü, havlu şortumu giyiyorum ve onun gittiği yöne doğru ilerlemeye başlıyorum.

Yolu aydınlatan güneş ışınları birkaç metre sonra yerini ürkütücü bir karanlığa bırakıyor. Kollarımı öne uzatarak kalın Mesquite ağaçlarının arasında birkaç adım daha atmaya çabalıyorum. "Laurel?" Yakınımda ilk önce bir hışırtı duyuyorum, ardından bir çatırtı. "Laurel?" Uzun çöl otlarını bir kenara iterek birkaç adım daha ilerliyorum. Küçük kaktüs dikenleri tenimi çiziyor.

Yine ayak sesleri. Hıçkırık. "Laurel, hadi ama," diyorum dişlerimin arasından. "Özür dilerim, tamam mı? Sana yeni bir kolye alacağım." Tabii ki benimkiyle birebir aynı olmayacak, diye eklemek istiyorum.

Birkaç ağaç sonra boş bir alana geliyorum, kurumuş bir dere yatağı. Sıcak hava olanca şiddetiyle yüzüme vuruyor. Eğri büğrü gölgeler çatlamış toprağa düşüyor. Ağustos böcekleri dallarda ciyak ciyak ötüyor. "Laurel?" diye bağırıyorum. Ağaçların arasından otelin ışıklarını göremiyorum artık. Otelin nerede olduğundan bile emin değilim. Derken ayak sesleri duyuyorum. "Merhaba?" diye bağırıyorum aniden alarma geçerek. Uzun otların arasından bir şey bana göz kırpıyor. Bir fısıltı, ardından uzaklaşan kıkırdama sesleri duyuyorum. Aniden omuzumda bir el hissediyorum. Soğuk ve keskin bir şey boğazıma dayanıyor.

Bedenim baştan ayağa kaskatı kesiliyor. Kuvvetli eller beni kavrıyor ve kollarımı geriye kıvırıyor. Boğazıma dayanan şey nefesimi kesiyor, tenime batıyor. Acı içime işliyor. Bu bir bıçak. "Çığlık atarsan ölürsün," diyor kulağıma bir ses.

Ardından... karanlık.

10

HER GENÇ BİR SUÇLU SEVER

Laurel'ın arabasına geri döndüm. O, otoparktan geri geri çıkarken Emma yanında kaskatı oturuyordu.

Sutton öldü, diye düşündü. *Sutton ÖLDÜ*. Kavramak imkansızdı. *Öldü... nerede? Nasıl? Bunun o boğulma videosuyla ilgisi var mıydı? Biri onu gerçekten boğmuş muydu?*

Midesine bir ağırlık çöktü. Gözleri yaşla doldu. Kız kardeşini hiç görmemiş, varlığından ancak iki gün önce haberdar olmuş olsa bile dünyasını sarsan bir kayıptı bu. İkizi olduğunu keşfetmek piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmak gibiydi, Emma'nın hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği bir şey. Son iki günde geride kalan ömrü boyunca kurmadığı kadar çok hayal kurmuştu. Oysa şimdi...

Bir de benim nasıl hissettiğimi düşünün. Emma kâğıdı açtığı anda gözümü nottan ayıramadım. Beyaz kâğıdın

üstüne siyah kalemle SUTTON ÖLDÜ diye yazıldığını görmek durumu inkâr edilemez hale getirmişti. Gerçekten ölmüştüm. *Gitmiştim*. Üstelik karmakarışık hatıralarım beni yanıltmıyorsa, öldürülmüştüm. Karanlık. Titreme. Boğazımdaki bıçak. Şimdi bunu yapan her kimse kız kardeşimin yerime geçmesini ve benmiş gibi davranmasını istiyor. Böylece kimse gerçeği öğrenemeyecek. Keşke o kadar kolay olsaydı! Söyleyebileceğim yalnızca bu. Keşke hayatım başkasının ellerinde son bulmasaydı.

Emma da benim yerime geçmek istemiyordu. Yüksek sesle burnunu çekti. Laurel ona döndü. "Ne?" Dudakları bükülmüştü.

Emma parmak uçlarını nota bastırdı. Sutton ölmüştü. Laurel bunu görmeyi hak ediyordu, değil mi? Sutton'ın kardeşi onun öldüğünü bilmeliydi, değil mi? Yine de Emma bunu ona gösteremezdi. Ya Laurel ona inanmazsa? Okuldan kaçmak için yeni bir numara uydurduğunu düşünürse? Ya tehdidin ikinci kısmı doğruysa? *Oynamaya devam et, yoksa sıradaki sen olursun.* Emma birilerine söyleyecek olursa korkunç şeyler olabilirdi.

"Hiçbir şey yok," diye cevap verdi.

Laurel omuzlarını silkerek yola devam etti. Sağa saptı, köpekler için ayrılmış koşu alanının, çocuk parkının ve üç tenis kortunun bulunduğu büyük bir parkın önünden geçti, tekrar sapınca bir tarafta organik ürün pazarının, süslü bir manikür dükkânının ve kalitesiz butiklerin, diğer tarafında ise UPS ofisinin, polis karakolunun ve Hollier Lisesi'nin bulunduğu caddeye geldiler. Araba sol şeride geçerek

okulun otoparkına girmek için sırada beklemeye başladı. Ray-Ban gözlüklü sarışın kızlar üstü açık arabaların içinde boş boş oturuyorlardı. Arka camında HOLLIER FUTBOL TAKIMI etiketi bulunan büyük Escalade'in camları müziğin gücüyle titriyordu. Koyu yeşil Vespa'lı siyah saçlı kız bekleyen arabaların çevresinden ilerlerken bazen yalnızca birkaç santimlik boşluk bırakıyordu.

Okula saparlarken Emma karakola doğru baktı. Park yerinde altı polis arabası vardı. Karakolun önünde bekleyen polis sigarasını yere fırlattı. Laurel arabayı yokuşa doğru sürerek YALNIZCA SON SINIFLARA AİT PARK YERİ işaretini geçti. "Araban hakkında anneme sonsuza kadar yalan söyleyemezsin, ayrıca yıl sonuna kadar sana şoförlük yapmak istemiyorum," dedi.

O anda Emma'nın aklına bir şey geldi. "Neden dün Nisha'nın partisine kendi arabanla gelmedin?" diye sordu. Laurel sıkıntıyla tepki verdi, "Öf. Çünkü babam alışveriş yapmak için arabayı aldı. Sen de bunu *biliyordun*."

Park etmiş arabaların yanından geçtiler. Sanki futbol maçından önce verilen bir partiye gelmişlerdi. Bazıları arabaların arka kısımlarına yayılmış meyve suyu içiyorlardı. Oğlanlar parkın sağ tarafında kalan toz toprak içindeki alanda maç yapıyorlardı. Ayaklarında renkli parmak arası terlikler olan üç güzel kız Mini Cooper'ın içinde açtıkları dizüstü bilgisayarda tatil fotoğraflarına bakıyorlardı.

Sutton öldü, diye düşündü tekrar Emma. Bu gerçek dalgalar halinde zihnine çarpıp duruyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Bunu kendine saklayamazdı artık. Notta ne yazdığının önemi yoktu. Emma'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

üstüne siyah kalemle SUTTON ÖLDÜ diye yazıldığını görmek durumu inkâr edilemez hale getirmişti. Gerçekten ölmüştüm. *Gitmiştim*. Üstelik karmakarışık hatıralarım beni yanıltmıyorsa, öldürülmüştüm. Karanlık. Titreme. Boğazımdaki bıçak. Şimdi bunu yapan her kimse kız kardeşimin yerime geçmesini ve benmiş gibi davranmasını istiyor. Böylece kimse gerçeği öğrenemeyecek. Keşke o kadar kolay olsaydı! Söyleyebileceğim yalnızca bu. Keşke hayatım başkasının ellerinde son bulmasaydı.

Emma da benim yerime geçmek istemiyordu. Yüksek sesle burnunu çekti. Laurel ona döndü. "Ne?" Dudakları bükülmüştü.

Emma parmak uçlarını nota bastırdı. Sutton ölmüştü. Laurel bunu görmeyi hak ediyordu, değil mi? Sutton'ın kardeşi onun öldüğünü bilmeliydi, değil mi? Yine de Emma bunu ona gösteremezdi. Ya Laurel ona inanmazsa? Okuldan kaçmak için yeni bir numara uydurduğunu düşünürse? Ya tehdidin ikinci kısmı doğruysa? *Oynamaya devam et, yoksa sıradaki sen olursun.* Emma birilerine söyleyecek olursa korkunç şeyler olabilirdi.

"Hiçbir şey yok," diye cevap verdi.

Laurel omuzlarını silkerek yola devam etti. Sağa saptı, köpekler için ayrılmış koşu alanının, çocuk parkının ve üç tenis kortunun bulunduğu büyük bir parkın önünden geçti, tekrar sapınca bir tarafta organik ürün pazarının, süslü bir manikür dükkânının ve kalitesiz butiklerin, diğer tarafında ise UPS ofisinin, polis karakolunun ve Hollier Lisesi'nin bulunduğu caddeye geldiler. Araba sol şeride geçerek

okulun otoparkına girmek için sırada beklemeye başladı. Ray-Ban gözlüklü sarışın kızlar üstü açık arabaların içinde boş boş oturuyorlardı. Arka camında HOLLIER FUTBOL TAKIMI etiketi bulunan büyük Escalade'in camları müziğin gücüyle titriyordu. Koyu yeşil Vespa'lı siyah saçlı kız bekleyen arabaların çevresinden ilerlerken bazen yalnızca birkaç santimlik boşluk bırakıyordu.

Okula saparlarken Emma karakola doğru baktı. Park yerinde altı polis arabası vardı. Karakolun önünde bekleyen polis sigarasını yere fırlattı. Laurel arabayı yokuşa doğru sürerek YALNIZCA SON SINIFLARA AİT PARK YERİ işaretini geçti. "Araban hakkında anneme sonsuza kadar yalan söyleyemezsin, ayrıca yıl sonuna kadar sana şoförlük yapmak istemiyorum," dedi.

O anda Emma'nın aklına bir şey geldi. "Neden dün Nisha'nın partisine kendi arabanla gelmedin?" diye sordu. Laurel sıkıntıyla tepki verdi, "Öf. Çünkü babam alışveriş yapmak için arabayı aldı. Sen de bunu *biliyordun*."

Park etmiş arabaların yanından geçtiler. Sanki futbol maçından önce verilen bir partiye gelmişlerdi. Bazıları arabaların arka kısımlarına yayılmış meyve suyu içiyorlardı. Oğlanlar parkın sağ tarafında kalan toz toprak içindeki alanda maç yapıyorlardı. Ayaklarında renkli parmak arası terlikler olan üç güzel kız Mini Cooper'ın içinde açtıkları dizüstü bilgisayarda tatil fotoğraflarına bakıyorlardı.

Sutton öldü, diye düşündü tekrar Emma. Bu gerçek dalgalar halinde zihnine çarpıp duruyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Bunu kendine saklayamazdı artık. Notta ne yazdığının önemi yoktu. Emma'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Laurel arabayı çoktan su şişeleri ve Starbucks bardaklarıyla dolup taşmış olan çöpün yanına park etti. Emma kapıyı açtı ve kendini arabadan dışarı attığı gibi karakola doğru yürümeye başladı.

"Hey!" diye bağırdı arkasından Laurel. "Sutton? Ne halt ediyorsun?"

Emma cevap vermedi. Okulu karakoldan ayıran dikenli bitkilerle kaplı dar yola saptı. Böğürtlenlerin dalları kollarını çizdi ama o bunu neredeyse fark etmedi bile. Dar çim şeridi geçerek karakola ulaştı.

İçerisi serin ve loştu. Sıralara ve küçük odalara bölünmüş büyük oda tavuk ve tatlı kokuyordu. Telefonlar çalıyor, telsizler cızırtılı sesler çıkarıyordu, arka bahçeden spor kanalı açık olan radyonun sesi duyuluyordu. Pencerelerde asılı olan jaluzilerin üstünde bir karış toz vardı. Kapının hemen yanındaki zemin buruşturulmuş Fanta kutuları ve bitmiş sigara paketleriyle doluydu. Duvardaki ilan panosunun üstünde EĞER BİR ŞEY GÖRDÜYSEN ANLAT posterleri ve En Çok Arananlar listeleri vardı. Siyah beyaz fotoğraftaki koyu saçlı ve bakışları duygu yüklü bir delikanlı Emma'nın dikkatini çekti. 17 HAZİRAN'DAN BERİ KAYIP. THAYER VEGA. Emma'nın Sutton'ın Facebook sayfasında gördüğü ürkütücü posterin aynısıydı.

Saçı başı dağılmış, pardösülü bir adam bankın büyük çoğunluğunu kaplıyordu. Bileklerinde kelepçe vardı. Emma'yı görünce gözleri parladı ve küçük-kızlara-uygunsuz-yerlerini-gösteren-adam-benim sırıtışıyla kıza baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Emma döndü. Saçlarını asker tıraşı yaptırmış sarışın genç polis bankonun arkasındaydı. Bankonun üstündeki küçük vantilatör kızın yüzüne sıcak hava üfledi. Bilgisayarının ekran koruma görüntüsünde beyzbol ve jimnastik üniformalı iki küçük çocuğun fotoğrafı vardı. Emma polisin kemerine ve o kemere bağlı duran kelepçeye göz attı. Dudaklarını yaladı ve polise doğru birkaç adım attı.

"Bir ihbarda bulunmak istiyorum... kayıp biri hakkında. Büyük olasılıkla cinayete kurban gitti."

Sarışının soluk, neredeyse hiç belli olmayan kaşları havaya kalktı.

"Kim kayıp?"

"İkiz kardeşim." Ardından her şey, yaradan fışkıran kan misali, akıp gitti kızın dudaklarının arasından. "Dün gece ilk önce yalnızca bir yanlış anlaşılma olduğunu ve Sutton'm iyi olduğunu düşündüm," diye devam etti. "Ancak bu sabah bunu aldım." Notu açıp polise uzattı. SUTTON ÖLDÜ. KİMSEYE SÖYLEME. OYNAMAYA DEVAM ET... YOKSA SIRADAKİ SEN OLURSUN. Sert floresan ışıkların altında oldukça gerçek ve acımasız görünüyordu.

Sarışın notu okurken dudakları sessizce kıpırdıyordu. "*Sutton*," diye fısıldadı vurgulayarak. Sanki kafasının üstünde bir ampul yanmış gibiydi. Telefonu eline alıp bir numara tuşladı. "Quinlan? İşin var mı?"

Telefonu kapattıktan sonra bankonun yanındaki turuncu sandalyeyi işaret ederek, "Orada kal," dedi Emma'ya. Ardından notu alıp kapısında DEDEKTİF QUINLAN yazan küçük ofise girdi. Emma büyük ve parlak camın ardından

polisin siluetini izlemeye devam etti. Konuşurken elleri hızlı hızlı hareket ediyordu.

Dedektifin ofisinin kapısı sonuna kadar açıldı, sarışın polis odadan çıktı. Quinlan, sarışından daha uzun ve daha yaşlı olan koyu renk saçlı adam, elindeki kahverengi dosyayla polisi takip ediyordu. Bankonun önünde Emma'yı görünce yüzünü ekşitti. "Bu yoldan daha kaç kere geçmemiz gerekecek?" diye sordu elindeki notu sallarken.

Emma çevresine bakındı. Başka biriyle mi konuşuyordu? Bankta oturan Bay Ahlaksız Teşhirci'yi saymazsa odada ondan başka kimse yoktu. "Anlayamadım?"

Quinlan kollarını sandalyenin sırtına koydu. "Sahte öldürme tehdidi senin için bile yeni bir şey, Sutton."

Sutton'ın ismi Emma'nın midesine atılmış yumruk gibiydi. "Hayır. Ben Sutton *değilim*. Ben onun ikiz kardeşi Emma'yım. O size söylemedi mi?" derken parmağıyla sarışın polisi işaret ediyordu. "Sutton'ın başına korkunç bir şey geldi, onu yapan her kimse şimdi de beni tehdit ediyor! Doğruyu söylüyorum!"

"Lemmon Dağı'ndaki ölü beden hakkında doğruyu söylediğin gibi mi?" diye soran Quinlan'ın ağzının çevresindeki kaslar gerilmişti. "Ya da komşunun misafir evinde beslediği doksan Chihuahua hakkında doğruyu söylediğin gibi mi? Peki Joe'nun Yeri'nin hemen arkasındaki çöplükten gelen bebek ağlamasına ne demeli? Duyduğuna yeminler etmiştin." Dosyanın üstüne parmağıyla vurdu. "Marifetlerinin kaydını tuttuğumu düşünmemiştin, değil mi?"

Emma dosyaya bakakaldı. Üstünde kalın harflerle SUTTON MERCER yazıyordu. Bu ona koruyucu ailelerden bi-

rinde birlikte kaldığı çocuğu hatırlatıyordu. David birkaç haftada bir 911'i arayarak Port-a-Potty'ye yakın işyerlerinden birinde yangın çıktığını söylerdi, böylece itfaiye araçlarının sirenlerini çalarak etrafta dolaşmasını seyrederdi. 911 operatörleri sonunda onun kimliğini açığa çıkarmışlardı ve arka bahçelerinde yangın çıkınca David'e inanmamışlardı. İtfaiye arabası gelene kadar alevler evin yarısını yakıp kül etmişti bile. David resmi olarak Port-a-Potty'nin-Ağlayan-Çocuğu haline gelmişti. Polisler gerçekten Sutton'ı Çöpteki-Bebek-İçin-Ağlayan-Kız olarak mı görüyorlardı? Sutton pembe kılıflı iPhone'u bulana kadar Sutton'ın çantasını karıştırmaya devam etti. Titreyen parmaklarla Travis'in seyrettirdiği video sitesini açtı. "Burada biri onu boğarken çekilmiş bir video var. Belki neresi olduğunu bulabilirsiniz."

Sitenin ana sayfası nihayet yüklendi. Emma arama penceresine SuttonAZ yazdı. Bir süre sonra sayfada, "EŞLEŞME BULUNAMADI" yazısı çıktı. "Ne?" diye çığlık attı Emma. "Bir hata olmalı. Video iki gün önce buradaydı, yemin ederim!"

Quinlan homurdandı. Emma daha ne olduğunu bile anlayamadan kızın yanma geldi, bej çantasını kaptığı gibi içinden Sutton'ın mavi Kate Spade cüzdanını çıkardı, üstünde mavi renkle ARIZONA yazan ehliyeti buldu. Fotoğrafta makyajı son derce özenli, saçının tek bir teli bile yerinden oynamamış Sutton kameraya gülümsüyordu. Emma kendi ehliyetindeki fotoğrafı düşündü bir an. Planlanmamış bir dişçi randevusunda acilen dişini çektirdikten sonra sıcaktan kavrulan bir günde çekilmiş fotoğrafı. Saçları alnına yapışmıştı, makyajı akmaya başlamıştı, yanakları sincap yanağı gibi şişmişti. Saçları yağ içinde kalmış Shrek gibiydi.

Quinlan cüzdanı Emma'nın burnuna dayadı. "Burada Sutton Mercer yazıyor, Emma adında bir kız değil."

"Bu benim değil," diye itiraz etti Emma zayıf bir sesle. Clarice'in arka bahçesinde olduğu gibi kendini kapana kıstırılmış hissediyordu. Ona bu kadar benzerken insanları Sutton olmadığına inandırmak için ne yapması gerekiyordu? Gerçek bir anda kafasına dank etti: O Sutton'ı beklerken katil onu izliyordu. Belki onu oraya katil çağırmıştı. Sutton ne kadar zamandır ölüydü? Hepsinden önce, ortada kayıp bir kız yoksa suç da yoktu.

Notu işaret ederek, "En azından parmak izlerini tespit edebilir misiniz?" dedi.

Adam arkasına yaslandı, ellerini göğsüne kavuşturdu ve ona benimle-dalga mı-geçiyorsun bakışı attı. "Arabasına el konmuş bir kızın başını böyle derde sokmak isteyeceği hiç aklıma gelmezdi. Bunu da diğer para cezalarının yanına ekleyebiliriz, biliyorsun, değil mi?"

"Ama..." Emma çaresizce çevresine bakındı. Nasıl cevap vermesi gerektiği hakkında hiç fikri yoktu. Sarışın polisin telefonu çaldı, cevap vermek için uzandı. Kafasında kahverengi kovboy şapkası olan başka bir polis kapıdan içeri girerek sorgu odalarından birine doğru ilerledi.

"Al." Dedektif Quinlan notla cüzdanı Emma'nın kucağına fırlatırken gözlerinde iğrendiğini gösteren bir bakış vardı. Sonra yüzünü Emma'ya yaklaştırdı. "Şimdi seni okula geri götüreceğim. Eğer seni yine buralarda görürsem bir gece boyunca içeri tıkacağım. Bakalım hoşuna gider mi? Anladın mı beni?"

Emma başını salladı.

Quinlan, Emma'yı dışarı çıkarıp park yerine doğru gö-

türdü. Emma'nın dehşet dolu bakışlarının altında polis arabasının arka kapısını açıp koltuğu işaret etti. "Gir bakalım."

Emma ağzı açık bakakaldı. "Gerçekten mi?"

"Hı hı."

Yumruklarını sıktı. İnanılır gibi değildi. Biraz sonra suçluların oturtulduğu arka koltuğa geçti. Arabada kusmukla araba parfümü karışımı bir koku vardı. Birileri yapay deri döşemenin üstüne GÖT yazmıştı.

Quinlan şoför koltuğuna yerleşip anahtarı kontağa soktu. Polis telsizinden merkezi arayıp, "Hollier Lisesi'ne gidiyorum. Bir dakika içinde dönerim," dedi. Emma koltukta büzüldü. En azından sirenleri çalıştırmamıştı.

Quinlan otoparktan çıkarken Emma'nın yeni gerçekliği ufak ufak şekillenmeye başlamıştı. Bir partide Sutton taklidi yapmak kolay ve eğlenceliydi. Ancak o Sutton'la tanışmak istemişti, yerini almak değil. Ayrıca her zaman bir soruşturma yürütmek istemişti, ama bu şekilde bir parçası olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ancak kimse ona inanmazken, ki Sutton'ın ailesi ve polis zaten inanmamıştı, kime dert anlatacaktı? Emma'nın çok fazla seçeneği yoktu. Görünüşe göre aslında ne olduğunu tek başına bulmak zorundaydı.

Aslında yalnız değildi. Bir kere daha neden burada Emma'yla birlikte olduğumu düşündüm. Onun her hareketini izliyordum: Arkadaşlarımla takılmasını, erkek arkadaşımla öpüşmesini. Evinde bir sürü kediyle birlikte yaşayan ürkütücü yaşlı komşumuz Bayan Hunt bir keresinde bana bu dünyada takılıp kalan hayaletlerin burada bitmemiş işleri olduğunu bu yüzden öbür dünyaya geçemediklerini söylemişti. Belki ben de bu yüzden buradaydım, kendi cinayetimi aydınlatmak için.

II

ŞEYTAN ÇOCUĞA DİKKAT ET!

On dakika sonra Emma, Hollier Lisesi'nin alt katındaki kızlar tuvaletindeydi. Pembe fayanslar Ajax ve sönmüş sigara karışımı kokuyordu. Neyse ki tuvalet kabinlerinde ya da lavabonun önünde kimse yoktu.

Aynaya dönüp yüzündeki gözyaşı izlerine baktı. Gözlerinin altında halkalar belirmişti. Yanaklarında kırmızı lekeler oluşmuştu, ağladığında hep böyle olurdu. Gülümsemeye çalıştı ama dudakları garip bir şekil aldı sadece. "Topla kendini," dedi aynadaki yansımasına. "Bunu yapabilirsin. Sutton olabilirsin."

Yapmak zorundaydı, en azından kendisine inanacak birini bulmanın yolunu keşfedene kadar. Dün gece bunu başarmıştı ama o neler olup bittiğinin farkına varmadan önceydi.

Keder onu tekrar ele geçirdi, yanaklarından aşağı birkaç

damla yaş süzüldü. Kutudan birkaç kâğıt mendil aldı. Sutton bu tuvaleti kaç kere kullanmıştı kim bilir? Kaç kere bu aynada kendi görüntüsüne bakmıştı? Emma'nın onun yerine geçtiğini bilse ne hissederdi?

Dürüst olmak gerekirse, ne hissettiğimi ben de bilmiyordum. Emma yerime geçerek... *beni* kimin öldürdüğünü nasıl bulacaktı? İmkânsız gibi duruyordu. Yine de... katilin dışında ölü olduğumu bilen tek kişi Emma'ydı. Sahip olduğum tek şanstı.

Zil çaldı. Emma, Sutton'ın çantasının dibinde bulduğu pudrayı yüzüne sürdü, siyah saçlarına çeki düzen verdi ve midesi endişeden düğüm düğüm olsa da olabildiğince kendine güvenli görünmeye çalışarak dışarı çıktı. Koridor, dolaplarının önünde duran bir sürü gençle doluydu. Kızlar kucaklaşırken bir yandan da birbirlerine yaz tatillerini nasıl geçirdiklerini anlatıyorlardı, futbol ve beyzbol formalı gençler çeşmenin önünde birbirlerini itip kakıyorlardı.

"Merhaba, Sutton!" diye selam verdi yanında geçmekte olan bir kız. Emma gülümsemek için kendini zorladı. Koridorun sonundaki bir genç, "Önümüzdeki cuma vereceğin parti için sabırsızlanıyorum," diye seslendi. Sınıflardan birinin önünde duran iki siyah saçlı kız onu işaret ederek fısıldaştılar. Sabah bulduğu not aniden Emma'nın gözünün önünde beliriverdi. *Herhangi biri yazmış olabilirdi... hatta okuldan biri bile olabilirdi bu.*

Bayan Mercer'ın sabah kahvaltıda kendisine verdiği ders programını çıkardı. Şansına, Sutton'ın ilk dersinin başlayacağı sınıfa yakındı. Kısaca A-103 diye kodlanmış olan ders

114 numaralı odadaydı. Emma koridoru geçip sınıfa doğru ilerlerken tahtada siyah, kırmızı ve sarı renkli bir bayrağın asılı olduğunu gördü. Öğretmen masasının üzerindeki bir afişte ÇİFT NOKTAYA SAYGI DUY! yazıyordu. Duvarda tombul yanaklı bir oğlanın posteri vardı. Konuşma balonunun içinde EINS, ZWEI, DREI! yazıyordu.

Emma kaşlarını çattı. Ders programındaki A'nın anlamı Almanca idi. *Eins*, *zwei* ve *drei* da bildiği tek Almanca sözcüklerdi. *Harika.* Çığlık çığlığa bağırmamak için kendini güçlükle tuttu.

Kürsünün önünden geçip yerine oturana kadar birçok çocuk ona gülümsedi. Sonra cam kenarına oturmuş dışarıyı seyreden siyah saçlı çocuğun tanıdık geldiğini fark etti. Dün gece tanıştığı yıldız meraklısı çocuktu bu. Ethan. Bay Sebepsiz Asi.

Ethan sanki Emma'nın ona baktığını hissetmişçesine dönüp omuzunun üstünden baktı. Emma'yı görünce bakışlarına canlılık gelmiş gibiydi. Emma hafifçe gülümseyerek selam verdi. Çocuk da ona gülümsedi. Ardından sınıfa giren başka bir kız delikanlıya, "Merhaba, Ethan," diye seslendi. Ethan'ın tek tepkisi başını hafifçe eğerek selam vermek oldu.

Sınıfın diğer tarafından, "Pişştt," diye bir ses geldi. Emma çevresine bakınca Garrett'ın sarı saçlarının birkaç sıra ilerde olduğunu gördü. Delikanlı kıza el sallayarak göz kırptı. Emma da ona el salladı ama kendini tam bir sahtekâr gibi hissediyordu. Sutton'ın erkek arkadaşı onun öldüğünü bilse ne hissederdi kim bilir? Üstelik artık ona söyleyemezdi bile.

Zil tekrar çaldı, herkes sırasına geçmek için koşuşturmaya başladı. Saçlarını erkek gibi kısacık kestirmiş, üstünde

Arizona sıcağına göre oldukça boğucu sayılabilecek mavi elbise olan Asyalı bir kadın sert adımlarla sınıfa girdi. Tahtaya inci gibi el yazısıyla *Frau Fenstermacher* yazıp altını boydan boya çizdi. Emma verdiği dersle uyum göstermesi için kadının ismini değiştirip değiştirmediğini merak etmekten kendini alıkoyamadı.

Frau Fenstermacher camları pırıl pırıl parlayan gözlüğünü burnunun üstüne ittikten sonra yoklama yapmaya geçti. "Paul Anders?" diye ciyakladı.

Koyu çerçeveli gözlük takan ve üstünde bozayı resmi bulunan bir tişört giymiş olan çocuk, "Burada," diye mırıldandı.

"Almanca cevap ver!" Boyu 150 santimi anca geçen kadının buna rağmen oldukça sağlam ve tehditkâr bir havası vardı. Birilerinin kıçını tekmeleme isteğiyle dolu olduğunu hissettiriyordu.

"Ah." Paul'ün yanakları kıpkırmızı olmuştu. "*Ja.*"

"Garrett Austin?"

"*Ja, ja,*" dedi Garret, İsveçli şef havasıyla. Herkes gülüştü.

Frau Fenstermacher birkaç isim daha okudu. Emma gerginlik içinde parmaklarını birilerinin sıraya kazıdığı anarşi sembolünün üstünde gezdirip duruyordu. Kendine defalarca *Sutton Mercer'ın ismi okunduğunda* ja *demesi gerektiğini* hatırlattı. Unutacağından emindi.

Dokuz *ja* sonra Frau Fenstermacher kâğıda döndü ve olabilecek en sinirli ifadeyle, "Sutton Mercer?" dedi.

Emma ağzını açtı ancak sanki birisi boğazına Viyana şnitzeli tıkmıştı. Herkes dönüp ona baktı. Gülüşmeler başlamıştı yeniden.

Kadının kaşları çatılmıştı. "Orada olduğunu görebiliyorum," dedi Frau Flenstermacher. "Ayrıca kim olduğunu da biliyorum. Sen *Teufel Kind*'sin. Şeytan Çocuk. Ancak benim sınıfımda değil, *ja*?" Konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu.

Sınıf pin pon maçı izler gibi bir Emma'ya bir Frau Fenstermacher'e dönüyordu. Emma kuruyan dudaklarını yaladı. "*Ja*," dedi. Sesi çatlak çatlak çıkıyordu.

Herkes gülüştü tekrar. Üstünde bol bir kazak ve dar kot pantolon bulunan bir kız yan sıradaki kıvırcık saçlı kıza, "Bu yaz neredeyse iki kere tutuklanıyormuş," dedi. "Ayrıca arabasına da el koymuşlar. O kadar çok trafik ihlali yapmış ki sonunda arabayı bağlamışlar."

Kıvırcık saçlı kız, "Bugün okula polis arabasının içinde geldi," diye karşılık verdi.

Kazaklı kız omuzlarını silkti, "Hiç şaşırmadım."

Emma bu sabah karakolda adının yazılı olduğu dosyayı düşünerek sırasına çöktü. Bu nasıl çılgın bir kızdı böyle? Elini cebine soktu, inanacak birine gösterme isteğiyle dolup taşarak umutsuzca nota dokundu. İçindeki arzuya engel oldu, çantadan Sutton'ın iPad'ini çıkarıp sıranın üstüne yerleştirdi. Şimdi sırada aletin nasıl çalıştığını çözmek vardı.

Gözünden bir şey kaçmayan öğretmenlerle geçen altı saat, sekiz yanlış deneme, Madeline ve Charlotte ile yenen öğle yemeğinin ardından –ki bu yemek sırasında okula polis arabasıyla geldiği için onu kutlamışlardı, görünüşe göre bu onların açısından bir başarıydı– sonunda şifreyi çözmeyi

başarmıştı. Hiçbir şey yemeden günü geçirmenin mümkün olmadığını anlayınca Sutton'ın cüzdanını açmıştı. Nakit paranın yanı sıra cüzdanda Sutton'ın *Amerika'nın Gelecekteki Top Modeli* görünüşlü ehliyeti, kredi kartı, Başak burcu için ağustos ayı yıldız falı vardı. Emma bunların yanında küçücük bir kâğıt buldu. İçinde Sutton'ın bütün şifreleri yazıyordu. Sanki Sutton, Emma bulsun diye kasıtlı olarak bırakmıştı.

Keşke onu oraya bilerek bıraksaydım. Keşke bana bunu yapanın kim olduğunu gösteren binlerce ipucu bırakabilseydim. Belki katilin kafasına kocaman bir çarpı işareti koyardım. Yine de çantamda bulduğu her şeyi sanki hepsi hayati bir ipucu içeriyormuş gibi didik didik etmesini takdir ettim. Sınıfımdakiler için bir liste tutmaya başlamıştı. İçinde şuna benzer şeyler yazıyordu: *Sienna, iki sıra ötemde oturuyor, gülümsedi, arkadaş canlısı birine benziyor. Geoff, köşede oturuyor, bütün gün gözlerini üstümden ayırmadı, bugün "farklı" göründüğümü söyleyerek güya şaka yaptı.* Rolleri değişseydik ben böyle dedektiflik yapar mıydım? Hiç tanımadığım kız kardeşimin intikamını almak için uğraşır mıydım? Emma hakkında fark ettiğim bir başka şey de şu: Koridorda yürürken dudakları kilitleniyor, sanki nefesini tutuyor. Kızlar tuvaletine girdiği zaman cesaretini toplamak istercesine aynaya bakıyor. İkimizin de kendine sakladığı sırlar var. İkimiz de öyle yalnızız ki.

Emma dolabı açtı. Küf tutmuş gibi görünen not defteriyle Sutton, Madeline ve Charlotte'un iç kapağa yapıştırılmış fotoğrafını bir yana bırakacak olursa bomboştu. Emma bugün aldığı kitapları Sutton'ın deri çantasına sıkıştırmak üzerey-

ken *–yani hangi geri zekâlı okula doğru dürüst bir sırt çantası almadan gelirdi ki?–* omuzunda bir el hissetti.

"Tenisi ekmeyi mi düşünüyorsun?"

Emma döndü. Charlotte UYUŞTURUCU NEDEN HAVALI BİR ŞEY DEĞİLDİR posterinin önünde duruyordu. Saçlarını tepeden at kuyruğu yapmıştı, üstünü değiştirmiş, beyaz tişört, siyah şort ve gri Nike spor ayakkabı giymişti. Sutton'ın annesinin bu sabah Emma'nın eline tutuşturduğuna benzer bir tenis çantası omuzundaydı.

Tenis. Doğru. "Düşünüyordum," diye mırıldandı.

"Hayır, düşünmüyorsun." Charlotte, Emma'nın koluna girdiği gibi onu koridora sürükledi. "Haydi. Laurel sabahki tutuklanma girişiminden sonra senin eşyalarını takımın soyunma odasına bıraktı. Eğer geç kalırsak Maggie bizi öldürür."

Emma birlikte yürürlerken göz ucuyla Charlotte'u süzdü. Onun da tenis takımında olmasına şaşırmıştı. Fiziğine bakılacak olursa Charlotte daha çok güreşçiye benziyordu. Emma suçluluk duygusuyla dudaklarını ısırdı. *Çok haince değil miydi?*

Su yüzüne çıkmakta olan anılarıma bakılacak olursa benden daha hain değildi. Üstelik içimdeki his bunun yalnızca buzdağının görünen kısmı olduğunu fısıldıyordu.

Emma ile Charlotte geçen senelerde öğrenciler tarafından çekilmiş fotoğraflarla süslenmiş olan yıllık koridorundan hızlı adımlarla geçtiler. Emma, Sutton'ın okulun arka bahçesinde arkadaşlarıyla birlikte gülerken çekilmiş fotoğrafına baktı. O fotoğrafın yanında Laurel ile tanıdık simalı siyah saçlı bir delikanlının spor salonunda ağırlık çalışırken

habersizce çekilmiş fotoğrafı vardı. Emma fotoğrafa tekrar baktı. Önceki akşam Sutton'ın fotoğraf köşesinde... ve sabah karakoldaki posterde gördüğü çocuktu bu: Thayer, Madeline'ın erkek kardeşi. Emma çocuğa ne olduğunu merak etti. Neden ve nereye kaçtığını. Eğer durum Sutton'ınkine benziyorsa hiçbir yere kaçmamıştı. "E, günün nasıldı?" diye sordu Charlotte atkuyruğu attığı her adımda sallanırken.

"Hımın, iyiydi," dedi Emma yanlarından geçen iki kızın ellerinde tuttukları My Fair Lady senaryolarına bakarken. "Bütün öğretmenler kafamı uçurmak istermiş gibi davrandılar ama olsun."

Charlotte burnunu kırıştırdı. "Şaşırdın mı yani?"

Emma elini Sutton'ın tenis çantasının eskimiş sapında dolaştırırken, *evet,* diye itiraf etmek istedi. Öğretmenleri onu her gün Şeytan Çocuk diye çağırmazlardı ya da göz önünde olması için en öne oturtmazlardı veya "Bu sınıftaki bütün sıralar yere vidalandı, Sutton. Haberin olsun," demezlerdi. Peki. Tamam.

Zaten Charlotte çoktan beden öğretmeninden ve diğerlerinden şikâyet etmeye başlamıştı. "Ayrıca tarih öğretmeni Bayan Grady bana takmış durumda," diye söylendi. Zil çaldıktan sonra beni yanına çağırdı, "'Sen akıllı bir kızsın, Charlotte. Her zaman birlikte dolaştığın o gruptan ayrıl. Hayatın için bir şeyler yap!' dedi bana," derken gözlerini devirdi.

Biyoloji kanadına doğru döndüler. Sınıflardan birinin dışında duran insan iskeleti Emma'yı titretti. *Sutton buna benziyor olmalı,* diye düşündü.

Ardından Charlotte dirseğiyle Emma'ya hafifçe vurdu. "Benden bu kadar söz etmek yeter. Sen nasılsın?" derken bakışları Emma'nın boynuna takıldı. "Kolyen nerede?"

Emma çıplak boynuna dokundu. "Bilmiyorum."

Charlotte kaşlarını havaya kaldırdı. "*Bu* sürpriz oldu işte." Tenis çantasının sapını düzeltti. "Garrett ile aranız nasıl?"

"İyi," dedi Emma yavaşça. Sutton ile Garrett'ın Facebook'taki mutlu fotoğraflarına gitmişti aklı. Yapması gereken tek şey olduğu gibi sürmesini sağlamaktı.

Charlotte baştan savma bir gülümsemeyle Emma'ya baktı. "Duyduğuma göre doğum günün için çok özel bir şey hazırlıyormuş."

"Gerçekten mi?"

"Hı hı. Şanslı şey seni." Charlotte'un sesi gergin çıkıyordu. Emma endişe içinde kıza baktı ama o tenis çantasının sapıyla meşguldü.

Bir az sonra açılıp kapanan dolap kapaklarıyla ve oyuncularını coşturmak isteyen takım liderlerinin agresif el çırpışlarıyla yankılanan soyunma odasına girdiler. Emma çabucak Sutton'ın annesinin çantaya koyduğu tişörtü ve şortu giydikten sonra takımın geri kalanına katılmak üzere Charlotte'un peşinden ilerledi. Kızların hepsi yere uzanmış, popoları havada ısınma hareketleri yapıyorlardı. Emma, Laurel'ın ikinci sırada olduğunu fark etti. Laurel onları görür görmez kafasını başka yere çevirdi. Grubun en önünde olan kız Emma'ya dik dik baktı. Nisha.

"Sutton?" dedi biri. Yirmili yaşlardaki bir kadın gülümseyerek Emma'ya doğru ilerliyordu. Saçlarını ensesinin alt kısmında toplamıştı. Giydiği mavi tişörtün üzerinde HOLLIE TENİS KOÇU yazıyordu. Bir alt sırada, hemen göğsünün üstünde ise MAGGIE. "Ayağa kalkın. Kaptanlar öne!"

Kaptanlar mı? Emma neredeyse kahkahalarla gülecekti.

Tenis deneyimi Alex'in evindeki Wii'de oynadığı tenis oyunundan ibaretti neredeyse. Umutsuzluk içinde Charlotte'a baktı ancak Charlotte omuzlarını silkmekle yetindi.

"Şap! Şap!" Maggie ellerini çırpmıştı. Emma yeniden en önde duran Nisha'ya kaçamak bir bakış attı. Kızın gri tişörtünün üstünde HOLLIER TENİS TAKIMI KAPTANI yazıyordu. Emma sarsıldı. Evren kesinlikle ona karşıydı.

Ponpon kızların arasından geçerek grubun önüne doğru ilerlerken Nisha'ya hadi-dost-olalım havasında gülümsedi ancak Nisha'nın tepkisi ona iğrenerek bakmak oldu.

Maggie düdüğünü çaldı, takımın geri kalanı doğruldu. "Bildiğiniz gibi, takım ruhunu göstermek adına her yıl ilk antrenmanımızda Hollier formalarını giyiyoruz." Kızların birkaçı ıslıklarla ve tezahüratlarla coşkularını gösterdiler. "Nisha Banerjee ve Sutton Mercer bu seneki eş kaptanlarımız, şimdi bu seneki formaları dağıtma onuruna erişecekler."

Maggie, Nisha'nın önündeki mavi plastik kutuyu işaret etti. Emma kutunun içine bakınca itinayla katlanmış tenis kıyafetlerini gördü. İçlerinden birini almak için uzandığı anda Nisha eline vurdu. "*Ben* yaparım."

Nisha takıma dönüp birer birer isimlerini söylemeye başladı. Kızlar tek tek ilerleyerek Nisha'nın elinden formalarını aldılar. Sanki lise diploma töreni gibiydi. Her kız formasını aldıktan, Maggie de koç ofisine gittikten sonra Nisha kutuda kalan son formayı Sutton'a uzattı. "İşte, bu da seninki, Sutton."

Kolları neredeyse on santim daha uzundu, beli ise göbeğini kapamıyordu bile. Ya biri kurutucuda çekmesine sebep olmuştu ya da Şirinler için hazırlanmıştı. Kızların bir kısmı kendilerini tutamayarak güldüler.

Emma'nın yanaklarına kan hücum etti. "Şey... biraz daha büyük bir şey yok mu?"

Nisha at kuyruğunu omuzunun üstünden savurdu. "Geri kalanları dağıttım, Sutton. Dün öğleden sonra formaları hazırlamama yardım etmediğin için senin payına bu düştü.

"Ama... dün ben *burada* değildim!" diye itiraz etti Emma. Teknik olarak Tucson'a giden kokulu otobüsteydi.

Nisha burun kıvırdı. "Bu durumda dün gece partime gelen kişi de tıpatıp sana benzeyen bir başkasıydı demek ki." Mini minnacık formayı işaret ederek, "Acele et, hemen giyin eş kaptan! Takım ruhunu göstermek istiyorsun, değil mi?" Sırtını döndü ve arkasındaki daha genç oyuncularla birlikte spor salonundan çıkıp tenis kortuna ilerlemeye başladı. Kahkahalar gittikçe yükselerek spor salonunun duvarlarında yankılandılar.

Emma elindeki formayı havaya kaldırdı. Daha önce hiç kimse ona karşı bu kadar haince davranmamıştı. Nisha'nın gerçekten Sutton'la bir derdi vardı.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Hatta bu beni biraz sinirlendiriyordu.

Charlotte, Emma'ya yaklaştı, dudakları çizgi halini almıştı. "Bunu onun yanına bırakamayız," diye fısıldadı Emma'ya. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Emma kıza boş boş baktı.

"Haklayalım onu," diyerek bitirdi cümlesini Charlotte, "En kısa zamanda."

Haklamak mı? Emma'nın içi belli belirsiz titredi. Ancak Charlotte onun başka bir şey söylemesine fırsat tanımadan, ikimizi de merak içinde bırakarak, Emma'yı Arizona'nın yakıcı güneşine çıkardı.

12

EMMA'NIN İLK AİLE YEMEĞİ KARGAŞASI

Emma antrenmandan dönüp eve adımını attığı anda burnuna et, fırında patates ve milföy börek kokusu doldu. Bayan Mercer kafasını mutfaktan çıkarıp koridora baktı. "Geldin demek. Yemek hazır."

Emma ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi. *Hemen mi?* Yemekten önce birkaç dakika olsun kendisiyle baş başa kalabileceğini umut ediyordu. Belki yukarı çıkar, bir kenara kıvrılıp hiç tanışmadığı kız kardeşinin yasını tutar, onu sırada bekleyen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırdı...

Sutton'ın tenis çantasını giriş holünde bırakıp mutfağa gitti. Bayan Mercer su bardaklarını masaya taşırken Bay Mercer şarabın tıpasını çıkarmış, önünde duran iki kadehe içki koyuyordu. Laurel çoktan masaya yerleşip çatalını eli-

ne almıştı. Antrenmandan sonra çıkıp gitmiş, Emma'yı eve götürmeyi teklif bile etmemişti.

Emma, Laurel'ın yanına oturdu. Su bardağının yanında katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu. Laurel boğazını temizleyip çenesiyle kâğıdı işaret etti. "Açman gerekiyor." Emma kâğıdı açmaya çekinerek dikkatle mutfağa göz gezdirdi. Teşekkürler, açmamayı tercih ederdi, özellikle sabahki gibi ürkütücü bir notla karşılaşma ihtimali varsa. Ancak Laurel gözlerini ondan ayırmıyordu. Emma kuş şekline sokulmuş parlak origami kâğıdını açtı. İçteki beyaz kısımda yazanı okudu: SENİ AFFETTİM. –L

Laurel, "Nisha'nın partisinin çok berbat olduğunu duydum," dedi elindeki peçeteyi kıvırırken. "Antrenmanın ardından sonunda Char ile konuştum. Bana seni kaçırdıklarını söyledi."

Emma origami kâğıdını tekrar kuşa çevirdikten sonra Laurel'ın sırtına dokundu. "Teşekkürler." Fazla bir şey değildi ama en azından birisi söylediği şeylerden *birine* inanmıştı sonunda.

"Rica ederim," diyen Laurel'ın Emma'ya bakışında az da olsa umut vardı.

Aniden gözümün önünde Laurel'la alakalı bir görüntü belirdi. LA PALOMA SPA HAVUZU-YALNIZCA ÜYELER!" yazan girişin önünde duruyorduk. İkimizde de havlu şort ve neredeyse yüzümüzü kaplayan güneş gözlükleri vardı. Laurel'ın elinden tutarak, "Buraya aitmişsin gibi davran," dedim. Yüzünde şu ankine çok benzeyen hevesli, sadık ve sen-benim-ablamsın-ve-aynı-senin-gibi-olmak-istiyorum bakışı vardı. Demek arkadaştık... En azından bir zamanlar. Benim termal havuzla ilgili anılarıma göre hiç öyle görünmüyordu.

"Yine de gönlümü almak isteyebilirsin," dedi Laurel. Ellerini göğsünde kavuşturup çenesini havaya dikmişti. "Doğum günü partinden önce Bay Pinky'ye maniküre gidebiliriz. Perşembe gününe ne dersin?

"Tamam," dedi Emma. Bir yandan bir sonraki perşembe ona bin yıl kadar uzak geliyordu. Haftaya burada olacak mıydı?

Bayan Mercer fırındaki tepsiyi tıngırdama sesleri arasında çıkarırken Bay Mercer da çekmeceden et bıçaklarını alıyordu. Laurel öne doğru eğildi. Bluzunun önü o kadar açıktı ki Emma kızın pembe sutyenini görebiliyordu. "Bu sabah nereye kayboldun öyle?" diye fısıldadı Laurel. "Mads sınıf penceresinden seni polis arabasından inerken görmüş."

Emma, "Okulu ekmeye çalışıyordum," diye fısıldadı. "Polisin teki beni görünce arabayla geri getirdi. Eğer onunla birlikte okula geri dönmezsem arabamın bağlanma süresini uzatacağını söyledi."

"Bu çok kötü." Laurel'ın bal rengi saçları gözlerinin üstüne düşmüştü.

Konuşmaları Bayan Mercer'ın dumanı tüten patateslerle masaya gelmesiyle bölündü. Herkesin tabağına et, patates ve ıspanak koydu. Bay Mercer milföy böreklerden birini Drake'e verdi. Hayvan çiğnemeden yuttu. Servis bitince Bayan Mercer masaya oturdu, peçetesini kucağına serdi. "Biraz önce Koç Maggie'den telefon geldi, Sutton. Bugün antrenmanda pek iyi oynamamışsın."

"Ah." Emma çatalıyla patatesi böldü. Tenis pek iyi geçmemişti. En azından Şirinler üniforması giymek zorunda kalmamıştı. Maggie forma problemini yarın çözeceğini söylemişti.

Antrenman sırasında –Wii sağ olsun!– birkaç atışı karşılamayı başarmıştı ancak servisler kafasının üstünden geçmişti ve Charlotte ile ikili olarak yaptıkları çiftler maçında topa vurmak üzere koşarken kıza çarpmıştı. "Evet. Sanırım biraz paslanmışım." Antrenman boyunca kafasının dağınık olmasından söz etmemişti bile.

Bay Mercer dilini şaklattı. "Büyük olasılıkla yaz boyunca raketi eline almadığın içindir."

Ağzını peçeteye silen Bayan Mercer, "Bu akşam korta gidip biraz çalışsan iyi olur," dedi.

"Belki Sutton'ın bugün pek iyi oynayamamasının sebebi Nisha Banerjee'nin ona çok kötü davranmasıdır," diye atladı Laurel. Emma, Laurel'a minnet dolu gözlerle baktı. Onun arkasında durması çok nazik bir davranıştı.

Herhalde Emma *benim arkamda* durmasını kastetmiştir. Yine de onunla aynı fikirdeydim. Laurel'ın arkamı kollaması güzeldi gerçekten.

Bayan Mercer'ın yüzünde yumuşak ve hüzünlü bir ifade belirdi. "Nisha nasıl? Bu hafta sonu kulüpte babasına rastladım. Kızının bu yaz tenis kampına gittiğini söyledi. Ayrıca Stanford'da üniversite öncesi kurslara katılmış. Annesinin başına gelenleri düşünecek olursak, gerçekten güçlü bir kız."

Emma burnunu kırıştırdı. Güçlü derken *kaltağın* teki olmasından söz ediyorsa Bayan Mercer sonuna kadar haklıydı. "Nisha şeytanın teki."

"Kesinlikle," dedi Laurel.

"Ama Madeline ile Charlotte değiller, öyle mi?" dedi etini kesmekte olan Bayan Mercer.

"Madeline ile Charlotte süper," diyerek korudu onları Laurel. "*Üstelik* nazikler."

Bayan Mercer şarabından bir yudum aldı, "Onlarla takılmanız hakkında ne düşündüğümü biliyorsunuz. Başları dertten kurtulmuyor."

Emma ağzındaki eti çiğnerken Dedektif Quinlan'ın önüne koyduğu dosyayı düşündü. Başları dertten kurtulmayan yalnızca Madeline ile Charlotte değildi.

Ispanağını yemekte olan Bayan Mercer, "Aileleri bile... bir tuhaf," diye devam etti. Yuttuktan sonra ekledi, "Bayan Vega'yı hep çok baskıcı bulmuşumdur. Madeline'ı dansa devam etmesi için her zaman zorlardı. Bay Vega dersen, çok... gergin. Thayer ile herkesin içinde ettikleri o kavgalar..." Sesinin tonunu düşürürken göz ucuyla Laurel'a baktı. Kız böreğinin üstüne tereyağı sürmekle meşguldü.

Bay Mercer etini keserken, "Bayan Vega'nın kıyafetleri çok... ilginç," dedi.

"Uygunsuz demek istiyorsun herhalde," diyen Bayan Mercer eliyle ağzını kapadı. "Kusura bakmayın, kızlar. İnsanlar hakkında böyle konuşmak ayıp. Değil mi, James?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı Bay Mercer. Ardından bakışları Emma'nın yüzünde dolaştı. Yüzünde bir alarm ifadesi belirmişti. Emma huzursuzluk içinde kıpırdandı. Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Adam kıza sanki biliyormuş gibi bakıyordu.

Ardından bakışlarını çevirdi. Emma çocukluğundan beri yaptığı gibi patatesini dilimleyip çatalıyla ezdi. "Belki Madeline ile Charlotte'un başları dertten kurtulmuyordur çünkü aileleri başka şeylerle meşguldür."

Bayan Mercer sandalyesine yaslandı. "Bak sen, ne kadar da zekisin, Oprah."

Emma umursamazca omuz silkti. Evlatlık Çocuk Psikolojisi 101'de öğrenilen ilk ders buydu. Çocuk yeterince ilgi göremez ya da beslenemezse harekete geçerdi. Ödevlerine yardım edecek, spor yarışmalarını izleyecek ya da bilim fuarlarına katılmaları için cesaretlendirecek aileleri yoktu. Kimse onlara uyumadan önce masal okumazdı ya da iyi geceler öpücüğü vermezdi veya onlarla birlikte güzel aile sofralarına oturmazdı.

Birden başına gelen bu olmuştu. Bir şekilde hayatının ilk gerçek aile yemeğini yemişti. Becky ile birlikteyken bile ya arabada yerlerdi yemeklerini ya da ellerindeki tepsilerle televizyonun önünde. Ya da Becky apartman boşluğunda bir saat boyunca kendi kendine konuşurken Emma önündeki bir kâse mısır gevreğini atıştırırdı.

Bir an için yeniden içi kıskançlık duygusuyla doldu, ancak bunu hemen bir kenara bırakarak aldığı notu düşünmeye başladı. *Sutton ölmüştü.* Emma hiçbir zaman kız kardeşiyle birlikte yemek yiyemeyecekti.

Bir süre boyunca kimse konuşmadı. Yalnızca tabağa değen çatal bıçakların ve servis tabaklarına girip çıkan kaşıkların yarattığı sesler duyuldu. Birkaç kez Bay Mercer'ın çağrı cihazı öttü, adam baktıktan sonra cihazı tekrar kılıfının içine koydu. Emma onu birkaç kere daha kendisine bakarken yakaladı. Adam sonunda avuçlarını masaya dayadı. "Tamam, bu beni deli edecek. Çenendeki yara izi ne zaman oldu?"

Emma'nın kalbi ağzına geldi. Herkes dönmüş ona bakıyordu. "Yara mı? Hangi yara?"

"Şuradaki," diye işaret etti adam masanın karşısından. "Daha önce görmemiştim."

Laurel gözlerini kıstı, "Evet. Tuhaf!"

Bayan Mercer kaşlarını çattı.

Emma çenesine dokundu. McDonald's'ın oyun alanında düştüğü zaman olmuştu. Birkaç dakika için kendinden geçmişti. Ayıldığında kendisini teselli edeceği umuduyla Becky'yi aramıştı gözleri. Oysa Becky'den eser yoktu. Emma sonunda gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş halde oyun alanının öbür ucunda onu bulmuştu. Becky çenesi kan içinde kalmış Emma'yı görünce onun daha da çok ağlamasına sebep olmuştu.

Emma tabii ki bunu Bay Mercer'a anlatamazdı. Su bardağını ağzına götürdü. "Bir süre önce oldu. Sanırım beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun."

"Çünkü sen aslında Emma adında bir kızsın, değil mi?" dedi Sutton'ın annesi.

O sırada suyunu içmekte olan Emma az kalsın boğuluyordu. Sutton'ın annesinin yüzünde alaycı hatta sahtekârca bir gülümseme vardı. Bay Mercer göz kırparak, "Bu arada Emma nasıl bugün?" diye sordu.

Bayan Mercer gözlerini Emma'ya dikmiş, cevabını bekliyordu. Kadın *şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi?* Emma artık emin değildi. *Hiçbir şeyden* emin değildi.

"Şey, Emma biraz şaşkına dönmüş durumda," dedi yavaşça.

Ailem bu cevabın gerçeğin ta kendisi olduğunu tahmin bile edemezdi.

13
YERDEKİ BEDEN

Bir buçuk saat sonra Emma, Sutton'ın evinden çıkmış sağa dönerek mahalledeki büyük parka doğru ilerlemeye başlamıştı. Biraz düşündükten sonra Bayan Mercer'ın tavsiyesine uyarak tenis antrenmanı yapmaya karar vermişti. Belki mucizevi bir şekilde vuruşlarını geliştirip Nisha'nın şımarık, tenis etekli kıçına bir tane geçirecek seviyeye gelirdi ya da hiç olmazsa *drop shot* yapmaya çalışırken yeri öpmemeyi öğrenirdi.

Sutton'ın iPad'iyle birlikte tenis çantasına koyduğu BlackBerry bipledi. Ekranda Alex yazıyordu.

Emma telefonu açınca, "Demek ki hayattasın!" diye bağırdı Alex, "Güya dün gece bana nasıl olduğunu haber verecektin? Kanyon'dan aşağı düştün sandım!"

Emma kederle gülümsedi. "Hayır, hâlâ buradayım."

"E?" dedi Alex. "Nasıl gidiyor? Kız kardeşin nasıl biri? Aranızda bir bağ oluştu mu?"

"Şey," çocuklardan birinin yola bıraktığı kaykayın yanından geçti. Yalnızca bir gündür burada olduğuna inanmak güçtü. "Harika biri. Birlikte çok güzel zaman geçiriyoruz." Sesindeki yapmacıklığın fark edilmediğini umuyordu. İçgüdüsel olarak çevresine bakındı. Birinin dinlediğinden emindi.

"Peki, bir süre onunla kalacak mısın? Birlikte mi yaşayacaksınız? Bunun için *can* atmıyor musun?"

Emma güçlükle yutkundu. Belki milyonuncu kez SUTTON ÖLDÜ yazan uğursuz not geldi aklına. "Bakalım."

"Senin için çok heyecanlanıyorum!" Telefon bir an için kesildi. "Hatta bekleyen biri var," dedi Alex. "Sonra tekrar konuşuruz, tamam mı? Bana her şeyi anlatmalısın."

Ardından telefonu kapattı. Emma telefonu kulağında bir süre daha tutmaya devam etti. Kırık bir yangın musluğu gibiydi, içinden suçluluk fışkırıyordu. Daha önce Alex'e hiç yalan söylememişti, özellikle böyle hayati bir konuda.

Duyduğu ses Emma'nın kanını dondurdu. Neydi bu... ayak sesi mi? Yavaşça arkasına döndü. Sessizlik kulaklarında çınlıyordu. Gecenin karanlığı bir anda arttı sanki. Kaldırımda duran arazi aracının kırmızı alarm ışığı yanıp sönüyordu. Ön tekerleğin önünde bir hareket oldu, Emma geriye sıçradı. Kum rengi kertenkele arabanın altından çıkıp geniş çöp tenekesine doğru hızla ilerledi.

Emma sakin kalmaya çalışarak ellerini başına götürdü. Park caddenin sonundaydı, bakımlı çimlerin oluşturduğu çok geniş bir alan, oyun parkları ve top sahaları vardı. Yolun geri kalanında koştu. Tenis çantası kalçasına vuruyordu. Basketbol sahasındaki birkaç terli, üstü çıplak genç eşyala-

rını topluyordu. İki koşucu yeşil renkli büyük çöp kutusunun yanında esneme hareketleri yapıyorlardı.

Tenis kortlarının hemen önünde park metreye benzer gümüş renkli bir alet vardı. Üstünde OTUZ DAKİKA YETMİŞ BEŞ CENT yazıyordu. Emma gergin bakışlarla çevresini taradı. Basketbolcu çocuklar gürültülerini de yanlarında götürerek aniden ortadan kaybolmuşlardı. Rüzgârın sesi kulaklarına doldu. Sol tarafta hafifçe duyulan başka bir ses daha vardı, sanki biri yutkunuyordu. "Merhaba?" diye seslendi Emma yavaşça. Cevap gelmedi.

Kendini topla, dedi kendisine. Omuzlarını dikleştirdi, parkmetrenin dar ödeme yerine birkaç bozukluk attı. Başının üstünde aniden yanan ışıklar o kadar kuvvetliydi ki Emma ellerini gözüne siper etmek zorunda kaldı. Tel kapıyı iterek mavi-yeşil korta girdi ve... gördü. Kortun ortasında sırtüstü yatan bir çocuk vardı. Kolları ve bacakları X şeklinde açıktı.

Emma çığlık attı. Çocuk ayağa kalktı. Emma daha kuvvetli bir çığlık atarak elindeki raketi çocuğa savurdu. Raket filenin yakınına düştü. Delikanlı kıza dikkatle baktı.

Biraz sonra, "*Sutton?*" dedi.

"Ah!" dedi Emma. *Ethan.*

Ethan raketi yerden alarak kıza doğru yürümeye başladı. Üstünde siyah tişört, mavi spor şortu ve gri New Balance spor ayakkabı vardı. "İyi ki sensin," dedi.

Ethan burnunu kırıştırdı. "Görmekten mutluluk duyduğun insanlara hep tenis raketi mi fırlatırsın?" diye sordu.

Emma raketi delikanlıdan aldı. "Özür dilerim. Korkuttun beni. Sandım ki sen..." konuşmaya devam etmedi. *Kardeşimin katilisin. Haince notlar yazan takipçisin.*

"Öcü müyüm?" diye tamamladı cümleyi Ethan.

Emma başını salladı. "Ona benzer bir şey."

Koşucu çift yanlarından geçti. Yavaş yavaş ilerleyen araba *Godfather* filminin müziğini tüm caddeye dinlete dinlete ilerledi. Emma yeniden Ethan'a baktı. "Karanlıkta yere yatmış ne yapıyordun öyle?"

"Yıldızları seyrediyordum." Ethan gökyüzünü işaret etti. "Buraya neredeyse her gece gelirim. Burası bu iş için çok ideal çünkü çok karanlık. Sen gelene kadar öyleydi." Kortun hemen dışındaki taş çeşmeye yaslandı. "Sen ne yapmaya geldin? Beni mi gözetliyorsun?"

Emma'nın yanakları kızardı. "*Hayır.* Tenis antrenmanı yapmaya geldim. Oyunum yaz boyunca A'dan D'ye geriledi."

"Niyetin Nisha'ya patronun kim olduğunu göstermek mi?"

Emma sarsıldı. Bunu *nasıl* bilmişti?

Ethan aklından geçenleri okumuş gibi sırıttı. "Rekabetiniz efsanevi boyutlarda. Ben bile duydum."

Emma, Ethan'ın çıkık elmacık kemiklerini, derin bakışlı gözlerini ve geniş omuzlarını inceledi. Almanca dersi boyunca Ethan kimseyle konuşmadan dışarıyı seyretmişti. Frau Fenstermacher'in bulaşmadığı tek insan oydu. Kulaklarını kaplayan koca kulaklıkları takıp koridor boyunca yürürken kızlar onu beğeni dolu bakışlarla süzüyorlardı, ancak o utangaç bir tavırla omuz silkerek yoluna devam ediyordu.

"Bu durumda antrenman yapmak için birini istiyorsun?" diyen Ethan düşüncelerini böldü.

Emma başını kaldırdı, "Yani... tenis için mi?"

"Hayır, kroket." Gülümseyerek park alanını işaret etti. "Arabamda raket var, ama istemiyorsan..."

"Çok isterim," dedi Emma gülümseyerek. Midesinde kelebekler uçuşuyordu. "Teşekkürler."

"Tamam." Ethan utangaç hatta biraz gergin görünüyordu. Aynı anda dönerek tel kapıya yöneldiler. Çarpıştılar, Emma'nın kalçası Ethan'ınkine çarptı.

"Ay," dedi Emma gülerek. İkisi de aynı anda geriye çekildiler. Ardından Emma tekrar çıkışa doğru ilerledi. Ethan da. Yine çarpıştılar. Emma, Ethan'ın ayağına bastı. Emma ayağını geri çekerken, "Özür dilerim," dedi.

"Ben sadece..." Ethan eliyle sen-önden-lütfen hareketi yaptı. Emma'nın yanaklarına ateş bastı.

Sonunda kapıdan çıkmayı başardıklarında Ethan arabasının bagajından tenis raketini aldı. Bir süre antrenman yaptılar. Yarım saatin sonunda Emma vuruşlarının kuvvetlendiğini ve artık kafası kesik tavuk gibi koşturmadığını fark etti. Filenin öbür tarafında duran Ethan, "Biraz ara vermek ister misin?" diye seslendi.

Emma başını salladı. Kenarda duran bankın üstüne yığıldılar. Ethan çantasından bir şişe su, M&M şeker paketi ve bitter çikolata çıkardı. "O kadar paslanmış gibi durmuyorsun."

Emma çenesinden damlamamasına dikkat ederek sudan büyük bir yudum aldı. "Evet, paslandım. Bana yardım ettiğin çok teşekkür ederim. Gerçekten çok nazik bir hareketti."

Ethan omuzlarını silkerek, "Rica ederim," dedi.

Tepelerinde yanan ışık vızıldadı. Ethan raketini ayaklarının yanına bıraktı. Emma bir süre sonra, "Peki, neden dün akşamki partiye gelmek istemedin?" dedi.

Ethan başını çevirip çitin öbür tarafındaki kum havuzuna

baktı. İçine birkaç kürek ve kale bırakılmıştı. Emma orasının çiş koktuğuna iddiaya girebilirdi. "Senin içinde bulunduğun kalabalık bana uymuyor," dedi.

Emma omuzlarını silkti. Sutton'ın çevresinin ona da uyduğu pek söylenemezdi. "Onlarla konuşmak zorunda değildin. Seni davet eden bendim."

Delikanlı dizindeki kabuk tutmuş yaraya dokundu. "Dürüst olayım mı? Bunun tuzak olduğunu düşünmüştüm. Çekindim. Partiye gelecektim ve... Bilmiyorum. Biri kafamdan aşağı domuz kanı dökecekti falan, korku filmi gibi."

"Sana tuzak kurmazdım."

Ethan burnunu kıvırdı. "Sutton Mercer birilerine tuzak kurmaz mı?" Delikanlı şüpheyle baktı.

Emma bakışlarını sahanın ortasındaki tenis filesine dikti. Sutton ne yapardı ne yapmazdı hiç bilmiyordu. Öğretmenlerin yorumları, karakoldaki dosya. Olan biten hakkında en ufak fikri bile olmasa da kişisel olarak kendini hepsinden sorumlu hissetmeye başlamıştı.

Emma ağzı açık duran M&M paketine elini sokup bir avuç dolusu şeker aldı. Şekerleri renklerine göre ayırarak gülen yüz yaptı: iki mavi M&M göz, bir yeşil burun, kırmızı ve kahverengi şekerlerden M&M gülümsemesi.

"Sen de mi yapıyorsun bunu?" diye sordu Ethan.

Emma başını kaldırdı. "Neyi yapıyorum?"

"Yiyeceklerden yüz oluşturmayı," dedi Ethan, Emma'nın yapıtını işaret ederek.

Emma başını eğdi, "Çocukluğumdan beri." Çikolata parçacıklarıyla dondurmasının üstüne gülen yüzler çizerdi ya

da patateslerini yiyip bitirdikten sonra boş tabağa ketçap dökerek yapardı. Bir keresinde danışmanlardan biri görüşme sırasında elindeki cipslerle gülen yüz yaparken yakalamıştı onu ve büyük olasılıkla kendini yalnız hissettiği için bunu yaptığını söylemişti. Oysa Emma yalnızca yediği her şeyin kişilik sahibi olmayı hak ettiğini düşünüyordu.

Ethan ağzına bir M&M attı. "Küçükken babam bana Belçika *waffle*'ı yapardı. Adını Bob koymuştuk. Bob normal *waffle*'ın üstüne konulan iki yaban mersini gözden çırpılmış krema burundan ve..."

Emma, "Tahmin etmeme izin ver," dedi eğlenerek, "Pastırmadan gülücükten oluşurdu?"

"Yanlış," dedi Ethan. "Kavun diliminden."

"Kavunlu waffle mı?" Emma dilini çıkardı. "Öğğğk."

Ethan gülümseyerek başını salladı. "Sutton Mercer'ın yiyeceklerle oyun oynayacağı hayatta aklıma gelmezdi."

"Benim hakkımda bilmediğin pek çok şey var," diye takıldı Emma. "Gizem yumağıyım ben." İçinden *sandığından da çok hem de* diye ekledi.

Ethan başını sallayarak onayladı. "Gizem havalıdır." Delikanlı kıza doğru eğildi, eli Emma'nın omuzuna değdi. Hemen çekmedi elini, Emma da yerinden kımıldamadı. Bir an için Sutton olduğunu sandığı kıza değil, gerçekten ona gülümsediğini düşündü.

Tık. Tepedeki ışıklar sönerek kortu karanlıkta bıraktı. Emma içini çekti. Ethan, "Sorun yok," dedi. "Işıklar için ödeme yaptığın süre doldu."

Ethan, Emma'ya yardım etti, birlikte kapıya doğru ilerlediler. Arabasına binip motoru çalıştırdıktan sonra Ethan

başını pencereden çıkarıp kıza uzun uzun merak dolu bakışlarla baktı. Sonunda, "Teşekkürler, Sutton," dedi.

"Ne için?" diye sordu Emma.

Delikanlı gökyüzünü ve kortu işaret ederek, "Bunun için," dedi.

Emma delikanlının bir şeyler daha söyleyeceği umuduyla gülümsedi. Ethan otoparktan çıkışa doğru ilerledi. Arabanın hoparlöründen Owl City tarafından seslendirilen "Fireflies" şarkısı yayılıyordu. Bu şarkı Emma'nın da en sevdiği şarkılardan biriydi. Çocuk caddeye doğru dönerken Emma da parkın çıkış kapısını ılık asfaltın üstünde kaydırdı. Burada normal biri de vardı en azından. Bu kişinin Sutton'ın hayatıyla ilgisinin olmaması çok kötüydü.

Yukarıdan bakınca, ben o kadar emin değildim. Ethan'la ilgili beni düşündüren bir şeyler vardı. Hayatımla göründüğünden daha ilgili olduğu duygusuna kapılmıştım.

14

VINTAGE EMMA

Perşembe gününün öğleden sonrası uğursuz gök gürültüleriyle başladı ve koç Maggie hoparlörden duyuru yaparak tenis antrenmanının yedinci kez iptal edildiğini haber verdi. Emma o kadar rahatlamıştı ki az kalsın yanında duran Arizona tarihi öğretmenini kucaklayacaktı. Dün akşam Ethan'la yaptığı antrenmandan sonra bacakları tutmuyordu.

Günün sonunda Emma, Sutton'ın dolabının şifresini tuşlarken bir el onu belinden tutup kendisine doğru çekti. Emma dönünce elindeki lale buketini ona uzatan Garret'ı gördü. Delikanlı, "Okulun ilk haftası ve neredeyse gelen doğum günün için!" diye pırıl pırıl bir gülümsemeyle açıklama yaparken öpücük almak için eğildi.

Emma dudakları çocuğun dudaklarına değerken gerildi. Garrett sanat dersinden çıkmıştı, terebentin gibi kokuyordu.

"Çek ellerini onun üstünden!" diye söylendim, ama tahmin edebileceğiniz gibi, kimse beni duymadı. Yani, Emma'nın her şey normalmiş gibi davranmak zorunda olduğunu biliyorum. Gerçekten. Öte yandan Garrett'ın başka birine tutkuyla dokunması içimi kıskançlık ve üzüntüyle dolduruyor. Garrett benim değil artık. Hiçbir zaman da olmayacak. Garrett'ın geri çekilerek ellerini göğsünde kavuşturacağı ve *Aman Tanrım, sen başka birisin* diyeceği anı bekledim durdum. Bunu umut ettim. Ama o an bir türlü gelmek bilmedi.

"Son zamanlarda çok uzak davranıyorsun." Garrett sırt çantasını omuzuna astı.

Evet! diye düşündüm. *Sonunda biri fark etti!*

Emma aynı şeyi düşünerek hemen savunmaya geçti ancak Garrett sözlerine devam etti, "Seni haftalardır görmüyormuşum gibi hissediyorum. *Nachos* yemek için Blanco'ya gitmek ister misin?"

Emma dolabına baktı. "Nasıl, şimdi mi?"

Garrett ellerini göğsünde kavuşturdu. "Evet, şimdi. Tenis yok, öyle değil mi? Benim de futbol antrenmanım yok. Ayrıca kafayı yeme, bir tabak *nachos* beş kilo almana neden olmaz. Zaten beş kilo alsan bile seni yine severdim."

Emma içinden güldü. Bunun için tereddüt etmemişti. Bir yıl önce Vegas'ta katıldığı sosisli sandviç yeme yarışmasını kazanmıştı. Sanki iki midesi varmış gibi yiyen ufak tefek Japon kız az daha onu alt ediyordu. Onu huzursuz eden aslında Garret'la... yalnız çıkmasıydı. *Seni hâlâ seviyorum*, diye eklemişti biraz önce. Sutton'ı gerçekten sevseydi Emma'nın başka biri olduğunu anlaması gerekmez miydi?

"Aslında biraz işim var," diye mırıldandı kız.

Garrett, Emma'nın ellerini ellerinin arasına aldı. "Gerçekten konuşmamız lazım. "Biraz düşündüm..." dedikten sonra durakladı. "Biliyorsun işte, bu yaz konuştuğumuz konu hakkında. Sanırım haklısın."

"Hı hı," dedi Emma dikkatle, konuşma birden sanki hiç bilmediği bir dilde devam etmeye başlamış gibiydi. Bütün gün insanların neden söz ettiğini anlıyormuş gibi davranmak çok yorucuydu.

Geçen akşam Ethan'la tenis oynadıktan sonra Sutton'ın bilgisayarından onun Facebook hesabına girmişti, umutsuzca hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışıyordu. Kimdi, ne yapmaktan hoşlanırdı... onu kim öldürmüş olabilirdi. Otomatik giriş sayesinde Sutton'ın sayfasına ulaşmıştı. Emma kişiliği, geçmişi ve arkadaşları hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışarak Sutton'ın gönderilerini yeniden okudu. Ancak daha önce öğrendiklerinden fazla bir şey elde edemedi. Örneğin Garrett'la ilişkisi hakkında öğrendiği şeyler, maçlarında yaptığı tezahüratlar, onunla ve küçük kız kardeşi Luisa ile takıldığı ve kıyafetlerini seçtiği bilgisiyle sınırlıydı. Hatta Sutton bu konuda bir gönderi bile yayınlamıştı. "Sevgilim için seçtiğim yeni tişörtü beğendiniz mi? Benim minik oyuncağım gibi!"

İlk tepkim savunmaya geçmek oldu. O kimdi ki benim hayatımı yargılıyordu? Sonradan düşününce, neden Garrett'ın ne giydiğiyle bu kadar ilgilenmiştim ki? Yanımdaki insanın kılık kıyafetini kendi zevkime göre ayarlama isteği miydi... yoksa tek derdim kontrol etmek miydi?

Emma, Sutton'ın telefonunu da kullanmaya başlamıştı. Telefon eline geçtiğinden beri belki milyon kez çalmıştı. Cevap vermemek garip olacaktı. Sutton hakkında ışık tutması umuduyla geçmişte yazılan mesajlara göz atmıştı ancak ya kaçta, nerede buluşulacağına ilişkin talimatlardı ya günlük programlar ya da hakaret içeren satırlar.

Sutton'ın Emma'ya cevap yazarak onu Tucson'a davet ettiği gece saat 4.23'de Lilianna'dan gelen ve cevaplanmış bir görüşme vardı. Laurel saat 8.39'da aramıştı ama telefon açılmamıştı. Ardından Madeline 10.32, 10.45 ve 10.59'da aramıştı ama onun telefonlarına da cevap vermemişti. Hiç sesli mesaj yoktu bu arada.

Bir de Sutton'ın masasının altındaki dosya dolabı vardı. Önünde pembe asma kilitle korumaya alınmış cam kapaklı dolabın içindeki klasörde Y OYUNU yazıyordu. Emma anahtarı her yerde aramıştı. Ayakkabıyla kilidi kırmayı bile denemiş ancak elde ettiği tek sonuç kapıya dayanarak ne halt ettiğini soran Laurel olmuştu. Onu açmak zorundaydı ama nasıl?

"Siz iki çılgın ne yapıyorsunuz bakalım?" Köşeden çıkıp gelen Madeline, Emma ile Garrett'ın arasında girmişti. Emma önceki gün birlikte yedikleri yemekten beri onu görmemişti. Bugün giydiği yeşil elbise o kadar kısaydı ki, okul kurallarına aykırı olması garantiydi. Altına siyah file çorap ve bot giymişti. Yakut kırmızısına boyanmış dudakları hoş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Sutton'ı benimle *nachos* yemesi için ikna etmeye çalışıyordum," dedi Garrett.

Madeline suratını buruşturdu. "*Nachos* selülit yapar."

Emma'nın bileğini kavradı. "Zaten gelemez. Benimle alışverişe çıkacak. Acil durum. Bir sürü yeni şeye ihtiyacım var.

"Ama," Garrett kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Üzgünüm," diyen Emma minnetle Madeline'ın koluna girdi.

"Cumartesi günkü program geçerli hâlâ, değil mi?" diye arkasından seslendi Garrett. "Akşam yemeği?"

"Tabii ki!" diye seslendi Emma.

Emma ile Madeline köşeyi dönüp bilim koridoruna saptılar. Açık kapıların ardından laboratuvar masaları, parlak cam şişelerle dolu dolaplar ve devasa periyodik cetveller görünüyordu. "Seni ondan çaldım diye bana gücenmedin, değil mi?" diye sordu Madeline. "Dostlar sevgililerden önce gelir, değil mi?"

"Kesinlikle," diyerek onayladı Emma. "Garrett bu aralar beni biraz boğuyor zaten."

"Eh, onun tarzı bu." Madeline kalçasına geçirdi bir tane. "Koş bakalım!" Kız koridor boyunca koşmaya başladı, Emma da onun peşinden gitti. Otoparka çıktılar ve Madeline'ın arka camında balerin çıkartması ve çıkartmanın altında KUĞU GÖLÜ MAFYASI yazısı bulunan arabasına ulaşana kadar yağmur altında koşmaya devam ettiler. Madeline arabanın içine atlayıp kapıyı hızla kapatırken, "Gir içeri!" diye bağırdı. Emma kıkırdayarak söze itaat etti.

Yağmur damlaları ön cama ve tavana vuruyordu. "Of!" diyen Madeline deri çantasını arka koltuğa atıp anahtarı kontağa soktu. "La Encantada?"

"Tabii ki," dedi Emma.

Madeline motoru çalıştırdı ve sağı solu kontrol etmeye gerek duymadan otoparktan çıktı. Radyoda Kate Perry şar-

kısı çalıyordu. Madeline radyonun sesini açtı ve şarkıya mükemmel biçimde eşlik etmeye başladı. Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı.

"Ne?" dedi Madeline sertçe.

"Harika bir sesin var, hepsi bu," dedi Emma. Ardından bu ifade tarzının pek Sutton'a uymayacağı korkusuyla ekledi, "Şarkı söyle, kaltak!"

Madeline siyah saçlarını geriye atarak şarkıya eşlik etmeye devam etti. Campbell Meydanı'na varmak üzerelerken Madeline'ın telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkarıp bir gözünü yoldan ayırmadan ekranda çıkan isme baktı. Kaşları çatıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Emma.

Madeline hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi gözünü trafik lambasına dikmeye devam etti. "Yalnızca, Başka bir Thayer saçmalığı daha. Her neyse." Telefonu arka koltuğa fırlattı. Alet döşemeye sertçe çarptı.

"Bu konu hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Emma.

Madeline şaşkınlık ifade eden bir ses çıkardı. "*Seninle* mi?"

"Neden olmasın?" İyi arkadaşlar böyle yapmazlar mıydı?

Eminim öyle yaparlardı. Ancak arkadaşlarımla gerçek duygularını paylaşan cinsten yakınlığımız olmadığına dair bir hisse kapıldım.

Trafik ışıkları yeşile dönünce Madeline gaza bastı. Gözleri dolu doluydu. Dokunsan ağlayacak gibiydi. "Polisler annemle babama artık aramaya devam etmeyeceklerini söylemişler," dedi ifadesiz bir sesle. "Görünüşe göre kaçmış. Yapabilecekleri bir şey kalmadı."

"Çok üzgünüm," dedi Emma. Facebook'ta Madeline'ın erkek kardeşinin neden kaçmış olabileceğine dair ipuçları aramıştı ama bu konuda yazılmış hiçbir şey yoktu neredeyse. Kaçışı için açılmış bir sayfa bulmuştu, son görüldüğünde üstünde bulunanlar listelenmişti (bol polo tişört, kargo şort), son görüldüğü yer ve zaman yazıyordu (Santa Rita Dağı'ndaki yürüyüş yolunda, haziran ayında), ayrıca yapılan aramanın ayrıntıları vardı. Ne bir ayakkabı bulmuşlardı ne de boş bir su şişesi, Thayer'a ait tek bir ipucu bile yoktu. Bu konuda bilgi sahibi olabilecek insanların arayacağı 800'lü bir numara vardı. Sutton, Thayer ile Facebook arkadaşı değildi. Bu yüzden Emma delikanlının sayfasına girip daha fazla bilgi edinememişti. Laurel'ın Thayer'la ilgili pek çok paylaşımı olduğunu fark etti. At binerken çekilmiş fotoğraflarını paylaşmıştı, duvarda Youtube linkleri ve yakında Arizona Üniversitesi'nde yapılacak konserle ilgili yorumlar vardı. Ancak Laurel'ın sayfası başka bir şey anlatmıyordu. Hatta Laurel, Thayer'ın kaybolması hakkında yorum bile yapmamıştı. Thayer'ın kaybolduğu gün paylaştığı tek gönderide, "Kasım ayında Lady Gaga'yı göreceğim! Süper heyecanlı!" yazıyordu.

Cam silecekleri gıcırdıyordu. Yağmur başladığı hızla durmuştu. Kaldırımlar parlıyordu. Ufukta gökkuşağı belirmişti. Emma onu işaret ederek, "Bak. İyi şans," dedi.

Madeline burnunu kıvırdı, "Şans aptal kaltaklar içindir."

Emma, Madeline'ın anahtarlığındaki tavşan bacağına bakarak sözlerinde içten olup olmadığını merak etti. "Biliyorsun, kaçanlar genellikle iyi durumda oluyorlar. Thayer her neredeyse büyük olasılıkla kendisi gibi çocukları bulmuştur. Birbirlerine bakıyorlardır."

Madeline'ın gözleri parladı. "Nereden duydun *bunu*?"

Emma parmaklarını bu sabah Sutton'ın dolabından alıp giydiği çizgili elbisenin şeritlerinde dolaştırdı. İçinde yaşadıkları şartlara dayanamadıkları için kaçıp giden onlarca evlatlık çocuk tanıyordu. Hatta bir kere o da kaçmıştı. Bay Smythe'in şiddetinden kaçmıştı. Tehlike içinde olduğu akşamlardan birinde Los Angeles ya da San Francisco gibi uzak yerlere gitme umuduyla bavulunu topladığı gibi çıkıp gitmişti. Yol üstünde, terk edilmiş bir karavan parkında yaşayan çocuklara rastlamıştı. Birkaç çadır, battaniye, tencere ve tavayla kendilerine bir hayat kurmuşlardı. Bir şekilde yiyecek, hatta birkaç bisiklet, kaykay ve Dunkin Donuts dükkânında şarj edebildikleri bir PSP bulmuşlardı. Emma ancak on bir yaşında olduğundan daha büyük olanlar onu kanatlarının altına almışlardı. Her zaman çadırda yatırmışlar, yeterli yemek yemesini sağlamışlardı. Nasıl olduysa pek çok koruyucu ailenin yanında olduğundan daha iyi bakılmıştı. Emma'nın artık kendini iyi hissetmeye başladığı dördüncü günde polis gelmişti. Bazıları koruyucu ailelerin evine bazıları da ıslahhaneye gönderilmişti.

"Sanırım televizyonda izlemiştim," diye açıkladı Emma.

"Evet, neyse, önemli değil." Madeline pırıl pırıl parlayan güzel saçlarını geriye attı. Yüzü eski sert ve güzel ifadesine geri dönmüştü. "Ufak bir kredi kartı hasarının düzeltemeyeceği bir şey değil. Yarın akşam Charlotte'ta kalırken yeni bir şey giymek istiyorum. Belki BCBG'nin gömlek elbiselerden birini alırım. Sen de doğum günün için yeni bir J. Brands istemiyor muydun?"

Açık havaya yayılmış dükkânların bulunduğu alışveriş

merkezinin büyük otoparkına girdiler. Madeline boş bulduğu yere park edip motoru kapattı. Üst kata çıkan yürüyen merdivenlere doğru ilerlemeye başladılar. Yağmurdan sonra havada ferahlık ve tazelik vardı. Hoparlörden hafif hafif müzik sesi geliyordu. Alt kattan ayrılmak üzerelerken Emma en dipteki dükkânı fark etti: BELLISSIMO İKİNCİ EL. İçi kıpır kıpır oldu.

Dükkânı işaret ederek, "Buraya girebilir miyiz bir dakika?" diye sordu.

Madeline, Emma'nın işaret ettiği yere bakınca yüzünü buruşturdu. "Iyyy. Neden?"

"Çünkü böyle dükkânlarda çok güzel şeyler bulabiliyorsun."

Madeline gözlerini kıstı, "Ama biz asla böyle dükkânlara girmeyiz."

Emma, Madeline'ın koluna girdi. "Chloe Sevigny tam bir *vintage* hastası. Rachel Zoe da öyle." Madeline'ı koridor boyunca sürükledi. "Hadi ama. Alışkanlıklarımızdan kurtulmalıyız." İşin doğrusu, dünya yerinden oynasa Emma bir kot pantolona iki yüz dolar vermezdi. Bu onun alışkanlıklarının çok ötesindeydi. Mercer'ların parasını böyle saçmalıklara harcadığı takdirde kendini çok kötü hissedecekti. Ayrıca kız kardeşinin yerine geçmek zorunda kaldı diye onu o yapan şeylerden vazgeçmeye razı olamazdı.

Emma kapıyı ittiği anda zil çaldı. Dükkân diğer *vintage* dükkânları gibi kokuyordu, naftalin, karton kutu ve yaşlı kadın. Üstünde leopar desenli ceket olan kel ve pürüzsüz tenli siyah bir adam tezgâhın arkasında oturmuş *Cosmopolitan* okuyordu. Kıyafetler raflardan taşmıştı. Geniş bir duvar botlarla ve yüksek topuklu ayakkabılarla doluydu.

Emma elini kıyafetlere doğru uzattı. Madeline kapının hemen yanında elleri iki yanına bitişik duruyordu. Mikrop saldırısından korkuyormuş gibi bir hali vardı. "Bak." Emma duvardaki raftan aldığı altın rengi gözlüğü gösteriyordu. "Vintage Gucci."

Madeline, Emma'nın yanına kadar balerin adımlarıyla gitti. "Bunlar muhtemelen sahtedir."

"Değiller." Emma gözlük sapındaki MADE IN ITALY yazısını gösterdi. Fiyat etiketine baktı. Kırk dolar. "İddiaya girerim bunlar sende muhteşem durur. Bir de şöyle düşün. Başka kimsede bunlardan olmayacak. Özel olacaksın."

Emma gözlüğü Madeline'ın yüzüne yerleştirdi. Madeline biraz itiraz ettikten sonra gözlükleri düzeltip aynanın karşısına geçti. Emma gülümsedi. Haklıydı Madeline'ın yuvarlak çenesine ve çıkık elmacık kemiklerine yakışmıştı gözlük. Başını sağa sola çeviren Madeline tatil yapan cazibeli mirasyedi havasındaydı.

Kızın ifadesi yumuşadı. "Hoş gözüküyor."

"Demiştim."

"Bunların gerçek olduğuna inanıyor musun hakikaten?"

"Gerçek onlar, tamam mı?" Satıcı sıkkın sıkkın elindeki *Cosmopolitan*'ı tezgâha bıraktı. "Sahte mal satacak birine benziyor muyum ben? Şimdi ya satın al ya da o gözlüğü pasaklı suratından çıkar."

Madeline gözlüğü çıkararak satıcıya sakin bir ifadeyle baktı. "Alıyorum. Teşekkürler." Satıcı sessizce fişi kesti. Dudakları büzülmüştü. Emma ile Madeline dükkândan çıkar çıkmaz birbirlerine tutunarak gülüşmeye başladılar. "Neydi o adamın üstündeki şey?" Madeline başını salladı. "Ölü kedi mi?"

"Ya satın al ya da o gözlüğü pasaklı suratından çıkar!" diye adamın taklidini yaptı Emma.

"Gayet gerçekdışı," diyen Madeline kolunu Emma'nın omuzuna dolamıştı. Emma'nın içi kuş gibi hafifledi. Bir an için içinde bulunduğu durumu tamamıyla unutmuştu.

Kol kola üst kata çıktılar. Emma yürüyen merdivenin tepesine vardığında biraz ileride siyah saçlı tanıdık bir simayla karşılaştı. İçi buz kesmişti. Evcil hayvan eşyaları satan dükkânın önünde durmuş öten oyuncaklara ve deri kayışlara bakan siyah saçlı kız sanki birinin ona baktığını hissetmiş gibi başını çevirdi. *Nisha.*

Madeline da Nisha'yı görmüştü. "Duydum ki sıradaki oymuş," diye fısıldadı Emma'nın kulağına. "Yarın onu haklayacağız."

"Haklamak mı?" Emma kaşlarını çatmıştı.

"Charlotte'un aklına çok parlak bir fikir geldi. Seni yarın sabah saat yedi buçukta alacağız. Hazır ol."

Nisha onlara son kez baktıktan sonra başını çevirip öbür tarafa doğru ilerledi. *Hazır olmak* mı? Emma merak içindeydi. *Ne... için?* Soran bakışlarla Madeline'a baktı ama Madeline'ın gözleri Gucci gözlüğün camlarının arkasında saklı kalmıştı. Emma'nın görebildiği tek şey kendisinin her zamankinden şaşkın görünen yansımasıydı.

Emma yalnız değildi. Madeline'ın sesindeki bir şey beni huzursuz etmişti. İçimdeki his Nisha'ya her ne yapacaklarsa bunun... belalı bir şey olduğunu söylüyordu. Ancak Emma da ben de bunun ne olduğunu öğrenmek için yarma kadar beklemek zorundaydık.

15

OLAY YERİ

Ertesi sabah Mercer'ların evinin önündeki kaldırıma kükreyerek çıkan Charlotte'un arazi aracı az kalsın çöp tenekesini de kendisiyle birlikte sürüklüyordu. Laurel hızla arka koltuğa yerleşti. Madeline ona kocaman bir Starbucks bardağı uzattı. "Benim de dahil olmama izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim," dedi Laurel.

"Bu konuda çok iyi fikirlerin vardı," diye mırıldandı Charlotte, BlackBerry'sinde mesaj yazarken. "Biraz krediyi hak ettin."

Laurel'ın arkasından Emma da arabaya bindi. Madeline ona da sıcak kahve uzattı. Emma ona kahve sipariş ettiğini hatırlamıyordu. Tadına bakınca yüzünü buruşturdu. Sade kahve, *öğğkk.* İkizler aynı damak tadına sahip olmak zorunda değildi. "Nedir hikâye?" diye sordu.

Charlotte *latte*siyle birlikte aldığı karıştırma çubuğunu Emma'ya doğru salladı. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Sıra *bizde*, Sutton. Bu senin için."

Charlotte arabayı geçen gece Ethan'la tenis oynadıkları parka doğru sürerken, "Zamanlamayı çok güzel ayarladık," dedi alçak sesle. Geçen pazartesiden beri Nisha'yı izliyorum."

"Her şeyi dün gece mi ayarladın?" diye sordu Madeline. Güneş ışınları yeni Gucci gözlüklerinin üstüne düşerek arabada yansımalar yaratıyordu.

Charlotte başını salladı. "Kızlar, buna bayılacaksınız." Direksiyonu çevirirken Laurel'a baktı. "Konuştun mu... biliyorsun işte?"

"Evet," diye kıkırdadı Laurel.

"Mükemmel."

Birkaç dakika içinde okulun otoparkına varmışlardı. Okulun başlamasına daha yarım saat vardı. Bu yüzden servis araçlarının olduğu yer boştu. Okuldan önce ve sonra antrenman yapan futbol takımı hâlâ sahada koşturuyordu. Kızlar Emma'yı kolundan yakaladıkları gibi arka bahçeden geçirerek yan kapıdan binaya soktular. Koridorlar boştu. Öğrenci temsilcileri seçimi için hazırlanmış posterler klimanın etkisiyle dalgalanıyorlardı. Temizlikçinin paspasının yerde bıraktığı izler zeminde parlıyordu.

Soyunma odası da boştu. Oda parfüm ve çamaşır suyu kokuyordu. Her spor takımının kendi koridoru vardı. Kızlar yıllar boyunca aynı spor dolabını kullanıyorlardı. Emma ilk antrenman gününde Sutton'ın dolabını açtığı zaman sırtında

HOLLIER TENİS yazan parlak ceket de dahil olmak üzere birkaç parça eşya bulmuştu.

Köşeyi döner dönmez tenis takımının dolaplarının bulunduğu yere ulaşmışlardı. Madeline aniden durdu. "Aman Tanrım." Laurel elini ağzına götürdü.

Emma onların bulunduğu yere dikkatle bakınca neredeyse çığlık atıyordu. Kâğıtlar yerlere ve bankların üstüne saçılmıştı. Kırmızı bir sıvı bazı kapılara ve dolaplara sıçramıştı. Yerde yatan bir beden vardı. Başının yan tarafından kırmızı bir şey akıyordu, kandı büyük olasılıkla. Bedenin çevresi sarı polis şeridiyle çevrilmişti. Üstünde: OLAY YERİ: GEÇMEYİN yazıyordu.

Emma'nın gözleri karardı. Bir adım geri çekildi. *Olabilir* miydi? Yeniden aldığı notu düşündü. *Sutton öldü.* Belki bir Sutton'ın bedenini bulmuştu... *burada.* Belki o video buraya yakın bir yerde çekilmişti. Katil Sutton'ı buraya kadar sürükleyip bedeninin bulunması için burada bırakmış olabilirdi. Eğer Sutton bulunduysa bu Emma için ne anlama gelecekti?

Kendi bedenimi soyunma odasının soğuk zemininde yatarken hayal etmeye çalıştım, başım kanlar içinde, gözlerim kapalı. Böyle olmuş olabilir miydi? Biri beni buraya mı bırakmıştı? Ama soyunma odasındaki düzenleme benim kendi ölümümle ilgili hatırladığım kısa görüntülerle uyuşmuyordu. Çığlıklar, karanlık, boğazımdaki bıçak. Büyük resimde oturmayan bir şeyler vardı. Derken Laurel'ın yüzündeki sinirli gülümsemeyi fark ettim, eliyle gizlemeye çalışıyordu.

"Pişşt." Charlotte onları duşların olduğu bölüme götürdü.

Zemin parlak ve ıslaktı, birisi lavabolardan birisinin üstündeki rafa büyük bir şişe Aveda şampuanı bırakmıştı. Charlotte kapıdan dışarı baktı ve diğer kızlara da aynısını yapmalarını işaret etti. Çeşitli takımlardan kızlar tenis dolaplarının önünden geçtiler. Kros koşucularından biri fotoğraf çekti. Asyalı bir kız durumu görür görmez geri döndü. Koridorun sonunda Nisha göründüğü anda Charlotte, Emma'nın elini sıkarak, "Oyun başlasın," dedi.

Soğuk ve rahatsız edici kavrayış hissi Emma'yı sardı, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Charlotte parmağını dudaklarına dayadı. *Şişşt.*

Nisha'nın siyah saçları çağlayan gibi sırtına dökülüyordu. Omuzunda yeşil tenis çantası vardı. Köşeyi dönüp olay yerini görünce kalakaldı. Polis bandıyla çevrilmiş dolaptan bakışlarını ayırmadan tereddütle birkaç adım attı. Yüzüne çaresizliğini belli eden bir ifade yerleşmişti.

"Bayan?" Polis üniformalı kadın odaya dalarak Emma, Charlotte ve Madeline dahil olmak üzere herkesin sıçramasına neden oldu. Nisha irkildi ve *Kim? Ben mi?* der gibi parmağıyla kendini işaret etti. "Bu dolabın kime ait olduğunu söyler misiniz?"

Nisha'nın buğday renkli teni kül rengine dönüştü. Kadının rozetine ve silahına baktı. "Şey, benim dolabım."

Polis telsizinin anteniyle dolaba dokunarak, "Lütfen dolabı açar mısınız? Arama yapmam gerekiyor," dedi.

Nisha'nın çantası omuzundan yere düştü. Eğilip almadı. "Ne-Neden?"

"Arama iznim burada." Polis elindeki katlanmış kâğıdı kızın yüzüne doğru salladı. "Bu dolabı aramam gerekiyor."

Charlotte elleriyle ağzını kapadı. Madeline'ın bedeni baştan aşağı titrerken ağzından minik *gülmek istemiyorum* sesleri kaçıyordu. İkisi de dönüp Emma'ya baktılar. Charlotte kaşının tekini kaldırmış, bakışlarıyla *Hoşuna gitti mi?* diye soruyordu. Emma bakışlarını kaçırdı. Soyunma odasına doluşmuş olan kızlar birbirlerini dürterek fısıldaşıyorlardı. Polis odadakileri susturdu. Nisha tek kelime etmeden birkaç kere ağzını açıp kapadı. Gözünden yaşlar süzülüyordu. "Başım dertte mi? Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Ona karar verecek olan benim," dedi polis. Belindeki kelepçeler şıngırdadı.

Madeline, Laurel'ın kaburgalarını dürttü. "Nereden buldun bu kadını?"

"İlan verdim," dedi Laurel. "Arizona Üniversitesi'nin tiyatro bölümünde okuyor."

Polis tekrar Nisha'ya başını salladı. Bu defa daha zorlayıcıydı. Dolabı açmaya çalışan Nisha'nın elleri titriyordu. Artık Charlotte'un omuzları sarsılıyordu. Madeline gülmemek için dilini ısırıyordu. Dolap açılınca polis elini içeri sokup ucuna kan bulaşmış bir mutfak bıçağı çıkardı. Nisha koridorun ortasındaki banka yığıldı. "Be-ben onun oraya nasıl girdiğini bilmiyorum!"

Emma sinirle avucundaki kurumuş deriyi yoldu. Evet, şüphe yok ki Nisha kaltağın tekiydi ama kaltaklığı bunu hak edecek boyutta mıydı?

Ben de kararsızca izledim. Belki hayattayken ben de berbat şakalar yaptım ama diğer yandan sahnelenmiş bir cinayeti izlemek daha yeni öldürülmüş bir kız için biraz ağırdı. Hatta bu kadar tesadüf biraz fazlaydı.

"Ama bir hata olmalı!" Nisha'nın gözleri yaş içindeydi.

Emma, Charlotte'un kolunu çekiştirdi. "Çocuklar. Haydi. Bu kadar yeter."

Charlotte, Emma'ya döndü. "Ne?"

"Nisha kafayı yemek üzere."

Madeline başını kaldırdı. "Komik olan da bu zaten."

"Kalp krizi geçirmesine sebep olmak istemeyiz," diye diretti Emma.

"Sanki sen daha kötülerini yapmadın, Sutton!" Duştan akan bir damla su Charlotte'un başına damladı, ama kız umursamadı. "Bizi yumuşatmaya çalışma şimdi. Zaten onun üstüne olanca gücümüzle gitmek zorundaydık. Kiminle uğraşmaya kalktığını görsün. Biz havuzuna kurbağa atmak, şampuanına epilasyon kremi katmak gibi saçmalıklarla zaman kaybetmeyiz."

Laurel, "Bence dahiyane bir fikirdi," diye fısıldadı.

Charlotte sırıttı. "Teşekkürler. *Yalan Oyunu*'nun yeni yılında ortalığı yıkıp geçecek özel bir şeye ihtiyacımız olduğunu biliyordum."

Emma şaşkınlığını gizlemek için yanağının içini ısırdı. *Yalan Oyunu* mu?

Sözcükler benim kafamda da yankılandı. Duygular ortaya çıktı. Çığlıklar, kahkahalar, ağızların üstüne kapanan

eller, heyecandan ağrıyan karınlar. Daha fazlasını hatırlayabilmek için çabaladım ancak elimdeki yalnızca üstümden akıp giden duygu şelalesiydi.

Koridordaki polis Nisha'nın dolabının üst bölmesini açmak için kulpa uzandı. Charlotte, Emma'nın elini yakaladı. "Hazır ol." Kapak açılınca dışarı bir şey fırladı. Nisha çığlık atarak gözlerini kapadı. Emma da kollarını bedenine dolamıştı... sonra parlak bir Mylar balonunun koridorda dolaşarak tavana yükseldiğini gördü. Balon koca gözleri ve çarpık gülümsemesi olan bir muz şeklindeydi. Muz balon tavanda zıplayıp dururken robotik bir ses çıkarıyordu: "Bu bir muz!" "Bu bir muz!" Balonun ucundan sarkan notta, "KANDIRDIM SENİ!" yazıyordu.

Emma kendini tutamayarak kahkahalarla güldü. *Bu* komikti işte. Nisha gözlerini kuruladı. Kaşları hafifçe çatıldı. KANDIRDIM SENİ notunu balondan söktü, paramparça ederek yere fırlattı. Gözüyle polisi aradı ama tiyatro öğrencisi kız bıçağı da alarak kayıplara karışmıştı çoktan. Balon metalik sesle, "Bu bir muz!" diye bağırmaya devam ediyordu.

Charlotte saklandıkları yerden çıktı. Yüksek topuklu ayakkabıları koridorda yankılanıyordu. Nisha dönüp baktı, yüzü mosmordu. "Bizi ispiyonlamasan iyi olur," dedi Charlotte şımarık bir sesle. Parmağını kızın yüzüne doğru sallıyordu. "Yoksa başına daha kötüsü gelir."

Madeline ve Laurel, Charlotte'un arkasından yürürken *bize bulaşmasan iyi olur* bakışıyla baktılar Nisha'ya. Emma, Nisha'nın yanından geçebildiği kadar hızlı geçti. Koridor

boyunca duvara dayanmış olan kızlar kahkahalarla gülüyorlardı. Madeline, Charlotte'un elini tuttu. Laurel'ın gözünden yaşlar geliyordu.

"Yüzü!" dedi Charlotte.

"Paha biçilemez!" diye bağırdı Madeline.

Laurel, Emma'yı dürttü. "Haydi. İtiraf edebilirsin artık. Hoşuna gitti, öyle değil mi?" Hepsi birden Emma'ya bakıyorlardı. Her şeyi başlatabilecek ya da bitirecekmiş gibi. Parmak yukarı mı kalkacaktı, aşağı mı inecekti? Emma koridorda durmuş, tavandan yere kadar uzanan pencereden dışarı boş bakışlarla bakıyordu. Sarı renkli küçük okul servisi kaldırımdan uzaklaşıyordu. Üstlerinde hokey forması olan bir grup yanlarından kıkırdayarak geçti. Sonunda Emma dönüp Sutton'ın arkadaşlarına tek tek baktı. Her neyse bu yaptıkları, elebaşı kesinlikle Sutton'dı.

Charlotte, Sutton'ın yüzüne doğru el salladı. "Eeee? 100 mü? 0 mı?

Emma çantasının kayışını düzeltti, yüzüne şeytani bir gülümseme kondurdu. Kardeşinin sesini taklit etmeye çalışarak, "100," dedi. "Muhteşemdi."

Kızlar rahatlayarak gülümsediler. "Biliyordum," diyen Charlotte, Emma'ya çak bir beşlik hareketi yaptı. Zil çaldı, kol kola girerek koridor boyunca ilerlediler. Emma da onlarla birlikte sürüklendi, ama bedeni en küçük hücresine kadar titriyordu.

Yalan Oyunu. Eğer bu Sutton'la arkadaşlarının sık sık yaptıkları bir şeyse, eğer bunu okuldaki pek çok kişiye yap-

mışlarsa, birini çok fazla zorlamış olabilirlerdi. Charlotte'un söylediklerini düşündü. *Sanki sen daha kötülerini yapmamışsın gibi, Sutton!* Ya buysa? Ya Sutton daha kötüsünü, çok daha kötüsünü, yaptıysa. Biri de onu bu yüzden öldürdüyse.

Bütün gücümle düşünmeye çalışıyorum ancak yaptığım kötülüklerin ne olduğunu hatırlayamıyorum. Yine de içimde Emma'nın haklı olabileceğine dair kötü bir his var.

16

VEGAS'A GİDEN OTOBÜS

Emma kalabalık koridorda güçlükle ilerleyerek dolabına ulaştı. Burnunda hâlâ sahte kanın kokusu vardı. Omuzunun üstünden bakınca iki kızın onu korku ve hayranlık karışımı bakışlarla süzdüğünü gördü. Fısıldaşmalarında geçen "Nisha," ve "Olay yeri," kelimelerini net olarak duydu. Futbol forması giymiş bir delikanlı öğrenci temsilcileri odasının kapısında durmuş, "Bu bir muz! Bu bir muz!" diye şarkı söylüyordu. *Eşek şakasının detayları şimdiden yayılmış mıydı yani? Nasıl gülebiliyorlardı buna?*

Yanından geçen kız, "Merhaba, Sutton," dedi ama gülüşünde sinsilik ve kötülük vardı sanki. Üstünde düşük belli pantolon ve spor ayakkabı bulunan bilim sınıfındaki uzun boylu çocuk, "Ne haber, Sutton?" dedi ama Emma'nın hayal gücü müydü, yoksa çocuğun sesi nefret mi doluydu? Sutton

bu insanların *hepsine* eşek şakası yapmış olabilirdi. Bunlardan herhangi biri onun katili olabilirdi.

Köşeyi döner dönmez elinde kahve fincanı olan uzun boylu bir çocukla çarpıştı. Çocuk kahvesinin dökülmesini engellemeye çalışırken, "Vay canına!" dedi. Ethan. Üstünde kapüşonlu *sweatshirt*, ordu yeşili uzun sörf şortu ve Converse ayakkabı vardı. Emma'yla çarpıştığını fark edince yüzündeki somurtkan ifade yumuşadı. "Merhaba."

Arkadaşça bir yüzle karşılaştığına sevinen Emma, "Merhaba," diye cevap verdi. Koridorda yürümeye devam ederken, "Na-nasılsın?" diye sordu. Neşeli bir tonla konuşmaya çalışmıştı ancak sesi titriyordu.

Ethan ona ayak uydurarak, "İyiyim," dedi. "Sen nasılsın? Yüzünde yine öcü peşimde ifadesi var."

Emma elini boynuna koydu. Aniden ter içinde kalmıştı. Kalbi küt küt atıyordu. "Yalnızca biraz korktum," diye itiraf etti.

"Neden?"

Köşeyi döndüler, binanın girişinde break dans gösterisi yapan bir grup çocuğun yanından geçerek yürümeye devam ettiler. "Yılın geri kalanında okulu ekip bir mağarada saklanasım var. Yalnızca bunu söyleyebilirim."

"Nisha'ya yaptığınız eşek şakasıyla alakası var mı bunun?" diye sordu Ethan. "Kahve sırasında önümde duran iki kız bundan söz ediyorlardı," diye devam etti. Omuzunu silkerek, "Kulağa biraz... çılgınca geliyor."

Emma girişteki banklardan birine çöktü. "Evet. Arkadaşlarım biraz... fazla ileri gittiler."

Ethan bankta duran ve üstünde PARTİ ZAMANI! BİLETLERİNİZİ ŞİMDİ ALIN! yazan el ilanını kaldırıp yanına oturdu. Delikanlının dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşler böyle yürümüyor mu? Siz her zaman fazla ileri gitmiyor musunuz?"

Emma'nın midesi düğümlendi. Charlotte'un sözleri kurutucudaki çamaşırlar gibi kafasında dönüp duruyordu: *Sanki sen daha kötülerini yapmamışsın gibi, Sutton! Böyle* mi yürümüştü işler?

Oditoryumun yanındaki vitrine boş gözlerle bakarken güçlükle yutkundu. Posterin üstünde altın rengi harflerle ANISINA yazıyordu. Altında bu okulda okurken hayatını kaybeden öğrencilerin vesikalık fotoğrafları vardı. Fotoğrafların altındaysa isimleri, doğum ve ölüm tarihleri yazıyordu. *Sutton da bu panoda olmalıydı*, diye düşündü Emma. Onu öldüren her kimse bunun önünden sık sık geçiyor mudur acaba diye düşündü Emma.

İki çocuk kovalamaca oynuyorlardı, ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Emma gözlerini yumdu. Bir şey söyleyemeden zil çaldı. Ethan, Emma'ya gülümsedi. "Eğer bu eşek şakalarından bıktıysan arkadaşlarına durmalarını söylemelisin. Vazgeç, olsun bitsin. Herkes bunun için sana müteşekkir olacaktır." Kahve bardağını çöp kutusuna attı. "Görüşürüz."

Emma çocuğun koridorda gözden kayboluşunu izledi. Avuçları terlemişti. Ayağa kalkması gerektiğini biliyordu ancak bacakları tutmuyordu. Hatıra posterinin altındaki ölü yüzler ürkütücü görünen bilmiş gülümsemeleriyle ona bakıyorlardı. Birden ne yapması gerektiğini anladı. "Buradan çıkıp gitmem gerekiyor," diye fısıldadı kendi kendine.

Hayatı boyunca ne yapması gerektiğinden hiç bu kadar emin olmamıştı. Sutton her neye karıştıysa, *Yalan Oyunu* neyin nesiyse, ürkütücü, tehlikeli ve çok boğucuydu. Okulun koridorunda oturmak bile bir tüfeğin namlusunun hedefindeymiş gibi hissettiriyordu ona.

Belki de diye düşündü titreyerek, biri onu çoktan hedef almıştı bile.

Emma direksiyonu Tucson şehir merkezindeki Greyhound otobüs şirketinin park yerine kırdığında Laurel'ın arabasından inleme sesleri geldi. Az kalsın park yerini ayıran bölmelerden birine çarpıyordu. Kontağı kapattı, çevresini dikkatli gözlerle inceledi.

Hava fırın gibi sıcaktı. Asfalttan buhar yükseliyordu. İstasyondaki iki yaşlı adam Emma'yı keskin bakışlarla süzdüler. Caddenin karşısındaki Kongre Oteli'ne giren ürkütücü görünümlü üç üniversite öğrencisi de ona garip garip baktılar. S&M'in vitrinindeki seks kedicikleri bile ona bakıyordu sanki. Emma, Sutton'ın büyük D&G gözlüklerini taktı ama yine de gözetlendiğini düşünüyordu.

Akşamüstü saatleriydi, Emma'nın tenis antrenmanında olması gerekiyordu. Bütün gün boyunca şehirden nasıl kaçabileceğini ve nereye gidebileceğini düşünüp durmuştu. Emma kaçışı için gerekli olan parayı bulmak için Sutton'ın banka ya da kredi kartını kullanmak istemiyordu. Onu bulmak isteyen katilin izini çok kolaylaştırmış olurdu.

Birden aklına geldi: Vegas'taki kasa. Tucson'a gelirken

yanında taşımaktan korktuğu için oraya iki bin dolar saklamıştı. Kasanın şifresi dijitaldi. Becky'nin doğum gününü seçmişti. On Mart. Emma paraya ulaşmayı başarırsa bir süre idare edebilirdi. Doğu yakasına giden ucuz bir otobüse bilet alabilirdi, kimsenin onu bulamayacağı bir yere. Belki, ortadan kaybolursa insanlar sonunda Sutton'ın gittiğini fark edip onu aramaya koyulabilirlerdi.

Ve belki ben de sonunda neden ve nasıl öldüğümü anlayabilirdim. Anlayabilir miydim? Eğer Emma burayı terk ederse ben de onunla birlikte gidip New York ya da New England'da yeni ve isimsiz bir hayata mı başlayacaktım? Durmadan onun hareketlerini mi izleyecektim? Yoksa o benim yaşadığım hayatı terk ettiği anda ben de sonsuza kadar yok mu olacaktım? O zaman bana ne olacaktı?

Emma belli etmeden Laurel'ın tenis dolabından arabasının anahtarlarını çalmıştı. Anahtarları dolaptan çıkarıp sessizce cebine atarken, Lütfen, affet beni, Laurel, diye fısıldamıştı. Bir dakika bile geçmeden Laurel'ın arabasındaki GPS'e Greyhound otobüs istasyonunun adresini girerek yola koyulmuştu bile.

Emma istasyona varınca kare çerçeveli gözlükleri olan sıska kel adamın ve yanında devasa bir çanta taşıyan kıvırcık saçlı kadının arkasına geçerek sıraya girdi. Sinsi bakışlı biletçi kafasını kaldırıp onu bir süre boyunca süzdükten sonra bilet satmaya devam etti. Biletçinin tepesindeki tabelada Vegas'a kalkan otobüslerin saatleri yazıyordu. On beş dakika vardı. Mükemmel.

Sıska kel adam dirseklerini bankoya dayayıp öne doğru

eğilerek biletçiyle hava hakkında kısaca muhabbet etti. Ne zaman rüzgâr yüzünden kapı açılsa ya da kapansa Emma korkuyla yerinden sıçrıyordu. Kolundaki tüyler diken diken oluyordu. Keşke şu sıra biraz daha hızlı ilerleseydi.

Aniden, Emma'nın çantasından yayılan bir melodi duyuldu. Çalan Sutton'ın iPhone'uydu. Ekranda LAUREL yazıyordu. Emma hemen sessiz düğmesine bastı.

Ekranda CEVAPSIZ ARAMA uyarısı belirdi ama Laurel tekrar aradı. Laurel neden tenis kortunda değildi? Emma, Laurel'ın en az bir saat daha arabasının kaybolduğunu fark etmeyeceğini düşünmüştü. Ekranda yeni bir CEVAPSIZ ARAMA uyarısı belirdiği sırada mesaj geldi. Emma mesajı açtı. Laurel yazmıştı. ARABAMI MI ALDIN? İYİ MİSİN? BEŞ DAKİKA İÇİNDE BENİ ARAMAZSAN ARAMA-KURTARMAYI ÇAĞIRIYORUM.

Emma'nın önünde duran kıvırcık saçlı kadın ona merak içinde baktı. Biletçi elindeki dolarları saymak için parmağını ıslattı. Emma yutkunmaya çalıştı. Bir anda kaçış planı çok aptalca gelmişti. Laurel şu anda tenis antrenmanında kayıp arabası yüzünden kafayı yiyordu muhtemelen.

Zaten Emma, Vegas otobüsüne binse bile polis çok geçmeden arabayı otoparkta bulacaktı. İçinde Emma olmayınca herkes Sutton sandıkları kızın kaçtığını düşünecekti. Ardından sinsi gözlü biletçi Emma'yı Vegas'a bilet alan kız olarak teşhis edecekti... Tabii ki polisler onu Vegas'ta aramaya koyulacaklardı. Sutton'ın *buradaki* bedeniyle kimse ilgilenmeyecekti.

Emma bilet sırasından çıktığı anda Laurel tekrar aradı.

Emma yeşil tuşa basarak cevap verdi. "İşte buradasın, sahtekâr." Sesi hoparlördeymiş gibi derinden geliyordu. "Arabamı mı çaldın?"

"Git çıkar kendi arabanı çektikleri yerden!" Arka palandan Charlotte'un sesi duyuldu. "Hepimiz paralarımızı birleştiririz!"

"Özür dilerim," dedi Emma. "Yalnızca... bir şeye ihtiyacım vardı. Önemli bir şeye." Pencereye doğru ilerleyerek sokağın karşısındaki vitrinde duran mankenlere baktı. Orada ne satıyor olabilirlerdi? Seks oyuncakları mı? Kongre Oteli'ndeki Emo şov için bilet mi?

"Ben Laurel'ı tenisten eve bırakıyorum. Yani problem yok," dedi Charlotte. "Ama küçük işini bu geceki yatıdan önce tamamla lütfen, olur mu? Yönetim komitesi olmadan eksik kalırız."

"Lili ile Gabby'yi unutma," diye lafa karıştı Laurel.

"Evet, ama onlar sayılmaz," dedi Charlotte.

İstasyondaki hoparlörden gelen ses Emma'yı yerinden sıçrattı. "Greyhound 459 numaralı Las Vegas otobüsü üçüncü perondan hareket edecektir," dedi biletçinin genizden gelen sesi. "Las Vegas yolcusu kalmasın."

Emma iPhone'un mikrofonunu kapatmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Karşı tarafta bir sessizlik oldu. "Biraz önce Greyhound mu dedi?" diye sordu şaşkınlık içindeki Laurel.

"Vegas'a mı gidiyorsun?" dedi Charlotte.

Emma istasyonun gıcırtılı kapısını iterek anons tekrar başlamadan olabildiğince çabuk Laurel'ın arabasına ulaşmaya çalıştı. "Be-ben sadece istasyonun önünden geçiyordum. Cam açıktı. Şu anda eve doğru gidiyorum, tamam mı?"

Telefonu kapatıp arabaya bindi. Laurel'ın arabasının ısınan döşemesi sırtını ve bacaklarının arkasını yaktı. Anahtarı kontağa sokarken elleri titriyordu. Başka bir motor homurtusu duyulunca kafasını kaldırıp baktı. Eşyalarını bagaja yerleştiren insanlar ön camında Las Vegas yazan otobüse biniyorlardı.

Duyduğu tıkırtıyla irkildi. Kulakları yanıyordu. Sanki biri gözlerini dikip ona bakıyormuş gibi geldi. Çevresine bakındı. Bankta oturan yaşlı adamlar ortadan kaybolmuştu. Caddedeki trafik tamamen durmuştu. Yeşil renkli bir taksi kornaya bastı. Önündeki gri Mercedes ağır ağır istasyonunun önünden geçti. Emma camları koyu renkli olan arabaya dikkatle baktı. Tek anlayabildiği sürücünün otoparkta bir şeyi ya da birini aradığıydı. *Onu.*

Ben de kim olduğunu anlayabilmek için çok uğraştım ama yüzünü göremedim.

Yeşil taksi tekrar kornaya bastı, Mercedes'in sürücüsü hızlanarak ışıkları geçti. Emma araba gözden kaybolana kadar ardından baktı. Uzaklaştığından emin olunca derin bir nefes aldı. Paranoyaya kapılmak için oldukça iyi bir nedeni vardı.

Sonuçta, beni öldüren her kimse onun her hareketini izliyordu.

11

DAHA ÖNCE HİÇ

Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde Laurel tek eliyle sarı saçlarını ensesinde topuz yapmaya çalışırken diğer eliyle direksiyonu tutuyordu. Arabayı Charlotte'un evine giden karanlık ve virajlı yola doğru sürdü. Ev ana yolun gerisindeki dağlık yolun üstündeydi.

Laurel bahçe kapısının önündeki interkoma basıp beklerken Emma çevreyi gözlemliyordu. Makineden vızıltıya benzer ses gelince Laurel, "Laurel ve Sutton," diye seslendi. Tık sesinden sonra bahçenin kapıları açılmaya başladı.

Önlerine taş döşeli bir yol çıktı. Yolun iki yanı yemyeşil çimlerle ve çeşitli bitkilerle kaplıydı. Araba yolunun ortasındaki göbeğin içinde üstü taşla kaplanmış bir fıskiye bulunuyordu. Arkada camları yere kadar inen kocaman bir ev vardı. Heybetli ön kapının hemen yanında pirinçten yapıl-

mış bir çan asılıydı. Sol taraftaki çitlerin ardında çimlerde otlamakta olan birkaç at gözüküyordu. Beş arabalık otoparkın önünde gümüş renkli Porsche vardı.

Laurel arabayı park ederken, "Buraya gelmeme engel olmadığın için teşekkür ederim," dedi.

Emma saçlarını yüzünden çekti. "Benim için sorun yok."

Laurel direksiyona dayandı. Kalın kirpikleri gözlerini çevreliyordu. "Bu hafta boyunca biraz... *farklıydın*. Yeni bir diyete falan mı başladın?"

"Farklı falan değilim," dedi hemen Emma.

"Yanlış anlama, bu kötü bir şey değil." Laurel anahtarı kontaktan çıkardı. "Çılgın araba hırsızlığını saymazsak. Bir de okulun ilk günü otoparktan yok olma hikâyesi var tabi." Emma'ya manalı manalı gülümserken, "Evet, tamam. Bir iki şey daha var."

"İnsanları şaşırtmayı seviyorum," dedi Emma başını eğerek. Her ne kadar şüphelenmesin diye elinden geleni yapmış olsa da Laurel'ın kız kardeşinin her zamanki gibi davranmadığını fark etmesi bir bakıma hoşuna gitmişti.

Kızlar ön kapıya giden yolu takip edip zili çaldılar. İki derin gong sesi duyuldu. Işıl ışıl gülümseyen genç bir kadın kapıyı açtı. Ultra dar gri kot pantolonu hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Üstünde bir tunik, ayaklarındaysa önü açık, yüksek topuklu, gümüş rengi ayakkabılar vardı. Saçlarının üstünde Ray-Ban gözlük duruyordu. Kulaklarında bezelye iriliğinde elmaslar vardı. Kırışıksız bir ten, gür sarı saçlar, zümrüt yeşili gözler. Emma bu kadının kim olduğunu merak ederek Laurel'a baktı. *Üniversiteden eve gelmiş büyük kız kardeş miydi?*

"Merhaba, Sutton," dedi genç kadın. "Merhaba Laurel."

Başıyla Laurel'ın Madewell marka çizgili çantasını işaret ederek, "Çantana bayıldım," dedi.

Laurel, "Teşekkürler, Bayan Chamberlain," diye şakıdı.

Emma az daha sakızını yutuyordu. *Bayan* Chamberlain mi?

Ben de oldukça şaşkındım. Kadını hiç hatırlamıyordum.

"Kızlar!" diye seslendi Charlotte merdivenlerin başından. Aralarına davet edilmeyi beklercesine hevesle onlara bakan kadına gülümseyerek duvarları Jackson Pollock tarzı tablolarla kaplı çift taraflı sarmal merdivenlerden yukarı çıkmaya başladılar.

Charlotte, Sutton'ın iki katı, Emma'nınsa şimdiye kadar yaşadığı bütün evlerin milyon katı kadar büyük olan odasının çift kanatlı kapılarını açtı. Madeline ile Twitter İkizleri çoktan odanın ortasındaki çizgili halının üstüne yayılmış, diyet kola içip kâsedeki krakerleri atıştırıyorlardı.

"Biz de tam Lili ile Gabby'ye Nisha'ya yaptığımız eşek şakasını anlatıyorduk." Madeline sutyeni gözükmesin diye tişörtünü düzeltti.

Avril Lavigne tarzı parmaksız eldivenin üstündeki ipliği çekmekte olan Lili, "Zaten duymadığımızdan değil, tabii ki," diye söze karıştı.

Kafasındaki renkli saç bandını düzelten Gabby, "Belki önümüzdeki günlerden birinde bu eşek şakalarından birine yardım etmemize izin verirsiniz," dedi. "Aklımızda tonlarca öneri var."

Charlotte halıya oturup bir avuç kraker aldı. "Üzgünüm. Yalan Oyunu yalnızca dört üyeyle sınırlı. Öyle değil mi, Sutton?" Yine son kararı vermesini beklermiş gibi Sutton'a bakıyordu.

Emma'nın sırtı ürperdi. *Yalan Oyunu*. İsmi bile kanını dondurmaya yetiyordu. "Evet," dedi bir süre durakladıktan sonra.

Gabby suratını buruşturdu. "Yani, şaka bize yapılınca kulübün bir parçası olmamızda sakınca yok ama biz şakaya dahil olamıyoruz, öyle mi?"

Lili'yi dürttü, o da başını salladı. Gözleri alev alevdi.

Odaya uzun bir sessizlik çöktü. Madeline ile Charlotte bakıştılar. "O farklıydı," dedi Madeline.

"Evet, *gerçekten* farklıydı," diye ekledi Charlotte dönüp parmağıyla Emma'yı işaret ederken. Emma ayakkabısının kenarından sarkan bağcıkla oynarken neden söz ettiklerini anlayabilmeyi diledi.

Charlotte oluşan tuhaf gerginliğe son vermek amacıyla boğazını temizledi. "Tamam. Hepimizin birlikte oynayabileceği bir oyun var..."

Odanın sonundaki dolabın çift kanatlı ahşap kapılarını ardına kadar açtı. "Hepimiz burada olduğumuza göre, artık başlayabiliriz." Arkasına sakladığı Absolut Limon'u çıkardı. "Daha Önce Hiç oynamadan okul sezonu başlayamaz."

Şeffaf sıvıyı küçük kadehlere koyarak kızlara dağıttı. "Kısaca hatırlatayım, daha önce hiç yapmadığınız bir şeyi söylüyorsunuz. Mesela ben Bay Howe'la hiç öpüşmedim."

"Iyyy!" dedi Lili iğrenerek.

"Sonra kim Bay Howe ile öpüşmüşse kadehindeki içkiyi içmek zorunda," diyerek sözünü bitirdi Charlotte.

"Tabii ki bunlar *gerçekten* olabilecek şeyler olmak zorunda," dedi Madeline gözlerini devirerek. "Hiçbirimizin zaten yapmadığı şeyler değil."

"*Sutton*, Bay Howe'u öpmüş olabilir," dedi Charlotte, Emma'yı kaçamak bakışlarla süzerken. "Bilemezsin."

Herkes gergince kıkırdadı. "İlk ben başlayacağım," dedi Madeline. Hepsine tek tek baktı. "Daha önce hiç... dört gün boyunca okulu ekmedim." Dizlerinin üstüne çöktü, içmeden bekledi. Gabriella ile Lilianna da içkileri ellerinde beklediler. Emma da kımıldamadı. Madeline, Emma'nın dizine fiske attı. "Hey! Hafta sonu tatili için San Diego'ya gittiğin zamana ne oldu?"

"*Hakikaten* uzun bir hafta sonuydu," diye kıkırdadı Charlotte. "Öldüğünü sanmıştım!" Ardından çenesiyle Emma'nın bardağını işaret etti. "Dik bakalım kafaya, tatlım!"

Emma'nın elinden başka bir şey gelmiyordu, mecburen içti. Neredeyse kusuyordu. Tadı berbattı, bir yandan gaz pompasının hortumunu yalarken aynı anda çürümüş limon yemek gibiydi.

Sırada Charlotte vardı. Tırnaklarıyla kadehinin kenarında tempo tutuyordu. "Bakalım. Daha önce hiç... başkasının sevgilisini çalmadım."

Odaya tekrar sessizlik çöktü. Madeline, Laurel'a baktı. Charlotte dönüp Emma'ya gözlerini dikti, belli belirsiz mırıldanıyordu. Emma aniden Charlotte'un ne yapmak istediğini anladı. Çekinerek bardağı yeniden ağzına götürdü. "Güzel," dedi Charlotte sessizce.

Emma yanağının içini ısırdı. Kim bilir, belki bu oyun kız kardeşi hakkında bilgi edinmek için altın madeniydi?

Onları izlerken hayretler içinde kalmıştım. Daha şimdiden geçmişimle ilgili iki şey öğrenmiştim bile. Bana kalsa gece boyunca oynatırdım onları.

"Daha önce hiç termal havuza çıplak girmedim," dedi Laurel. Laurel ile Charlotte dışında herkes içti. Sutton'ın bunu yapacak kadar iddialı olabileceğini tahmin eden Emma da içkisinden bir yudum daha aldı.

"Daha önce hiçbir sınavda sahtekârlık yapmadım," dedi Charlotte. Madeline ile Lili, Charlotte'a baktıktan sonra içkileri kafaya diktiler. "Sen olmasan biz ne yapardık, Char," dedi Madeline. Emma kendisinin de içmesi gerektiğini düşündü.

"Daha önce hiç Müdür Larson'a sahte aşk mektubu yollamadım," dedi Gabriella. Charlotte ve Madeline kıkırdayarak Emma'ya baktılar, durumu kabullenen Emma yeniden içti. Artık içerken kusacak gibi olmuyordu, tadına alışmaya başlamıştı. Bedeni gevşemişti. Çenesini sıkmıyordu artık.

Laurel bir sonraki tur için gönüllü oldu. "Daha önce hiç üniversiteye giden biriyle kırıştırmadım," dedi. Biraz geri çekilip odadakileri süzdü.

Madeline, Emma'yı işaret ederek sırıttı. "Plush'taki o delikanlıyı hatırlıyor musun? Bizimle yaşıt olduğunu sanmıştın ama yirmi iki yaşında olduğu ortaya çıkmıştı.

"Vayyy!" diye çığlık attı Twitter İkizleri, etkilenmişlerdi.

Charlotte kaşlarını kaldırdı, "Ne zaman oldu bu?"

Madeline bir an düşündü, "Temmuz?"

Charlotte'un rengi değişti. "Garrett bu konuda ne düşünüyor?"

Madeline eliyle ağzını kapattı. Gabriella öksürdü. Emma avuçlarının içindeki kadehi döndürdü. *Harika, Sutton yalnızca erkek arkadaş hırsızı değilmiş, bir de çaldığı sevgiliyi aldatıyormuş demek.*

Durumu açıklayabilmek için o anıyı hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Garrett'ı aldatmış mıydım? Neden yapmıştım ki böyle bir şeyi?

Madeline, "Belki ben tarihleri karıştırmışımdır," diye mırıldandı. "Bu, Sutton, Garrett ile çıkmaya başlamadan önceydi."

"Evet, öyleydi," dedi Emma doğru olmasını umarak, ama nedense şüpheliydi.

iPhone'uyla uğraşan Charlotte yorum yapmadı.

Şimdi sıra Emma'daydı. Sutton'ın arkadaşlarına baktı. Hepsi yan yana dizilmişti. Madeline'ın yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Odada kuvvetli bir içki kokusu hissediliyordu. Derin bir nefes alıp en çok sormak istediği soruya karar vermeye çalışırken, "Tamam," dedi. "Daha önce hiç... Yalan Oyunu için eşek şakası yapmadım."

Twitter İkizleri üzüntüyle bakıştılar ama Charlotte, Laurel ve Madeline gözlerini devirdiler. Charlotte bardağı ağzından çekerek, "Öf," dedi. "Merhaba, Nisha? Bugün?"

"Hayır, Nisha'dan başka," diye düzeltti sorusunu Emma. "Gerçekten... çok kötü bir eşek şakası. Bittikten sonra kendinizi berbat hissettiğiniz bir tanesi." *Birini intikam almaya itecek kadar kötü*, diye eklemek istedi. *Sutton'ı boş bir araziye çekip boğacak kadar kötü.*

Yalan Oyunu üyeleri sustular, hazırlıksız yakalanmışlardı. Gabriella ile Lilianna belli ki çekinmişlerdi, ama Laurel, Emma'ya sinirli sinirli baktıktan sonra suçluluk içinde içkisinden bir yudum aldı. Charlotte ile Madeline da aynı anda içkilerini içtiler. Charlotte çenesiyle Emma'nın bardağını işaret ederek, "Bence sen de içmelisin, tatlım," dedi.

Emma votkanın geri kalanını kafasına dikti. İçki içini kavurarak midesine indi. Şu anda midesine kibrit atsa muhtemelen havaya uçardı.

"Dürüst olmak gerekirse, yılın ilk şakasını senin yapacağını sanıyordum." Charlotte herkesin bardağına tekrar içki doldurdu. "Bütün yaz anlata anlata bitiremediğin büyük planına ne oldu? En mükemmel kandırmacaya?"

"Evet!" dedi Madeline bardağını havaya kaldırırken. İçkinin bir kısmı bardaktan dışarı sıçradı. "Muhteşem olacağını söylemiştin. Haftalardır sinir içindeyim."

Emma'nın ağzının içi acı bir tatla doldu. Demek Yalan Oyunu yalnızca okuldaki insanları kandırmakla sınırlı değildi... grup üyelerini de içeriyordu. Birden izlediği videoyu hatırladı. Kolye nefesini kestikten sonra Sutton'ın nasıl kendinden geçtiğini düşündü. Birisi gelip gözbağını açana ve onu kontrol edene kadar nasıl hareketsiz kalmıştı. Ya gerçekten göründüğü kadar zarar görmediyse? İyi bir şaka için ne kadar ileri gidebilirdi?

Birden, art arda yıkılan domino taşları gibi, Emma'nın beyni olaylar arasında ilişki kurmaya başladı. Laurel'ın arabanın ön camında bulduğu notu düşündü. Sutton'ın masasında duran telefonu ve cüzdanı aklına getirdi. Resmen Emma bulsun diye oraya bırakılmışlardı. Sonra Emma'nın kaybolan kimliği meselesi de vardı. Kim olduğunu kanıtlayabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. *Aman Tanrım*, diye düşündü. *Ya en mükemmel eşek şakası tam şu anda yapılıyorsa?* Ya bu şakanın öznesi *Emma*'ysa?

Alkol midesini yakıyordu. Ayağa fırladı, en yakın kapıya doğru koşup açtı. İçerisi ayakkabı ve kıyafet doluydu. Kapıyı kapattığı gibi ters yöne gitmeye uğraştı. Charlotte ayağa kalkarak nazikçe Emma'nın omuzlarından tuttu ve yönünü değiştirdi. Odanın karşı tarafındaki beyaz kapıyı işaret ederek, "Banyo bu tarafta, tatlım," dedi. "Geçen seferki gibi lavaboya kusma!"

"Bunu kesinlikle *tweet*liyorum," diye kıkırdadı Gabriella.

"Hayır, *ben*," diye vızıldadı Lilianna.

Emma banyoya girdi, kapıyı çarparak kapadı. Devasa mermer lavaboya yaslandı. Yaşanan şeylerin ağırlığı altında eziliyordu. Sutton aslında ölmemişti. Her şeyi yöneten oydu. Bir şekilde Emma'yı bulmuş ve o videoyu yayınlamıştı, böylece kayıp ikiz kardeşi Emma onu bulabilecekti. Madeline'ın Nisha'ya gideceğinden emin olan Sutton ona özellikle kanyonun girişinde randevu vermişti. Böylece Madeline onu görecekti. Emma'yı Sutton sanmalarına neden olmuş, hepsini kandırmıştı. Emma'yı da kandırmıştı.

Emma'nın şüpheleri benim de kafamı karıştırmıştı. Ölmeden önce onun varlığından haberdar olmuş muydum? Onu bir şekilde buraya sürüklemiş, sonra da kendi şakamın kurbanı mı olmuştum? Bu gece hakkında bir şeyler öğrendiğim kız, buradaki herkesin gayet iyi tanıdığı Sutton, kesinlikle bunları yapabilecek kapasitedeydi. Ancak silik hatıralarıma ve hiç yardım edemediğim Emma'ya bakınca bunların doğru olmamasını diliyordum.

Emma rafta bulduğu yedek tuvalet kâğıdı rulosunu aldığı gibi banyonun öbür ucuna fırlattı. Rulo, duvara çarparak

küvetin içine düştü. Ardından genç kız banyonun zeminine serilmiş olan yünlü yolluğun üstüne çöktü. Banyo kocamandı. İçinde mini bir sauna ve kozmetik dükkânı açmaya yetecek kadar malzeme vardı. Duvarda Charlotte'un ve grubun geri kalanının fotoğrafları vardı. Kimi çerçeve içindeydi, kimi raptiyeyle tutturulmuştu, bazıları aynanın köşesine sıkıştırılmıştı. Balerin pozu vermiş olan Madeline tuvaletin üstündeydi. Tişörtünü çıkarmış Garrett ona duş kabininin üstünden gülümsüyordu.

Fotoğrafların çoğu Sutton'a aitti. Her köşeden bakıyor, gülümsüyor, öpücük gönderiyordu. Kollarını uzatıyor, şık elbiseler içinde *Vogue* mankeni havalarında pozlar veriyordu. Emma birden kız kardeşinin görünüşünü küçümsedi. En yakınındaki fotoğrafa dik dik baktı. Hamburgercinin önünde, ellerinde tuttukları çift katlı hamburgerleri ısıracakmış gibi ağızları açık poz vermişlerdi. Kendini tutamayan Emma eline geçirdiği siyah göz kalemiyle kız kardeşinin suratına domuz burnu çiziverdi. Biraz sonra buruna şeytan boynuzları ve kuyruğu eklenmişti. İşte. Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Yatak odasındaki kızların alaycı alaycı gülüştüklerini duydu. Ayağa kalktı. Aynada, suratındaki vahşi hayvan ifadesine baktı. Yüzüne soğuk su çarptı. Yapabileceği tek şey vardı: Sutton saklandığı yerden fırlayıp, "Kandırdım seni!" diye bağırmaya başlamadan önce eşek şakasını mahvetmek. Hayatta onun kazanmasına izin veremezdi.

"Emma..." Titreşen bedenimi görmesini ve bunun şaka olmadığını anlamasını o kadar isterdim ki. Gerçekten ve kesinlikle ölüydüm. Yerime geçmesini ve sevgilime göz süzmesini

bir kenara bırakacak olursak kayıp kız kardeşime bunu yapabileceğimi düşünmesini istemiyordum. Öyle bir insan olmak istemezdim.

Derken, bir anda, tavandaki ışık sönüverdi.

"Hey!" diye bağırdı Emma. Kapının kolunu bulmaya çalıştı ancak beceremedi. Ayağını metal çöp kutusuna çarptı. Kapının diğer tarafında bir şey kırıldı. Charlotte çığlık attı.

"Sutton, sen misin?" diye seslendi Laurel. Alt kattan alarm sesi geliyordu. Ayak sesleri duyuldu... ardından siren çaldı. Emma titredi.

Karanlık, aniden beynimde bir kıvılcım çakmasına neden oldu. Gözümün önünde benekler belirdi. Kulağıma ıslık sesi geldi. Yeniden otelin arkasındaki dere yatağındayım, Laurel'a sesleniyorum, gözlerimin üstündeki el, boğazıma dayanmış bıçak. *Bağırırsan ölürsün.* Ve bir anda, sonrasında neler olduğunu gördüm.

18

ŞİMDİ KİM GÜLÜYOR?

"Bağırırsan ölürsün," diye tıslıyor biri kulağıma. Bıçak hâlâ boynumda. Birisi kollarımı arkamda tutuyor, gözüme bağladıkları eşarbı o kadar sıkıyorlar ki kumaş göz kapaklarıma baskı yapıyor. Ardından ağzımı tıkaçla kapatıyorlar, ağzımın içi pamuk doluyor. Eller beni ileri doğru ittiriyor. Ayaklarımın altında çakıl taşları var. Böğürtlenler bacaklarımı çiziyor. Yanımda ayak sesleri duyuyorum. Anahtar şıngırtıları.

Küçük bir tepeye doğru götürülüyorum. Parmağım bir kayaya çarpıyor. Ağrısı bütün bedenime yayılıyor. Çığlık atıyorum, ama biri kolumu çimdikliyor. "Bağırırsan ölürsünün hangi kısmını anlamadın?" Bıçak derime daha da batıyor.

Bir dakikalık yürüyüşten sonra birden duruyoruz. Bip sesi havada yankılanıyor, bir arabanın kilidi açılıyor. Açılan bagaj kapağından çıkan hidrolik sesi duyuyorum. "Gir içeri." Biri beni arkamdan itiyor. İçeriye düşüyorum. Yanağım

yedek lastik olduğunu düşündüğüm bir şeye çarpıyor. İçeriye sığabilmek için bacaklarımı garipçe kıvırmak zorunda kalıyorum. Güm. Bagaj kapağı yeniden kapanıyor, sessizlik.

Karanlıkta kendi kendime gülümsüyorum. Yalan Oyunu'nun yeni bölümü başlasın bakalım.

Arkadaşlarım beni birkaç dakika için ele geçirmiş olabilirler ama uzun süre kandıramazlar. Bagaj kapağının tekrar açılması için sabırsızlanıyorum, yüzüm korkudan bembeyaz kesilmişken fotoğrafımı çekmeye çalışacaklar muhtemelen. Bu kadar da bariz olur mu? Çok banal. Onun yerine çığlığı basıp ödlerini koparacağım. "Bağırırsan ölürsün," benim sözümdü. Geçen bahar hırsız kılığında Madeline'ın odasına girdiğimde söylemiştim. Muhtemelen Laurel kullanmıştır bu cümleyi. İşi gücü taklit. Yaptıklarının bedelini ödeyecekler zaten. Belki yarın La Paloma'da 150 dakikalık masaj olur cezaları. Bu küçücük alanda sıkışıp kalmanın sırtıma yaptıklarını ancak telafi eder.

Arabanın motoru çalışıyor. İlk önce geri gidip sonra sağa dönerken beni daha da rahatsız bir pozisyona sokuyor. Twister oynar gibiyim. Kaşlarımı çatıyorum. Bir yere mi gidiyoruz? Bunun amacı nedir? Araba sarsılınca bacağımı çarpıyorum. "Mmmm," diye tepki gösteriyorum ağzımdaki tıkaç yüzünden. Bana biraz daha nazik davranamazlar mı? Böyle devam edin, ben de bu sene tenisi unutayım. Bileklerimdeki iplerden kurtulmak için ellerimi oynatmayı deniyorum. Böylece gözümdeki bağı açabilirim, ancak kim bağlamışsa izcilik kulübünde ileri düğüm atma teknikleri dersi almış olmalı. Büyük olasılıkla bu da Laurel'ın başının altından çıkmıştır.

Thayer öğretmiştir ona. İkisi her zaman buna benzer garip garip Deneysel Öğrenme saçmalıklarına katılıp dururlardı.

Tekerleklerin altından çakıl sesleri duyuluyor, ardından daha düz bir zemine çıkıyoruz. Otoyol. Nereye gidiyoruz? Arabadaki konuşmaya kulak kabartmaya çalışıyorum ama ölüm sessizliği var. Ne radyo sesi ne yüksek perdeden konuşmalar. Mırıltı bile yok. Dizimi oynatmaya çalışıyorum ama yedek lastiğin olduğu yerde sıkışmış durumda. "Mmmmm!" Yine sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle. "Mmmm!" arka koltukla bagaj arasındaki halı kaplı yeri tekmeliyorum. Umarım birinin sırtına gelmiştir.

Araba durmuyor. Lastikler otoyolun üstünde hızla dönüyor. Ağzımı kapatan tıkaç derimi kesiyor. Sırtım ağrıyor. Sıkıca bağlanan ipler yüzünden parmaklarımdaki his yok olmaya başladı. Bir kere daha çırpınıyorum ama işe yaramıyor. Araba yoluna devam ediyor.

Derken aklıma sinir bozucu bir düşünce geliyor: Belki bu bir eşek şakası değil. Belki kaçırıldım.

Eğlence yerini ciddi bir korkuya bırakıyor. Bağırabildiğim kadar bağırıyorum. Arkadaşlarımla ben birbirimize çılgınca şeyler yapıyoruz ama ne zaman durmamız gerektiğini biliyoruz. Hiçbir zaman birbirimizi hastanelik etmedik. Kimse incinmedi, en azından fiziksel olarak. Kulağıma gelen sesi düşünüyorum. Charlotte'un bariton taklidi gibi geldi... belki de değildir. Bagajı tekmeliyorum. Kendimi kaldırıp tavana vurmayı deniyorum. Bir daha, bir daha tekmeliyorum. Terlikler ayağımdan fırlıyor. Şimdiye kadar yaptığımız yolu göz önüne alacak olursak çöle varmış olabiliriz. Kimse beni

nerede bulacağını bilmeyecek. Kimse beni nerede araması gerektiğini bile bilmeyecek. "Mımm!" Yeniden çığlık atmaya başlıyorum.

Araba sonunda duruyor. Çenemi çarpıyorum. Kapı kapanıyor. Ayak sesleri geliyor. Buz kesiyorum, gözlerim yaş içinde. Bir bip sesi daha duyuluyor, bagajın kapağı açılıyor. Gözlerimdeki bağın kenarından bir şeyler görebilmek umuduyla sırtüstü dönüyorum. Seçebildiğim tek şey sokak lambasının ışığı. Biraz sonra gözbağının ardından seçebildiğim kadarıyla kızıl saçlı birini gördüğümü sanıyorum. "Mımmm," Ümitsizce çığlık atıyorum.

Derken, her zamanki gibi, her şey siliniyor yeniden.

19

GİTMEK SEÇENEK DEĞİL

Charlotte'un banyosuna dönüp Emma'nın karanlıkta beceriksizce dolanmasını izledim. Hatırladığım anıdan sonra biraz rahatladığımı itiraf etmeliyim. Her ne olduysa benim planladığım eşek şakası sırasında olmamış. Emma'yı buraya çağırmadım. Arkadaşlarıma yaptığım gibi duygularıyla oynamadım. Bu kendimi biraz da olsa daha iyi hissetmemi sağladı. Pek çok şey olabilirdim ama en azından kayıp kız kardeşimi bozuk para gibi harcamamıştım.

Emma sonunda kapının kolunu bulmayı başarmıştı. Açıp Charlotte'un yatak odasına gitti. Beş telefon halının ortasında ışık saçarken arkadaşlarımın yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu

"Ne oldu?" diye fısıldadı Emma.

"Elektrikler kesildi." Charlotte kalan içkisini bitirdi. Sesi sıkkın geliyordu.

Kapı çaldı. Herkes bağırıştı. Charlotte el çabukluğuyla votka şişesini ve bardakları yatağının altına tıktı. Biraz sonra Bayan Chamberlain el feneriyle odaya girdi. "İyi misiniz kızlar?"

"Komşularda da elektrik kesildi mi?" diye sordu Charlotte. Emma düzgün konuşmaya çalıştıkça kızın sarhoşluğunun daha çok anlaşıldığını fark etti.

Bayan Chamberlain pencereye doğru yürüyerek dışarı baktı. Fenerin ışığı en yakındaki komşuya döndü. "Sanmıyorum. Garip, değil mi?"

Emma ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. *Evet.*

"Endişelenmeyin kızlar," dedi Bayan Chamberlain. "Alt tarafı elektrik arızası. Eğer mumları yakacak olursanız uyumadan önce hepsini söndürün."

Kapıyı ardından kapadı. Herkes halıdaki yerine geri döndü, fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıştılar. Aniden vızıltı sesi duyuldu, elektrik geri geldi. İpod'un bağlı olduğu müzik seti birden çalışmaya başlayarak herkesi yerinden sıçrattı. Köşede duran yazıcı çalışma moduna geçti. Kızlar gözlerini ovuşturdular. Biraz sonra Twitter İkizleri telefonlarını alıp mesaj atmaya başladılar.

Charlotte odanın ortasındaki cips kâsesine elini uzatıp avucunu doldurdu. "Evet, Sutton. Bize nasıl yaptığını anlat."

"Neyi nasıl yaptığımı?" Emma gözlerini kırpıştırdı. Kızlar inanmayan gözlerle baktılar.

"Elektriği mi?" diye bağırdı Emma, birden neden söz ettiklerini kavramıştı. "Benim o konuyla alakam yok!"

"Evet, tabii," dedi Madeline çizgili yer yastığına yaslanırken. "İyi zamanlamaydı ama. Tam eski parlaklığını kaybettiğini konuştuğumuz sırada elektrikleri kesmeyi başardın. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, Sutton."

"Sıradan bir cadı," dedi Charlotte, acayip bir sesle. "Süpürgeli falan işte."

"Ben yapmadım," diye itiraz etti Emma. "Yemin ederim."

"Yemin eder misin?" diye sordu Madeline?

"Evet," dedi Emma. "Kesinlikle."

Işıklar gitmeden önce banyoda aklından geçenleri hatırladı: Kız kardeşinin yakında, hem de çok yakında olma olasılığı vardı. Yaşadığı çılgınlığın yakında sona ereceği anlamına geliyordu bu. İçinde hem kızgınlık hem de beklenti vardı. Sonunda eşek şakalarının piri, şeytani dâhi Sutton'la yüz yüze gelebilecek miydi? Bir eşek şakası uğruna duygularıyla acımasızca oynayan Sutton'a hesap sormak için gereken gücü kendisinde bulabilecek miydi... ya da ikizini gördüğü anda yelkenleri suya indirerek ölmediği için rahatlayacak ve sonunda aile diyebileceği birine kavuştuğu için minnet mi duyacaktı?

Emma pencereden dışarı baktı. Arka bahçe boştu. Havuz parıldıyordu. Yoldaki bahçe ışıkları açıktı. Sonra Charlotte'un ince karyola etekliğini yavaşça kaldırarak yatağın altını ayağıyla kontrol etti. Bulabildiği şeyler *Vogue* dergisinin eski sayılarından biriyle kolunun altındaki futbol topuyla poz veren Garrett'ın fotoğrafı oldu. Sutton'ın suratında büyük bir sırıtmayla saunadan çıkabileceğini düşünerek ban-

yoyu bile yeniden kontrol etti. Bulabildiği tek Sutton duvarda çeşit çeşit pozları asılı olan Sutton'dı.

Daha Önce Hiç oyununa devam etmek için çok çakırkeyif oldukları konusunda hepsi hemfikirdi. Charlotte kraker kâsesini yeniden doldurduktan sonra *The Hills* dizisinin ilk sezonunu DVD oynatıcıya koydu. Herkes koltukta, uyku tulumunda ya da Charlotte'un yatağında kendine bir yer ayarladı. Görünüşe göre elektrik kesintisi Emma'dan başka herkesin üstünde sakinleştirici etkisi yaratmıştı. Oysa Emma kendini öncesinden daha uyanık ve daha ayık hissediyordu. *Sutton evde miydi? Yakında mıydı?* En ufak seste, en ufak harekette Sutton'ın içeri gireceği beklentisiyle Emma gözlerini kapıya dikiyordu.

O kadar ikna olmuştu ki, neredeyse ben bile içeri gireceğimi düşünmeye başlayacaktım.

Kızlar birer birer uykuya yenik düştüler. Charlotte yatağına girmişti. Madeline yanında hafif hafif horluyordu. Lilianna siyah uyku tulumunun içine girmişti, Gabriella'nınki pembeydi. Laurel koltukta Emma'nın yanına kıvrılmıştı. Emma DVD'deki bütün bölümleri izledi. Gözlerini kapamaya çalıştı ancak uykusu yoktu. *Çık dışarı, Sutton. Çık dışarı.* Sutton geri döndüğü zaman hayatı nasıl bir hal alacaktı? Bir kere daha ilk kez karşılaşacakları anı kafasında canlandırdı. *Hayatın çok çılgınca!* diyebilirdi Emma ona. Elbette Emma'yı bu kadar büyük bir karmaşanın içine sürüklediği için onunla bir süre kalmasına izin verirdi. Eğer bu bir çılgınlık testiyse yıldızlı pekiyi ile geçmeyi hak etmişti herhalde. Emma'nın

ilk sabahki kahvaltıda aslında doğruyu söylediğini öğrendikleri anda Mercer'ların yüzünün alacağı hali hayal etti. Belki misafir odasında kalmasına izin verirlerdi. Sofraya onun için de bir tabak koyarlardı. Çok mu fazla şey istiyordu?

Fazla olduğunu düşünmedim. Hiçbir zaman gerçekleşemeyecek olsa bile.

İçtiği votkalardan Emma'nın ağzı kurumuştu. Su bardağı aradı ama bulamadı. Olabildiğince sessiz olmaya gayret ederek koltuktan kalktı, parmaklarının ucunda yürüyerek kapıdan çıktı, merdivenlerden inerek mutfağa doğru ilerledi. Holdeki mermer zemin ayaklarının altında buz küpleri varmış hissi yaratıyordu. Ön kapının yanındaki askılık devasa bir tarantulaya benziyordu. Emma derin bir nefes alarak koridorun sonundaki ışığa doğru ilerledi.

Mikrodalgayla fırının üstünde bulunan dijital saatler mutfağa yeşil ışık yayıyorlardı. Mutfak adasının üstünde metalden bir avize asılıydı. Emma'nın tüyleri korku ve heyecandan diken diken olmuştu. Başını kaldırdı ve sinsi sinsi yaklaşacak olan Sutton'ın çıkaracağı sesleri beklemeye başladı. Nefes almak. Kıkırdamak. Beklemek.

Ama hiçbir şey olmadı. Emma dolaptan bardak alıp musluktan su doldurdu. Son yudumu içip merdivenlere gitmek için döndüğü anda bir ses duydu. Durup etrafı dinledi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Mutfaktaki saatler aynı anda 2.06'dan 2.07'ye geçtiler. Mükemmel uyum.

Bir çıtırtı daha duyuldu. "Orada biri mi var?" diye fısıldadı Emma. Karanlıkta gözleri iyi seçemiyordu. Derken, bir-

den güçlü bir soluma sesi duydu. Kalçasında bir ağrı hissetti. Dönmeye çalıştığı anda biri eliyle ağzını kapatarak onu zorla tezgâha doğru sürükledi. Su bardağı Emma'nın elinden kayarak yere düştü. Korku bütün bedenini sarmıştı. "*Mmmm!*" diye bağırdı.

Arkasındaki kişiden kurtulmayı başaramadı. Üstünde baskı uygulayan beden sıcak ve yakındı. "Bağırmayım deme sakın," dedi kulağına bir ses. Öfkeli ve net bir fısıltıydı. "Ne düşünüyordun? Sana bu oyunda yalnız olduğunu söylemiştim. Gitmemen gerektiğini söylemiştim."

Emma elinden kurtulup kim olduğunu görmeye çalıştı ama arkasındaki figür ne yapmaya çalıştığını anlayarak yanağın mutfak tezgâhına bastırdı. "Sutton öldü," dedi ısrarlı ses. "Ben sana aksini söyleyene kadar oymuş gibi davranmaya devam edeceksin. Bir daha buradan ayrılmaya çalışma yoksa sıradaki sen olursun."

Emma inledi. El, bileğini o kadar sıkıyordu ki kırılacağını sandı. Derken boynuna soğuk ve metalik bir şey dolandı. Saldırgan Emma'yı nefessiz bırakana kadar sıktıkça sıktı. Kızın gözleri yuvalarından fırladı. Çırpınmaya çalıştı ancak zincir boğazını daha da sıktı. Emma nefes almak için mücadele etti ancak işe yaramadı. Kollarıyla bacakları titriyordu. Ayakları karıncalanmaya başlamıştı.

Dehşet içindeydim. Benim görüşüm de Emma'nınki gibi bulanıklaşmıştı. Söyleyebileceğim tek şey saldırganın geniş omuzlu olduğuydu. Kısa süre önce hatırladığım anıda, bagaj kapağını açarak üstüme eğilen kişinin sesi aynen bu sese benziyordu.

Birden Emma'nın boynundaki zincir gevşedi. Saldırgan Emma'nın doğrulmasına izin verdi. Kızın gözünün önünde benekler uçuşuyordu. Ciğerlerine hava doldu. Eğildi ve öksürmeye başladı.

"Şimdi kafanı aşağıda tut ve birden yüze kadar say," diye konuşmaya devam etti saldırgan. "Bitirene kadar kafanı kaldırma. Yoksa sen bilirsin."

Emma titreyerek alnını tezgâha dayadı ve saymaya başladı. "Bir... iki..."

Emma'nın arkasında ayak sesleri duyuldu. Kim olduğunu görmeye çalıştım ancak çok karanlıktı.

"On... on bir..." Emma saymaya devam ediyordu. Kapı kapandı. Emma dikkatle başını kaldırdı. Mutfak beş dakika önceki gibi sessiz ve sakindi. Kız parmak ucunda ön kapıya doğru ilerledi ancak saldırgan gitmişti.

Bir an dizlerinin üstüne eğildi, güçlükle nefes alıyordu. Tekrar doğrulduğunda bir şey köprücük kemiğine çarptı. Dikkatle derisine dokundu. Boynunda bir zincir asılıydı, ucunda yuvarlak bir madalyon vardı, *Sutton'ın madalyonu*. Sutton'ın mücevher kutusunda aradığı ama bulamadığı madalyon. Sutton'ın o videoda taktığı madalyon. Zincir Emma'nın *yeni sıkılmış* kırmızı boynuna mükemmel uymuştu.

Emma'nın dünyası yeniden altüst olmuştu. Sutton gerçekten ölmüştü. Artık bu konuda şüpheye yer yoktu. Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Hıçkırıkları duyulmasın diye titreyen elleriyle ağzını kapattı. 180 derece dönerek korku dolu gözlerle mutfak kapısına, kitaplık dolu çalışma odasına, merdi-

venlere ve evin görkemli girişine baktı. Gözleri kapının üstünde yanıp sönen kırmızı ışığa takıldı. Güvenlik sisteminin tuş takımının üstünde ALARM KURULDU yazıyordu. Emma parmak ucunda yürüyerek cihaza yaklaştı. Reno'da kısa süre yaşadığı koruyucu ailenin evinde de aynı alarm sisteminden vardı. Bir dolap dolusu kıymetli antika Çin porselenleri vardı ama dört evlatlık çocuğu daracık bir odada yatırıyorlardı. O evde kalan diğer çocuklardan biri sistemin nasıl kurulduğunu göstermişti Emma'ya. Aşağı tuşuna bastığın zaman alarmın devreye alındığı ve devreden çıkarıldığı zamanları gösteriyordu. Alarmın en son devreye alındığı zaman 8.12 idi. Bayan Chamberlain'in kapıyı açıp Emma ile Laurel'ı eve aldığı zaman. Elektrik kesintisinin alarmı devreden çıkardığına dair bir kayıt yoktu. Elektrikler geldiği zaman Bayan Chamberlain'in alarmı tekrar kurduğuna dair bir kayıt olmadığı gibi. İçeri girmeye teşebbüs eden biri de olmamıştı. Eğer saldırgan kapı ya da pencereden girmeye çalışsaydı olması gerekirdi. Öyleyse... nasıl girmişti? Nasıl çıkmıştı?

Emma başını kaldırdı, içi buz kesmişti. Belki alarmın aşılması gerekmemişti. Belki saldırgan başından beri zaten içerideydi. Kulağına fısıldayan sesi düşündü. *Sana bu oyunda yalnız olduğunu söylemiştim. Gitmemen gerektiğini söylemiştim*. Sonra bugün Laurel ve Charlotte ile yaptığı telefon konuşmasını düşündü. *Greyhound istasyonunda mısın*, diye sormuştu Laurel. *Olabilir* miydi?

Olabileceğinden oldukça emindim. Biraz önce hatırladı-

ğım anıyı düşündüm. Beni bagajdan çıkaran geniş omuzlu figür. Işığa doğru ilerlediğinde gözüken kırmızı saçın yarattığı şok. Emma'nın boğazını sıkan her kimse kesinlikle evin içindeydi: Benim en iyi arkadaşlarımdan biri.

20

SEVGİLİ GÜNLÜK, BUGÜN ÖLDÜM

Cumartesi sabahı Laurel evlerinin garajına park ettiği anda Emma arabadan fırladı, kapıyı ardına kadar açtı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Az kalsın kapının giriş holünden geçmekte olan ve kollarında bir yığın çamaşır bulunan Bayan Mercer'a çarpacaktı. "Sutton?"

Emma, "Ben sadece..." diye mırıldanmaya başladı, sonra da sustu. Sutton'ın yatak odasına ulaştı, kapıyı çarptı ve hızlıca kilitledi. Gördüğü ilk şey Sutton'ın yatağının üzerinde duran bir yığın pembe zarf oldu. En baştakinin üzerinde LCV yazıyordu. Emma pembe kalemle kartın üzerinde yazılmış olan ve ona pek tanıdık gelmeyen kızın ismine baktı. *Sabırsızlanıyorum!* diye not eklemişti. Kartı ters çevirdi. SUTTON MERCER'IN PARTİSİ, CUMA 10 EYLÜL. HEDİYE İSTEĞE BAĞLI, MÜKEMMELLİK ŞART. LCV kart yığınında en az elli adet vardı.

Emma yatağın üzerine yığıldı ve bunu yaparken birkaç adet LCV kartı yere düştü. Başı bir mengeneye sıkıştırılmış gibiydi. Gözlerini her kapattığında ağrıyı hissediyordu, kulağında o ses yankılanıyordu.

Sutton olmaya devam et yoksa sıradaki sen olacaksın.

Yeni edindiği bilgiyle donanmış ve mutfakta uğradığı saldırının etkisinde kalmış olan Emma, Charlotte'un yatak odasında bütün gece gözünü bile kırpmadan yatmıştı. *The Hills* DVD'sinin ana sayfası tekrar tekrar oynamıştı. Birisi Sutton'ı öldürmüştü ve bunu yapan da onun en iyi arkadaşlarından bir tanesiydi.

Benim en iyi arkadaşlarımdan birisi veya kardeşim böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Ancak sonra o gece kaplıcalarda hepsine ne kadar kötü davrandığımı düşündüm. Peki ya her zaman o şekilde davrandıysam? Ya da bazen daha da kötü olmuşsam?

Emma kendisini yatağa attı ve pencerede asılı duran pembe kâğıt fenere bakarak olup biteni düşünmeye ve anlamaya çalıştı. Katil videoyu internet sitesinden silmiş olmalıydı çünkü Emma'nın onu polislere gösterebileceğini biliyordu. Katil, doğal olarak Emma'nın Sutton olmadığını biliyordu. Emma yaşananların zamanlamasını tekrar birleştirmeye çalıştı. Sutton, Emma'nın notunu alıp, ona geri cevap yazmış ve tesadüfen o gece öldürülmüş müydü? Emma'nın gelişi katil için güzel –ama çok güzel– bir sürpriz olmuş muydu? Sonuçta, Tucson'da yine bir Sutton vardı. Kayıp kız yoksa delice aramalar, ceset bulma çabası ve suç da yoktu.

Derken Emma'nın aklına daha korkutucu bir fikir geldi, gözleri fal taşı gibi açıldı. Peki ya Sutton, Emma'nın notunu

hiç almamışsa? Sutton'ın yerine katil Emma'yı Tucson'a gelmesi için kandırmışsa? Arkadaşlarından bir tanesi kolaylıkla Sutton'ın hesabını hacklemiş olabilirdi. Emma'nın notunu görmüşse onun toy bir kız olduğunu ve kolaylıkla istediği gibi oynatabileceğini düşünerek hemen cevap yazmış olabilirdi.

Küçük bir örümcek Emma'nın odasının üst köşesinde arkasında ince bir örümcek ağı sürükleyerek ilerliyordu. Emma ayağa kalktı, gerindi ve kız kardeşinin çalışma masasının altında duran dosya dolabına doğru ilerledi. Y OYUNU diye yazılıydı. Diğer adıyla *Yalan Oyunu.*

Ağır asma kilidi avucunun içine tutuyordu. O kilidi açmanın bir yolu olmalıydı. Sutton'ın çekmecesini açtı ve bir kez daha kayıp anahtarı aradı. Çekmecenin içinde bulunabilecek olası gizli bölmeleri araştırdı, her boş mücevher ve CD kutusuna baktı, hatta neredeyse hiç içilmemiş olan bir Camel Light paketini halının üstünde parçaladı. Elleri tütün içinde kalmıştı.

Faydasızca ona, "Aç şunu!" diye bağırdım. Eşyalarımı koruma hissim kahrolsun. Ölmüştüm ve her ikimizin de neden olduğunu bulmamız gerekiyordu.

Sonra aniden Emma'nın aklına bir fikir geldi. Travis. Bir bira kutusuyla nasıl asma kilit açılacağını anlatan YouTube videosunu hatırlamıştı. Kısa süren arkadaşlıkları esnasında Travis, Emma'ya bu videoyu seyrettirmişti. Fazla zor gibi durmuyordu. Emma ayağa fırladı ve Sutton'ın penceresinin önünde boş bir diyet kola kutusu buldu. Bir çift makas aldı ve asma kilidi açmak için kullanılacak olan gövdeyi çizdikten sonra kesmeye başladı. Birkaç dakika sonra, YouTube

videosundaki suçluların eğitim alıştırmalarında gösterildiği gibi M şeklinde bir maymuncuk yapmayı başarmıştı. Maymuncuğu asma kilidin içine sokup sola doğru döndürdüğünde içindeki bilye yerinden oynayıp kilidi açtı. Emma sırıttı. "Teşekkürler Travis," diye mırıldandı. *Böyle* bir şey söyleyebileceğini hiç düşünmemişti.

Kilit yere yuvarlandı. Çekmece açılırken kulak tırmalayıcı bir gıcırtı çıkardı. Emma içeriye baktı. Çekmecenin içinde spiral ciltli kalın bir not defteri vardı. Hepsi buydu.

Emma defteri alıp dizlerinin üzerine koydu. Kapağında hiçbir yazı yoktu ne isim ne de karalama sadece parlak mavi renkli bir kap vardı. Tel spiraller düzgünce sarılıydı ve üzerlerinde pas izi veya yamulma yoktu. İlk sayfayı açtı. Sutton buraya bir not yazmıştı. Yazı ürkütücü bir şekilde Emma'nınkine benziyordu, *10 Ocak'ta* yazmıştı.

Emma'nın midesi kasıldı. Kız kardeşinin günlüğünü gerçekten okumak istiyor muydu? Carson şehrinde yaşarken onu hiç dikkate almayan, ondan daha büyük evlatlık, güzel ve gizemli Daria'nın yatak odasına gizlice girmişti. Emma, Daria'nın günlüğünün her sayfasını okumuştu, günlüğün büyük bir kısmı çocuklarla ve elleriyle bacaklarının ne kadar şişman olduğuyla ilgiliydi. Emma, Daria'nın kot pantolonlarının ceplerine de bakmıştı. Daria'nın odasından bir çift kulaklık çalmıştı ancak bunu sadece ona ait oldukları için yapmıştı. Ondan sonra her odasına girdiğinde oradan küçük şeyler almıştı: bir rap CD'si, siyah lastik bir bilezik, Chanel No. 5 eşantiyon parfüm. Emma başka bir eve gittiğinde yaptıklarından utanmıştı. Daria'dan aşırdığı bütün eşyaları

bir zarfın içine koyup üstüne Daria'nm ismini yazmış ve bir daha böyle bir şey yapmayacağına yemin ederek sosyal hizmetler ofisine göndermişti.

Dürüst olması güzeldi ancak sadece o kahrolası günlüğü okumasını istemiştim.

Emma içini çekti ve düşüncelerimi duymuşçasına ilk sayfayı açarak okumaya başladı.

Her yazı kısa ve şirindi. Hızlı yazılmış Twitter yazılarına veya karmaşık fikirlere benziyorlardı. Sutton bazen *Elizabeth&James ayakkabıları* veya *Mount Lemmon'da doğum günü partisi* gibi notlar yazıyordu. Bazen de *tarihten nefret ediyorum!* veya *Anne kıçımı öp!* gibi cümleler yazıyordu. Daha derin bir anlamı varmış gibi gelen sözler daha da kafa karıştırıcı oluyorlardı. *C son zamanlarda daha kaltakça davranıyor;* Sutton 10 Şubat'ta şunu yazmıştı: *Artık onu unutması gerekiyor.* 1 Mart'ta: *Okul çıkışına hiç beklemediğim bir ziyaretçi geldi. O çok sevimli küçük bir köpek, beni her yerde takip ediyor.* 9 Mart'ta: *M bugün kendini aştı. Bazen C'nin bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum.*

Emma yazılardan bir anlam çıkarabilmek için sayfaları karıştırdı. L hakkında birçok yazı vardı. Emma onun Laurel olduğunu tahmin edebiliyordu. *L bu sabah benimle aynı elbiseleri giyip merdivenlerden aşağıya indi. Bu öğleden sonra L'ye muhteşem bir eşek şakası yapacağız. Bu kadar çok istediğine belki de pişman olacak!* Ve 17 Mayıs tarihinde, *L hâlâ T'ye aşık. Kendine gel kaltak. Alt tarafı bir erkek.* Emma'nın bakışları, sadece bir buçuk hafta önce, 20 Ağustos'ta yazılmış bir yazıya takıldı: *Eğer L bir kez daha o gece hakkında konuşursa onu öldüreceğim.*

Hangi geceydi? Emma bağırmak istiyordu. Niye Sutton bu kadar yüzeyseldi? Sanki CIA için günlük tutuyordu.

Ben de onun kadar rahatsız olmuştum.

Sonra günlükten çıkan kare şeklinde kesilmiş küçük elişi kartonu havada salınarak yere düştü. Emma onu yerden aldı ve üzerine koyu harflerle yazılmış yazıya baktı. Nefesi kesilmişti: YALAN OYUNU ÜYELİK KARTI. Altında Sutton'ın ismi yazılıydı, unvanında ise İCRA KURULU BAŞKANI ve DİVA yazıyordu. Tarihi ise beş sene önceki mayıs ayına aitti.

Kartın diğer tarafında bir dizi kural yazıyordu:

1. HİÇ KİMSEYE söyleme. Söylemenin cezası ihraç olabilir!
2. Aynı zamanda sadece üç kişi üye olabilir. (Ancak birisi üç harfinin üstünü çizmiş ve üzerine dört yazmıştı.)
3. Her yeni eşek şakası bir öncekinden daha iyi olmalı. Bir öncekinden daha iyi sonuç alanlar özel nişanlar kazanacaklardır!
4. Eğer gerçekten başımız dertteyse, eğer bir eşek şakası değilse, gizli parolamızı söyleyeceğiz: "Kalbimi dağla, ölmeyi umuyorum." Bunun anlamı 911!

Bu yazıların altında yasak olan eşek şakalarının bazıları yazıyordu. Hayvanların veya küçük çocukların canını yakmak, yerine konamayacak veya çok pahalı eşyalara zarar vermek (Charlotte'un babasına ait Porsche örnekti) veya adaletin onları kovalayacağı bir şey yapmak (birisi bu cümleden sonra *ha!* yazmıştı). Kartın en alt kısmına ise farklı renkte bir tükenmez kalemle, *Artık cinsel içerikli yazışma yok* maddesi eklenmişti. Bu maddenin altı üç kez çizilmişti.

Ben de üye kartına bakmaya başladım, aklım vızır vızır çalışıyordu. Madeline ve Charlotte'la birlikte kartları kestiğimizi ve birbirimize sanki bir ödül töreninde Oscar heykelcikleri alıyormuş havasıyla verdiğimizi hatırladım. Ancak hatıralarım bir anda yok oldular.

Emma içeriğini iyice anlamak için üyelik kartını defalarca okudu. Sonunda Yalan Oyunu'nun neyle ilgili olduğunu anlamıştı: Psikopat Kız İzciler. Tekrar, seyrettiği filmi düşündü. Belki o da bir eşek şakası olarak başlamıştı. Ancak belki Sutton'ın arkadaşlarından biri çok abartmıştı...

Üyelik kartını bir kenara bırakıp günlüğe bakmaya devam etti. Bir sayfa sonra 22 Ağustos tarihine ait bir yazı gördü: *Bazen bütün arkadaşlarımın benden nefret ettiklerini düşünüyorum. Hepsi. Ne fazla ne eksik.* Onun altında Sutton, Jamba suyu yapmak için sıralamanın nasıl olması gerektiğini yazmıştı: *muzlar; yabanmersinleri, Splenda, buğday çimeni.*

Emma, *Tamammm* diye düşündü.

Bir sonraki sayfanın konusu "İdeal yazlık kıyafetler"di, elbiseli ve etekli kız çizimleriyle doluydu. Sutton'ın yazdığı en son yazı 29 Ağustos tarihliydi, Travis, Emma'ya o videoyu göstermeden üç gün önce. Aceleyle ve elleri titreyerek *birisinin beni gözetlediğini hissediyorum* diye yazmıştı. Emma yazılı olan cümleyi tekrar tekrar okudu, sanki biri elini kalbine uzatıp sıkmış gibiydi.

Tüm dikkatimi verdim ancak bir sonuç çıkmadı.

Emma günlüğü Sutton'ın masasının üzerine, bilgisayarın yanına koydu. Fareyi gökyüzü mavisi fare altlığının üzerinde hareket ettirdi. Ekran bir anda aydınlandı. Safari prog-

ramını açtıktan sonra Facebook'u tıkladı. Sutton'ın sayfası otomatik olarak yüklendi. Emma yazıları ve notları tararken, durum ortaya çıkmaya başladı. Ağustosta Sutton şunları yazmıştı, *seni Laurel'ın duvarında görüyorum.* Temmuz ayında Madeline'a, *Sen ne edepsiz bir casussun.* Haziran ayında Charlotte'a özel bir mesaj yazmıştı: *Sen benim peşimdesin, öyle değil mi?* Buna benzer şeyleri Twitter İkizleri'nin sayfasına da yazmıştı: *İkiniz bana karşı plan yapmayı bırakır mısınız?*

"Ne yapıyorsun?"

Emma sıçrayarak döndü. Laurel elinde iPhone'uyla kapının önünde duruyordu. Sarı saçlarını at kuyruğu yapıp başının üstüne toplanmıştı. Pembe bir plaj elbisesi giymişti. Ayaklarında parmak arası siyah terlikler vardı. Ray-Ban güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu ancak yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Emma becerebildiği en havalı ses tonuyla, "Mesajlarımı kontrol ediyorum," dedi.

Laurel'ın elinde tuttuğu iPhone'a bir mesaj sesi geldi ancak o ekrana bakmadı. Gözlerini Emma'dan ayırmadı. Parmağının etrafındaki gümüş yüzüğü döndürüyordu. Sonra bakışları yatağın üzerinde duran asma kilide takıldı. Günlük Emma'nın kucağındaydı. Yalan Oyunu üyelik kartı masanın üzerindeydi. Emma kalp atışlarını parmaklarının ucunda hissetti.

Sonunda Laurel omuz silkti. "Bana katılmak istersen havuza gidiyorum." Çıkarken arkasından kapıyı da kapattı.

Emma, Sutton'ın günlüğündeki bir sayfayı tekrar açtı: *Bazen bütün arkadaşlarımın benden nefret ettiklerini düşü-*

müyorum. Hepsinin. Emma dişlerini sıktı. Babasını tanıyamamıştı. Annesi tarafından terk edilmişti. Ve şimdi kız kardeşi, tanıma fırsatı bile bulamadan, ondan alınmıştı. Emma, Sutton'dan hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değildi, ama şimdi hiçbir zaman bilemeyecekti. Ancak Sutton'ın arkadaşları veya kardeşi bu işten kolay kolay sıyrılamayacaklardı. Bu işle ilgileri varsa Sutton'a ne yaptıklarını bulacaktı. Kız kardeşini incittiklerini kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Daha fazla bilgi sahibi olabilmek için onlara daha yakın olması gerekiyordu.

Bilgisayara döndü, Sutton'ın Facebook sayfasındaki durum güncelle penceresini tıklayıp oraya, "Oyun başlasın, sürtükler" diye yazdı.

Değişen duruma eşzamanlı olarak üç ayrı cevap geldi. Birinci yorumu Charlotte yaptı: *Oyun mu? Söyle. Ben varım!* Sonra Madeline: *Ben de!* Ve Laurel ekledi: *Benimle üç oldu! Bu bir sır, değil mi?*

Sayılır, diye cevapladı Emma. Tek farkı eşek şakasının onlarla ilgili olmasıydı. Bu seferki ise ölüm kalım meselesiydi.

21

KARŞILIKSIZ CASUSLUK

Garrett, Wrangler Jeep arabasını yokuş aşağı sürerken Emma'ya, "Peki o zaman akşam yemeğine nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

Emma serçe parmağını ısırdı, "Hımm, bilmiyorum." "Sen neden bir yer seçmiyorsun?"

Garrett şaşkın gözüküyordu. "*Ben mi?*"

"Neden olmasın?"

Garrett'ın yüzünde kararsız ve soğuk bir bakış beliriverdi. Onun bu görüntüsü Emma'ya, ilk koruyucu ailesinin yanındayken ondan daha büyük bir kızdan miras kalan ve doğru dürüst çalışmayan Gıdıkla Beni Elmo oyuncağını hatırlattı; Elmo bazen uzaya bakardı ve daha sonra ne yapacağını bilemezdi. "Ama her zaman *senin* hoşuna giden bir yere gidiyoruz," dedi Garrett.

Emma tırnaklarını avucuna bastırdı. Keşke ona buralarda hiçbir kahrolası restoran *bilmediğini* söyleyebilseydi. Sonra Jeep'in penceresinden Trader Joe's dükkânının tabelasını gördü. "Niye biraz peynir ve atıştırmalık bir şeyler alıp dağda piknik yapmıyoruz?"

"Harika." Garrett direksiyonu kırdı, karşı yöndeki üç şeridi geçerek süpermarketin park yerine ulaştı.

Cumartesi akşamı saat yediydi ve Güneş ufukta asılı duruyordu. Garrett Mercer'ların kapısına yarım saat önceden gelip ona bir buket çiçek vermişti. Ayrıca vücuduna çeşit çeşit kokular sürmüştü; kolonyalar, vücut spreyleri, saç jölesi, vücut nemlendiricileri. Yüzünde o kadar umutlu ve istekli bir ifade vardı ki, vücudundaki her hücre buluşmayı iptal etmesini söylese de Emma bunu yapmadı. O anda Garrett ile uğraşmak istemiyordu; Sutton'ın katilini aramak istiyordu.

Emma ve Garrett ödemeyi çekle yapmak için ısrar eden yaşlı bir kadının arkasında sıralarını bekledikten sonra, en nihayet Catalina Devlet Parkı'na vardılar. Yanlarındaki alışveriş torbasında köpüklü şarap, siyah zeytin, kraker, üzüm, çerezler ve Avustralya'dan gelme farklı bir meyan kökü vardı. Garrett'ın dirseğinin iç kısmından Fransız Brie peynirinin bir parçası sallanıyordu. Serin ve berrak hava güneş yağı gibi kokuyordu. Yürüyüş yapan insanlar da onlarla birlikte ilerliyorlardı. Birkaç dönemeçten sonra manzaranın gözüktüğü yere vardılar ve büyük bir kayanın üstüne yerleştiler. Emma dağın eteklerine kadar bütün manzarayı görebiliyordu.

Garrett'ın arabası bulundukları yerden oyuncak araba gibi görünüyordu.

Garrett elini sarı saçlarının arasından geçirirken, "Bu gece burası çok güzel," diye mırıldandı. Uzun kollu kazağını çıkarıp yere piknik örtüsü gibi serdi. Bronzlaşmış pazıları şişti. Köpüklü şarabın kapağını çevirdi ve memnun edici bir *fiss* sesi işitildi.

"Hı hı," diye cevap veren Emma boş boş önüne baktı. Aklı karmakarışıktı, konuşmak istediği konuları toparlayamıyordu. Garrett ve Sutton acaba hangi konular hakkında konuşuyorlardı? Aralarında şakalaşıyorlar mıydı? Onları bir araya getiren neydi? Eğer Sutton'ın günlüğü normal olsaydı, Emma bunun gibi önemli bir bilgiyi oradan öğrenebilirdi.

İçini çekerek torbadan krakerleri, zeytinleri, çerezleri ve meyan kökünü çıkardı. Dalgın dalgın bir peçetenin üzerine bir kraker yerleştirdi, üzerine göz niyetine iki zeytin, Amerikan fıstığından burun yaptı ve bir parça meyan kökünü sırıtması için ekledi. Ethan'ı düşünerek Garrett'ı dürttü. "Yeni arkadaşımdan hoşlandın mı?"

Garrett bir an krakere baktıktan sonra onayladı. "Sevimli."

"Sen de bir yüz çizmek ister misin?"

Garrett başını salladı. "Resim dersinde zar zor bir daire çizebiliyorum." Emma gözleri oluşturan zeytinlerden birini ağzına attı. *Ne de çok ortak yönleri vardı.*

Aslında Garrett'ı sevmediğine sevinmiş gibiydim. Onu tam olarak neden sevdiğimi hatırlayamıyorum. Onun hasarlı olduğuna nasıl karar vermiştim, onu da hatırlamıyorum, ama öyle olduğunu biliyordum. Ancak ölürken bile tamamıyla bana ait olmasını istemiştim.

Emma arkasına yaslanarak ufuğa doğru baktı, dalgın dal-

gın geçen akşam boynunda oluşan çiziklere dokundu. Nefes borusu hâlâ ağrıyordu. Ağrısını dindirmek için birkaç Advil almış ve Garrett'ın farkına varmamasını ümit ederek, Sutton'ın banyosunda bulduğu Dior fondöten ile üstünü kapamıştı. Hâlâ saldırganın sıcak ve pis kokulu nefesini boynunda hissediyordu. Gözlerini kapatınca irkildi.

"İyi misin?" diye sordu Garrett.

"Evet. Sadece yorgunum." diye cevap verdi Emma.

"Dün geceki yatı eğlenceli miydi?"

Emma durakladı. "Aslında, yatı pek doğru kelime sayılmaz. Hiç yatmadım."

"Bu iyi mi, kötü mü?"

Emma, Sutton'a ait olan madalyonla oynarken tek kelime bile etmedi. Boynundaki madalyona hâlâ alışamamıştı.

Garrett, "Hadi ama," diyerek onu dürttü. "Arkadaşlarında kaldığın çılgın gecelerde nasıl eğlendiğini bana anlatabilirsin. Bana daha çok şey anlatmanı isterdim."

Emma bir kraker daha almak için uzanırken aniden aklına bir fikir geldi. Her şeye rağmen Garrett bu araştırmada faydalı olabilirdi.

Yavaşça, "Aslında 'eğlence' kelimesini kullanabileceğimden pek emin değilim," dedi. "Yoğun... demek daha doğru olur. Bazen arkadaşlarımın benden nefret ettiklerini düşünüyorum. Yapabilseler beni sırtımdan bıçaklayabilirler gibi sanki." Sutton'ın günlüğünde okuduğu kelimeleri tekrarlamak ona tuhaf gelmişti. Ağır bir esrar kokusu taşıyan birkaç lise öğrencisi köşeden çıkıverdi. Aniden hava değişti ve koltuk altı gibi pis bir koku hissetti. Garrett ağzına bir üzüm attı; suyunun bir kısmı çenesine damladı. "O geceden mi bahsediyorsun?"

Emma sarsıldı. "Hangi geceden?"

Garrett yavaşça krakerini çiğnedi. "Bana o geceden bahsetmeyecek misin?"

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. *Acaba neyi kastediyordu?*

Emma cevap vermediği için Garrett, "Veya Charlotte'tan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Emma başını öne doğru eğdi. *Charlotte?* Bu konuşmanın onu bir yerlere götüreceğini umarak, "Şey, evet" dedi. "Onun probleminin ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum."

Garrett spor ayakkabısının ucuyla çöl çiminin üzerine bastı. "Sutton, ona biraz zaman tanıman gerekecek. Durumu onun açısından görmeye çalış. Seninle çıkmak için... ondan ayrıldım. Birçok kız bu durum karşısında zor zamanlar geçirirdi."

Emma şaşkınlığını gizlemek için ağzına bir Brie peyniri daha attı. Charlotte ve Garrett... *sevgili miydi?*

Sutton'ın günlüğünden *bundan* hiç söz edilmiyordu.

Her şey yerli yerine oturuyordu. Geçen akşam Charlotte'un "Ben Daha Önce Hiç" oyununda Emma'ya atmış olduğu ölümcül bakışın sebebi belli olmuştu. Üstelik, Charlotte'un banyosundaki duş kabininde Garrett'ın üstü çıplak fotoğrafı asılıydı. O fotoğraf Charlotte'un yatağının altına girmişti.

"Belli ki hâlâ unutamamış," diye onayladı Emma. "Aslında, *seni* unutmadığından eminim."

Garrett içini çekerek kollarını dizlerine doladı. "Keşke hiç olmasaydı. Durumumu anladığını zannediyordum. Biz arkadaştık ve yakınlaşmayı denediğimizde aramızda hiçbir romantizm oluşmadı. Onun da bana karşı ilgili olduğunu düşünmü-

yorum." Bir kraker parçasını kırıp avucunun içinde tuttu. "Aslında beni birkaç kez aradı. Bazen sadece çaldırıp kapatıyor."

Emma oturduğu yerde dikildi. "Yani... telefon şakası gibi mi?"

Garrett kaşlarını çattı. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Sadece ne söyleyeceğini bilmiyor. Onun için üzülüyorum. Demek istediğim, o çok sert, ancak ona karşı kararlı olmak gerekiyor. Üstelik her zaman senin yanında. Onun benim de arkadaşım olmasını istiyorum, *hepimizin* arkadaş olmasını istiyorum. Louisa'yla yaşananlar sırasında Charlotte hep yanımdaydı." Bunu söylerken *Louisa* üzerine vurgu yapmıştı. Yüzünde üzüntülü bir bakış belirdi. "Birlikte çok şey paylaşmıştık."

Kelimeler Emma'nın üstüne üstüne geliyordu. Garrett'ın söylediklerini anlamaya çalışırken kendini sersemlemiş gibi hissetti. Sonra Garrett, Emma'nın elini tuttu. "Ben onunla olan ilişkimin sürmesini istemiyorum artık. Ben seninleyim. Seninle olmak *istiyorum*."

Garrett ona biraz daha yaklaştı ve kolunu Emma'nın omuzlarına doladı. "Bu bana bu yaz konuştuklarımızı... hatırlatıyor. Yaptığımız... planları."

Emma delikanlının yakınlığından rahatsız olmuştu, geri çekilmemek için kendini zor tutuyordu. Garrett aniden çok ciddileşmişti.

Emma, "Haa, evet," diye yalan söyleyerek konuşmasına devam etmesi için çocuğu cesaretlendirdi.

"Tamam, konuştuğumuz şeyi senin doğum gününde gerçekleştirmeyi planlıyordum." Garrett ona çekinerek gülümsedi ve koluna parmağıyla karmaşık çizgiler çizdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Emma omuz silkti. "Şey, tabii," diye cevap verdi.

Garrett kıza sokulup yüzünü onunkine yaklaştırdı. Emma, Garrett'ın dudaklarının onunkine değeceğini anlayınca kendini hazırladı, dudakları tatlı üzüm ve köpüklü şarap tadındaydı. Ayrıca yumuşak ve sıcak olduklarını hissetti. Garrett onu öpünce Emma biraz da olsa rahatladı.

Yakınlarında bir dalın kırıldığını duydular. Emma kendini geri çekti ve doğrularak kayanın kenarına oturdu. "Sen de işittin mi?"

Ses tekrar duyuldu. "Evet." Garrett da kaşlarını çatarak etrafına bakınmaya başladı. Birisi dar bir patikadan yürüyüş yoluna çıktı. Parlak kırmızı saçlı, soluk tenli bir kızdı. Emma rahat bir nefes aldı.

"Ah!" Charlotte aniden durdu ve iPod'unun kulaklıklarını kulağından çıkardı. Bakışları önce Garrett'a sonra Emma'ya döndü. El ele tutuştuklarını fark etti. Charlotte'un orada ne işi vardı? *Bizi mi gözetliyordu acaba?*

Garrett sinirli sinirli tişörtünün yakasını düzeltti. "Şey, selam Char. Ne haber?"

Charlotte bileğine taktığı ipten bilezikle oynuyordu. "İyiyim, yürüyüş yapıyorum."

"Güzel," diye cevap verdi Garrett.

Emma aptalca, "Yürüyüş yapmak için güzel bir akşam," diye ekledi. Bir şahin yakınlarındaki kovukta uğursuzca çığlık attı.

Charlotte kafasını tekrar kaldırdığında ifadesi çok sakindi. Dudakları artık titremiyordu. "Her neyse," dedi. "Daha sonra görüşürüz kumrular."

"Gö-Görüşürüz," diye kekeledi Emma.

Charlotte tekrar kulaklıklarını taktı. Garrett hafifçe başını salladı. Emma da aynısını tekrarladı. Charlotte döner dönmez Emma'nın yüzü karardı. Charlotte omuzlarının üstünden arkasına bakınca bakışları Emma'nınkilerle karşılaştı. Emma aniden elleri boğazında hissetti ve geçen akşam işittiği kulak tırmalayıcı ses beyninde yeniden yankılandı. *Sutton öldü.*

Charlotte yapmış olabilir miydi?

Arabanın bagajında üzerime eğilmiş geniş omuzlu silueti hatırladım ve aynı şeyi düşündüm. Bana öfkeyle bakan ve sonunda intikamını alan Charlotte olabilir miydi?

Sonra Charlotte atkuyruğu yaptığı kızıl saçlarını sallayarak ilerlemeye başladı. Kalçalarını şarkının temposuna göre sallıyordu. Kayalığın arkasında kaybolunca adımlarının çıkardığı ses de duyulmaz oldu, sanki orada hiç olmamış gibiydi.

22

KIRLI SIRLAR

Bir salı günü öğleden sonra, spor öğretmenimiz Bay Garrison sınıfı yürüyüş yapmak veya salon hokeyi –*iğrenç*– oynamak isteyenler diye ikiye böldü. Emma tenis kortlarının yanındaki ağaçlı yoldan geçerek boş koşu pistine doğru uzun adımlarla ilerledi. Öğleden sonra rüzgârlı ancak sıcaktı. Havada kafeteryanın *espresso* makinesinden çıkan öğütülmüş kahve kokusu vardı. Kurumuş ot parçaları rüzgârla uçuşan çalılıklara dönüşerek sarı şeritler çizili koşu parkurunun üzerinden geçip uzun atlama yapılan çukura yuvalanıyordu. Kırmızı beyaz şeritli engeller sahanın ortasında düzenli bir şekilde istiflenmişlerdi. Yanlarında terk edilmiş gri bir kazakla yarısı içilmiş Getorade şişesi duruyordu. Yalnızca uzaktaki ağaçlara konmuş kargaların gaklaması işitiliyordu.

Emma, Sutton'ın iPhone'unu çıkarıp Madeline'a gönder-

mek üzere bir mesaj yazdı: TENİS OYNADIKTAN SONRA SPA? *Gönder* tuşuna bastı. Emma cumartesi günü Charlotte'la yürüyüş parkurunda garip bir şekilde karşılaştıklarından beri Madeline'la konuşmaya can atıyordu ancak Madeline hafta sonu Phoenix'te bir bale atölyesine gitmişti. Emma az önce, Charlotte'un tenisten sonra doktorla "bir jinekologla" randevusu olduğunu öğrenmişti. Charlotte öğle yemeğinde bu durumu gizlice Emma'ya fısıldadıktan sonra manalı manalı bakmıştı; bu Emma ve Madeline'ın baş başa vakit geçirebilecekleri anlamına geliyordu.

Charlotte'un ruh halini öğrenmek için umutsuzca bir istek duyuyordu. Bu hafta sonu Charlotte'un ne kadar kızgın olduğunu anlamak için Sutton'ın günlüğünü incelemişti. Ancak sadece şunu bulabilmişti: *C son zamanlarda çok şirretçe davranıyor. Yapması gereken tek şey bunun üstesinden gelmekti.* Ve tabii ki, *Bazen bütün arkadaşlarımın benden nefret ettiğini düşünüyorum. İlkinden sonuncusuna kadar.* Bu kadarı yeterli miydi? Belki Charlotte, Garrett'ı ondan çaldığı için Sutton'a öfkeliydi...o nu boğazlayacak kadar kızgındı. Onu öldürecek kadar kızgın.

Charlotte'un kendi evinde gizlice merdivenlerden aşağıya inip Emma'yı da aynı şekilde boğazlayıp, fark edilmeden yukarı çıkması kolay olurdu. Belki manyak gibi büyük olan evde gizli bir merdiven vardı.

Emma'nın teorisi beni korkuttu. Charlotte'a acaba kaç kez sataşmıştım? Kaç kez onu eleştirmiştim? Garrett'ı çalmam onu delirtmiş miydi... yoksa sebebi başka bir şey miydi?

"Sutton," diye seslendi biri.

Emma döndüğünde çitlerin arasından gözüken bir yüz gördü. Ona seslenen kişiyi çıkaramamıştı çünkü güneş ışınları arkasından geldiği için yüzünü gölgede bırakıyordu. Bir anda kafasına binlerce düşünce üşüştü. Sinirden bağırsakları düğümlendi.

Sonra Ethan bir adım öne çıktı. Emma'nın kasları gevşedi.

"Merhaba," dedi Emma memnuniyetle.

Ethan pistten çıkarak Emma'nın yanında yürümeye başladı.

"Şu anda beden dersinde olduğunu bilmiyordum."

"Değilim," dedi Ethan. "Matematik dersinde olmam gerekiyordu. Ancak fonksiyonları anlayamıyorum, dolayısıyla gitmeye değmiyor."

Bütün hava şartlarına uygun olan süngerimsi parkurda ayak sesleri neredeyse işitilmiyordu. Okulun önünde duran otobüslerden gelen egzoz kokusu hissediliyordu. Bir sinek kuşu kanatlarını hızla çırparak bahçıvanın saha kenarına bıraktığı borunun üzerine kondu. Bir turu tamamladıktan sonra Ethan "Peki, yapabildin mi?" diye sordu. "Arkadaşlarınla *artık eşek şakası yok* konuşması yaptın mı?

"Tam olarak değil." Emma kahkaha atmayı denedi. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Hâlâ onların kötü olduklarını düşünüyorsun?"

"Öyle gibi." Emma ona, *bildiğinden daha fazlası*, demek isterdi. Sonra bakışları Ethan'ın kolundaki yazıya takıldı: KİM BİLİR NE KADAR DA ZAYIFTIR İNSANIN KALBİ; BİR DÜŞÜNCELER HAVUZUNUN YANSIYAN AYNASI. Anında tanıdı. "Sylvia Plath'tan hoşlanıyor musun?"

Ethan'ın yanakları hafifçe kızardı. "Beni yakaladın. Kızların içini karartan şiirler okuyorum."

Emma, "Kızların içini karartan şiirler yazmaktan daha iyi," diyerek güldü. "Bu sözlerle dolu bir günlüğüm var." O günlüğü yıpranmış spor çantasının cebine tıkmıştı. Emma özlemle günlüklerini düşündü. Muhtemelen onları bir daha göremeyecekti. "*Sırça Fanus* kitabını okudun mu?" diye sordu Ethan'a.

Başıyla onayladı. "Çok beğendim."

Emma heyecan içinde, "Bu yaz o kitabı üç kez okudum," dedi.

Ethan ona şaşkınlıkla bakarak, "Sutton Mercer *Sırça Fanus* kitabını mı okudu?" dedi. "Ayrıca kızların içini karartan şiirlerle dolu bir not defterin olduğunu mu söylüyorsun? Karmaşık bir yaratıksın."

Bay Garrison düdüğünü çaldı. Bu, Emma'nın sınıfının beden eğitimi salonuna dönmesi gerektiğini gösteriyordu. Emma ağaçlı yola doğru döndü. "Görüşürüz." Yanakları kızarmıştı. Ethan'a gülümsedi. Birden döndü ve gerisingeri beden dersinin yapıldığı salona gitti, yüzünde bir tebessüm belirmişti.

Bip.

iPhone'nundan ses gelmişti. Emma telefonu aldı ve gelen mesajı okudu. Madeline AKŞAM SPA'YA GİTMEK İSTERİM, diye mesaj atmıştı. SAAT 7'DE LA PALOMA?

Emma MUHTEŞEM diye cevap verdi. Belki bazı soruların cevabını almaya başlayabilirdi.

"Bayan Vega ve Bayan Mercer?" Üstünde beyaz laboratuvar önlüğü olan pırıl pırıl görünümlü çilli kadın La Paloma bekleme salonunun kapısında onları karşıladı. "Odanız hazır."

"Çok hoş." Madeline, Emma'yla birlikte kendi iPnone'unda göz gezdirdikleri dedikodu sitesini küçülttü. "Sarhoşu-dürt" oyunu oynuyorlardı. Oyunun amacı sarhoş bir ünlünün resmini gördüklerinde ilk olarak diğerini dürtmekti. Eğer ünlünün bir göğsü dışarıdaysa iki kez dürtülüyordu.

Yaka kartı üzerinde Sofia yazan estetisyen cam kapıyı açarak onları dar ve uzun bir koridora yönlendirdi. Erkek bir spa çalışanı onlara doğru yürürken Madeline ile Emma'yı ilgiyle süzdü. Madeline adamın bakışlarıyla karşılaşınca kıkırdadı. Çalışan geçer geçmez, Madeline dönüp poposuna bir şaplak attı. Adam arkasına döndü ancak Madeline hiçbir şey olmamışçasına saçlarını sallayarak yoluna devam etti.

Sonra Sofia bir diğer cam kapıyı açtığında karşılarında geniş bir porselen küvet buldular. Odanın içinde bulunan buhar, tavana gömülmüş ışıklarla sarı sarı ışıldıyordu. Hoparlörlerden yağmur ormanlarının yumuşak sesleri işitiliyordu. Sofia kapıyı kapattı ve tiz bir sesle, "Hazırlanmanıza yardımcı olacağım" dedi.

Madeline anında bornozunu yere bıraktı, siyah g-string bikinisinin bağlarını düzelttikten sonra küvete girmek için küçük plastik merdivenlerden yukarı çıktı. Omuzunun üstünden bakarak Emma'ya, "Geliyor musun?" dedi. Emma bornozunun kemerini çözerek dikkatlice küvete girdi. Çamur kalın ve taneliydi. Sanki yulaf dolu büyük bir kâsenin içinde oturuyorlardı. Madeline başını dayadı, yüzünde huzur dolu bir ifade vardı. Sofia tekrar geldi ve kızların gözlerinin üstüne salatalık dilimleri yerleştirdi. Kıvrak bir şekilde ışıkları azalttı, yağmur ormanları müziğinin sesini artırdı ve "Keyfini çıkarın," dedikten sonra kapıyı kapattı.

Çamur dolu küvet fıkırdıyordu. Emma o anın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Burnunun yanındaki salatalık dilimleri taze kokuyordu, ancak hoparlörlerden çıkan orman müziği o kadar yüksekti ki rahatlamak çok zordu. Şiddetli yağmur sesi, kabile davullarına dönüştü, onu böcek uğultuları izledi. Kuşlar cıvıldıyordu. Bir Afrika flütünün sesi duyuldu. Bir maymun yüksek sesle çığlık atınca Emma kıkırdamaya başladı. Küvetin diğer yanından gelen sesle beraber salatalıkları gözlerinin üstünden kaldırdı. Madeline dudaklarını sıkıca kilitlemiş gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu durum Emma'nın omuzlarının daha fazla sarsılmasına sebep oldu. Sonra iki maymun birlikte çığlık atmaya başladı. Emma ve Madeline kendilerine hâkim olamayıp gülmeye başladılar. Emma eliyle ağzını kapatınca yüzüne gözüne çamur bulaştı. Salatalığın teki Madeline'ın gözünden kayarak bulanık suyun içine düştü. Madeline kıkırdarlarken, "Kanka," diye seslendi, "Bence maymunlar birbirlerini beceriyorlar."

Emma, "Bunlar kesinlikle maymunların çiftleşme çağrıları," diyerek onayladı ve Madeline'a bir çamur parçası fırlattı.

İkisi tekrar çamurun içine oturdular ve arada sırada kıkırdamaya devam ettiler. Sonra Madeline, başucunda duran limonata bardağından büyük bir yudum adı ve iç çekerek, "Söyle bakalım geçen hafta ne oldu sana? Bana çok... sakin göründün. Sanki birisi aldığın ilaçların dozunu artırmış gibi," dedi.

En azından *birisi* benimle ilgili farklı bir şey olduğunu fark etti.

Emma, "İyiyim ben," diye cevap verdi. "Sadece yorgunum. Okul her zaman beni böyle derin bir uyku haline sürükler."

Madeline itham ediyormuş pozuyla parmağını uzatarak, "Peki, uyan o zaman ayıcık," dedi. "Doğum gününde rock yıldızı olmayacaksan hayranların çok hayal kırıklığına uğrayacak. Hayranların derken, kendimden bahsediyorum."

Emma, "Hayal kırıklığına uğratmamaya çalışacağım" diyerek kıkırdadı.

Belli belirsiz sülfür kokan buhar yüzlerine doğru geldi. Birisinin başının gölgesi buzlanmış cam kapının önünden geçti. Sonra Emma derin bir nefes aldı. *İşte geliyor.*

"Eğer birisi ilacını değişmiş gibi davranıyorsa o da Charlotte'dur. Öyle değil mi?"

Madeline gözlerinin önünde duran bir saç tutamını salladı. "Her zamankinden daha garip değil."

Emma'nın kalçası kaşınmaya başlamıştı, ancak çamurun içinde kaşıyıp çizmek istemiyordu. "Nisha'nın partisinden önceki gün nerede olduğunu biliyor musun?"

Madeline omuz silkti. "Gerçekten üstünden bir haftadan daha fazla zaman geçmiş bir şeyi hatırlamamı mı istiyorsun? Bir hafta okuldan sonra beynim çok kızardı." Ancak Emma onun kendisiyle göz teması kurmadığını fark etti. Sinirli sinirli bileğindeki bilezikle oynuyordu.

Emma çabuk düşünerek, "Char ve ben o akşam için plan yapmıştık ama o beni ekti," diyerek yalan söyledi. "Bazen gerçekten onun bana kızgın olduğunu düşünüyorum. Bana sürekli Garrett ile ilgili yorumlarda bulunuyor. Cumartesi günü bizi dikizlerken yakaladım."

Belki beni de öldürmek için plan yapıyordur, diye sessizce ekledi. *Sutton'ı öldürdüğü gibi.*

Madeline'ın sağ gözü seğirdi. Buhar yüzünün etrafında girdap oluşturdu.

"Sana kızgın olduğunu düşünmüyorum. Muhtemelen sadece Garrett için endişelidir."

"Endişeli mi? Neden?"

Madeline yer değiştirirken çamur çalkalandı. "Hadi ama Sutton. Sen erkeklere karşı pek nazik değilsin. Dokunduğun her genci neredeyse mahvediyorsun."

Emma çatlak bir sesle "Hayır yapmıyorum," dedi.

Ancak Madeline'ın sözleri beni sarstı. Madeline'ın yanılmış olmasını istiyordum, ancak... belki de yanılmıyordu. Artık kendim hakkında neye inanacağımı bilmiyordum.

Madeline öfkeyle içini çekti. "Geçen seneki bütün o gençleri bir düşün. Yıl sonu partisinde Brandon Crawford'u Sienna'dan ayrılması için zorladın, sonra telefonlarına çıkmadın. Owen Haas ile çıkmak için ölüyormuş gibi numara yapıyordun ve sonra ona bok gibi davrandın. Thayer'a bir bak," diye ekledi.

Thayer? Sutton onu neden terk etmişti?

Bir şeyler hatırlamak veya hissetmek için beynimi zorladım ancak hiçbir şey su yüzüne çıkmadı.

Madeline, Emma'nın bakışlarına gözlerini bile kırpmadan karşılık verdi. Aniden oda çok küçük ve boğucu geldi. Emma başını eğerek çamurlu suyun üzerinde yüzen dört dilim salatalığa baktı.

Madeline birden küvetten çıktı. Karnından ve bacaklarından kahverengi parçalar damlıyordu.

Emma kendini yarı yarıya doğrultarak, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Tamamen unutmuşum." Madeline başına bir havlu sardı. "Şu anda babamın evinde olmalıydım. Laurel gelip seni alabilir mi acaba?" Konuşurken Emma'dan uzaklaştı. Kollarını kuruttuğu yerlerde havlunun üzerinde kalın kahverengi lekeler oluşmuştu.

Emma, "Mads bekle, neler oluyor?" derken el yordamıyla çamurların arasından merdivenlere doğru ilerledi. Bu durum zaman zaman gördüğü endişeli rüyalara benziyordu. Rüyada koşmaya çalışırken yolun sadece geriye doğru hareket eden bir kaldırımdan oluştuğunu fark ediyordu.

Madeline bu arada kollarını bornozun içine sokmuştu. "Seninle yarın okulda konuşuruz, tamam mı?" diye mırıldandıktan sonra ardında çamurlu ayak izleri bırakarak koridora çıktı.

Kapı vınlayarak tekrar kapandı. Odada işitilen tek ses küvetin içinde bulunan çamurun arada sırada fokurdamasıydı; yağmur ormanlarının müziği bile durmuştu. Emma küvetten dışarı çıktı ve yüzüne bir havlu bastırdı. Ne halt olmuştu böyle? Peki Sutton, Thayer'a ne yapmıştı?

Masanın üzerinden ikinci bir havlu almaya çalışırken yerde duran şey dikkatini çekti. Bu bir iPhone'du.

Telefonu çevirip arkasına baktı. Üzerinde parmak ucunda dönen şeytan boynuzlu bir kızın ışıltılı çıkartması vardı.

KUĞU GÖLÜ MAFYASI. Madeline'ın iPhone'u.

Emma, Madeline'ın çamurlu ayak izlerine, sonra kapıya, ardından tekrar telefona baktı. Tezgâhın üzerindeki lavaboda ellerini durulayıp derin bir nefes aldı. Bunu yapmalı mıydı?

Çıkarabildiğim en yüksek sesle, "Evet!" diye bağırdım ona.

Emma, iPhone'un ekranını açmak için çubuğu kaydırdı. Mesajları okumak için titreyen ellerle Madeline'ın konuşma balonu ikonuna tıkladı. Listenin başında onun yazdığı ve Madeline'ı bugün spaya davet ettiği mesaj vardı. Nisha'ya yaptıkları eşek şakasıyla ilgili birçok mesaj vardı: Laurel kadın polis rolünü mükemmel oynayabilecek bir aktör bulduğunu yazıyordu, Charlotte'un Madeline'a AVM'deki Halloween dükkânından sahte kan alıp alamayacağını sorduğu mesaj vardı. Emma geriye doğru mesajları taradı. Nisha'nın partisine gitmek için bazı yazışmalar vardı, ancak göstermelik adam kaçırmayla ilgili herhangi bir şey yoktu.

Emma kapının diğer tarafından gelen ayak seslerini duyduğunda donakaldı. Her kimse hafifçe ıslık çalarak geçti. Sonra Madeline'ın fotoğraflarına bakmak için ekrana tıkladı. Bir elektrik gitar fotoğrafı belirdi. Emma ekranı sola doğru sürükledi. Sahnede iki bale dansçısının fotoğrafı vardı, biri Madeline'dı. Antropoloji sitesinde satılan bir mücevher kutusunun resmi. Madeline'le Sutton'ın şezlongların üstüne uzandıkları fotoğraf.

Birçok fotoğrafa daha baktı: Madeline'ın tam boy aynasında çekilmiş *selfie* fotoğrafı. Sutton, Madeline ve Charlotte'un dış ortama uygun küvette çekilmiş fotoğrafı. Sutton ve Madeline ipkini giymişti ancak Charlotte havlu bornoz giyiyordu.

Daha yakından bakmak için eğilince hemen tanıdım. Vücudum bir ürperti hissetmiş gibi benden önce titredi. Bu, kaplıcalarda herkesi çektiğim fotoğraftı. Kelimelerim kulaklarımda çınladı. *Fotoğraf zamanı!* Sonra Laurel fotoğrafta olmadığı için sızlandığında, ona sırıtıp ve *o şekilde planladığımı söylemiştim*.

Emma parmakları titrerken kapıyı gözetlemeye devam ediyordu. Bir sonraki resme geçti. Aynı yere ait başka karanlık bir fotoğraftı, bu karede Sutton'ın Laurel'ın peşinden karanlık patikaya doğru koştuğu görülüyordu. *Laurel! Sana yeni bir kolye alacağım, tamam mı?* diye seslenmiştim.

Birkaç saniye sonraysa o bıçak boğazıma dayanmıştı.

Bir sonraki fotoğraf belirdiğinde Emma kaşlarını çattı. Büyük kırmızı bir kayalığın üstünde oturan Laurel'ın yakın plan fotoğrafıydı bu. Arkasından güneş doğarken çekilmişti. Boynunun etrafında üzerinde yuvarlak bir madalyon bulunan gümüş bir zincir vardı. Emma titreyen ellerle boğazının etrafındaki zinciri çıkararak madalyonu inceledi. Resimdekiyle tıpatıp aynıydı.

Emma ve ben aynı anda "Aman Tanrım," diye fısıldadık.

Emma, Sutton'a ait olan madalyonu Laurel'ın neden taktığını merak etti. O kolyeyle birileri Sutton'ı boğazlamıştı. Olabilir miydi...?

Olabilir. Sonuçta, ben onunkisini ormanın içine fırlatmıştım. Şimdi tek açıklayamadığım şey ise, *neden*? Neden kardeşim beni öldürmek istesin? Açıkçası hayattaki en iyi kız kardeş değildim belki ancak ne kadar kötü olabilirdim ki?

Kapı tokmağı hafifçe yerinden oynadı. Emma iPhone'u yere bıraktı. Madeline kapıyı ardına kadar açtığı anda telefon bir havlu yığınının üstüne düştü. Dar kot pantolonunu, çizgili dökümlü tuniğini giymiş, geniş kemerini takmıştı. "Ben sadece şeye bakmıştım... tamam." Bakışları yerde duran iPhone'una takıldı.

"Evet." Emma içi çığlık çığlığayken gülümsemeyi denedi. "Ben de tam şimdi farkına varmıştım. Sana getirecektim."

Madeline telefonu yerden alıp cebine attı.

"Teşekkürler." Emma'ya baktı. Emma nefesini tuttu.

Ancak Madeline aniden dönerek kapıyı açtı. "Yarın okulda görüşürüz."

Uzun saçlarını savurarak tekrar kapıdan çıkıp gidiverdi. Emma küvete yaslanarak Sutton'a ait madalyonu parmaklarının arasında dolaştırdı.

Daha önce hiç olmadığı kadar sersemlemişti. Burada olup bitenler gerçekten çamur banyosu gibiydi. Kız kardeşi derine indikçe daha koyu bir pisliğe bulaşmıştı.

23

BİRİSİ ÇOK, ÇOK KÖTÜ BİR KIZDI...

Bayan Frost çarşamba günü sınıfa, "Gördünüz mü, Medea çocuklarını öldürmek zorunda kalmıştı," diye açıkladı. Suçsuz bir insanı aklamaya çalışan bir avukat gibi büyük bir savunma yaparcasına sınıfta dolaşıyordu. "Medea'nın, onu aldatan kocası Jason'a dönebilmesinin tek yolu buydu."

Sınıftaki herkes not aldı. Emma aniden çantasının içinden gelen bir titreme hissetti. Elini çantaya soktu ve iPhone'un pürüzsüz yüzeyini bulana kadar karıştırmaya devam etti. Herhangi bir şekilde dikkatinin dağılması Bayan Frost'un *Medea*'yı takıntılı bir şekilde tekrar tekrar anlatmasından daha iyiydi. İngilizce öğretmeni Bayan Frost'un konuyu bu kadar yoğun anlatması, Emma'ya öğretmeninin kocasının o kadar da sadık bir eş olmadığını düşündürtüyordu.

"Bayan Mercer?" diye bir ses duyuldu. Emma başını yu-

karı doğru çevirince Bayan Frost'un sırasının tepesinde dikildiğini gördü. Paramparça olan kitabını Emma'nın önünde salladı.

"Hemen telefonunu bırak yoksa yılın geriye kalan zamanında ona el koyarım."

Emma boş avuç içlerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum." Herkes kıkırdadı.

Şansına o anda zil çaldı ve İngilizce, günün son dersiydi. Emma hemen koridora gitti ve kimin aradığını görmek için iPhone'un ekranına baktı. Bu kadar zamandan sonra, bildiği her şeye rağmen, hâlâ küçük de olsa mesajın Sutton'dan gelebileceği umudunu taşıyordu.

Ancak mesaj Sutton'ın annesinden geliyordu. Konusu da DOĞUMGÜNÜ PARTİSİ MENÜSÜ'ydü. Emma çerezler, atıştırmalıklar ve tatlılar listesine göz attı. HER ŞEY GÜZEL, diye cevap yazmaya başlamıştı ki listede küçük havuçlu kekler olduğunu gördü. Havuçlu kek onu her zaman iğrendirmişti, kek hamurunun içindeki üzüm taneleri ona fındık faresinin dışkısını hatırlatıyordu. Ekrana HAVUÇLU KEK YERİNE KIRMIZI KADİFE KEK YAP diye yazdı.

Koridor, dolaplarını boşaltan öğrenciler ve spor kıyafetlerini giymiş oyun oynamaya giden çocuklarla doluydu. Emma'nın tanımadığı birkaç kız kupaların durduğu dolabın önünde fısıldıyorlardı. Emma koridora hızlıca göz atarken Laurel'ınkine benzeyen sarı saçlar veya Madeline'ınki gibi zarif bir vücut gördüğünde kalbi hopluyordu.

Öğle yemeğinde üzerinde çalışması gereken bir fotoğraf projesi olduğunu bahane ederek gün boyunca Sutton'ın

arkadaşlarından ve kız kardeşinden uzak kalmıştı. Charlotte'tan gelen, "Sutton, yine yıllıktaki fotoğrafların göz kapaklarını mı photoshop'luyorsun?" tarzı iğneleyici mesajları ve direk mesajları görmezden gelmişti. O anda onlarla karşılaşma fikri tüylerini diken diken ediyordu. Neden Laurel, Sutton'ın kolyesini takmıştı? Ve Madeline o fotoğrafı nasıl çekmişti? Bu bir çeşit ödül müydü?

Emma yüzünü suyla yıkamak için kızlar tuvaletine girdi. Kâğıt peçeteye uzanırken bir el omuzuna dokundu. Emma irkilerek arkasına döndü.

"Tanrım," Nisha lavabonun yanında durmuş, bir eliyle yüzünü kapatıyordu. "Çok mu gerginsin?"

Emma arkasına döndü ve titreyerek musluğu çevirdi. "Selam. Ne haber?"

Nisha kulağının arkasındaki bir tutam saçı kaldırdı. "Bu kadar kısa sürede unuttun mu yoksa?"

"Neyi unuttum mu?"

Nisha ellerini kalçalarına koydu. Emma'ya küçümseyerek baktı. "Dolap kapaklarını boyamayı? Bütün kaptanların sene başında yaptıkları şey değil mi?"

Emma gözlerini kırpıştırdı. *Bunu* nasıl bilebilirdi?

Nisha boğazının arkasından rahatsız edici bir ses çıkardı. "Bazılarımız bütün işleri tek başlarına yapamazlar, biliyorsun. Bazılarımızın koleje gitmek için başvuruları doldurması gerekiyor."

Emma sustu. *Oha.* Birden öfkeyle, "Koleje gitmek istiyorum," dedi. "USC'ye gitmek istiyorum."

Nisha son hamlesini yapmayı beklerken bir an durdu.

Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Bu bütün gün boyunca işittiğim en komik şey oldu."

Tuvaletin kapısını ardına kadar açarak soyunma dolaplarının bulunduğu odaya doğru ilerlemeye başladı. Emma onu takip etti. Nisha'nın yürüyüşü çok canlıydı. At kuyruğu şeklinde toplanmış saçları sağa sola sallanıyordu, ellerini yumruk yapmıştı. Merdivenlerden aşağıya doğru yöneldiler ve birbirlerine sarılmış duran sivilceli çift Kendra ile Jason'ın yanından hızla geçtiler. Geçerken Emma, Jason'ın elinin Kendra'nın tişörtünün içinde kaybolduğunu gördü.

Nisha sporcuların soyunma odasına daldı, yüzücü kıyafetlerini, eskrim üniformalarını ve amigo eteklerini giyen kızların yanından geçip doğrudan küçük, özel bir odaya doğru ilerledi. Üst üste konmuş el işi kâğıtları, renkli keçeli kalemler, parlak renkli kumlar ve yapışkan etiketler geniş çiziklerle dolu masanın büyük bir bölümünü kaplıyorlardı. Kırmızı kırmızı parıldayan tozların bulunduğu kâse devrilmişti ve yerde ışıltılı lekeler oluşmuştu.

Masanın ortasında, tenis takımında oynayan her kız için yirmi beş adet isimlik vardı. Brooklyn Killoran'ın ismi pembe baloncuklu harflerle yazılıydı ve etrafı kayan yıldız çıkartmalarıyla süslenmişti. Isabella McSweeny'nin ismi yaldızlı harflerle siyah bir el işi kâğıdı üzerine yazılmıştı. Nisha, Laurel'ın isminin her harfinden fışkıran çiçekler ve bütün ismi çevreleyen renkli bir bordür çizmişti. Sonra Emma, Sutton'ın isim kartını gördü, ismi beyaz bir karton üzerine düz siyah harflerle yazılıydı. Üzerinde yaldızlı boyalar, YÜRÜ, KIZ veya AS yazan çıkartmalar yoktu. Hapishanedeki bir isim kartına benziyordu.

"Benim işim bitti." Nisha yanında duran ve Amanda Pfeiffer için hazırlanan isim etiketini aldı. "Ancak, altından kalkabileceğini düşünüyorsan bunları dolaplara asmaya yardım edebilirsin."

Emma, "Onları ne zaman yaptın?" diye sordu.

"Hafta sonu." Nisha bileğinin üzerinde kalan yaldız parçasını silkeledi.

"Niçin yardım etmemi istemedin?

Nisha bir süre Emma'ya baktıktan sonra tiz bir kahkaha attı. "Sanki herhangi bir şey için senin yardım istermişim gibi." İsim etiketlerinden birini masadan hışımla aldı, alırken birkaç kalem yere düştü. Nisha tenis koridorundan aşağıya doğru yürürken, Emma duvarlarda, yerlerde ve dolapların üzerinde geçen haftaki şakadan kalan sahte kan izlerine ait küçük lekeler olduğunu fark etti. Nisha ayak ucunda yükseldi ve isim etiketini –içeride birbirlerine geçmiş tenis raketleri olan– dolabın üzerine zımbaladı.

Emma dudaklarını ısırdı. "Sana geçen hafta yaptıklarımız için özür dilerim."

Nisha sakince diğer dolaba doğru ilerledi ve Bethany Howard'ın isim etiketini astı. Umursamazca, "Her neyse," diye cevap verdi.

Emma konuşmaya devam ederek, "Hak etmiyordun," dedi. Ona geçen hafta kendisinin de çocuk boyu tenis formasını hak etmediğini söylemek istiyordu ancak belki ileri gitmiş olacaktı.

Nisha yeni bir maskeleme bandını parçaladıktan sonra tekrar Emma ile yüzleşmek için döndü. Gözleri ateş püskürüyordu. "Sizin sahte kanınız en beğendiğim polarımı mahvetti."

Emma'nın göğsüne sertçe parmağını bastırdı. "O annemin polarıydı. Sizin yüzünüzden atmak zorunda kaldım."

Emma bir adım uzaklaştı ve birinin önceden yere düşürdüğü dişliğin üzerine bastı. Ancak Nisha orada öfkeyle dururken, Emma onun sesinde sadece kızgınlık olmadığını fark etti. Acı da vardı.

Eğik omuzları ve büzülmüş dudaklarıyla Nisha olduğundan daha küçük ve genç gösteriyordu. Emma, Nisha'nın annesinin nasıl öldüğünü merak etti. Bu tür bir soruyu Eski Emma kolaylıkla sorabilirdi. Koruyucu ailelerin yanında kalan birçok çocuk anne babasını kaybetmişti. Becky'nin akıbetinin ne olduğundan emin olmamakla birlikte bazen kendisini o çocuklardan biriymiş gibi hissediyordu. Düşüncesi bile onu suçlu hissettirse de bazen Becky'nin ölmüş olmasını diliyordu. Bu durumda Emma'yı bırakmamış olurdu.

Hayatımda doğal olarak sahip olmuş olduğum ve olması gerektiğini düşündüğüm her şey için kendimi suçlu hissettim. Etrafımda birçok kayıp olmuştu, ancak ölümün benim gibi bir kızı yarayabileceğini hiç düşünmemiştim. Ne kadar yanılmışım.

Emma içini çekerek Sutton'm adının yazılı olduğu isim etiketini alıp kendi dolabının üstüne yapıştırdı. Her iki yanındaki parlak, neşeli isim etiketlerinin yanında onunki oldukça acıklı görünüyordu. Biraz zaman geçtikten sonra kolu çevirdi ve Sutton'ın tenis dolabının içinde bulunan eşyalara tekrar baktı. Parlak montu bir kancaya asılıydı. Propel marka boş su şişesi devrilmişti. Üst rafta iç içe kıvrılmış ve terden tabaka tutmuş bir çift jimnastik çorabı vardı. Emma, Nisha'ya kendisinin de annesini kaybettiğini söylemek isterdi.

Nisha yapışkan bantı keserek sessizce diğer isim etiketlerini asmaya devam etti. Emma dolabının kapağını kapatmaya giderken durakladı. Montunun ön cebinde bulunan bir şey cebini şişkin gösteriyordu. Biraz sonra montuna uzandı ve cebinden katlanmış büyük bir kâğıt peçete çıkardı. İçinde özensiz, çocukça bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı: Selam Laurel! Sarhoş gözleri ve sarkmış diliyle elinde köpüklü bira bardağı tutan gülen bir yüz çizilmişti. *Thayer'ın* imzasını taşıyordu.

"Bu da neyin nesi?"

Emma aniden dönüdü. Nisha hemen yanında duruyordu, Altoid şekerlemesi kokan buz gibi nefesi Emma'nın boynunda hissediliyordu. Emma, Nisha görmeden önce kâğıdı katlamaya çalıştı ancak Nisha'nın gözleri küçülmüştü. Yazıyı okuyordu. "Kız kardeşinin mesajlarını da mı çalıyorsun?"

Emma zorlukla göz kapaklarını kapatıp açtı. "Ben..."

Nisha, Emma'ya doğru parmağını salladı. "Yaptıkların için Laurel'ın seni öldürmeye hazır olduğunu duymuştum."

"Beni öldürmek mi?" diye tekrarladı Emma. Madeline'ın iPhone'unda görmüş olduğu fotoğrafı hatırladı. Laurel'ın Sutton'ın kolyesini takmış olduğu fotoğraf.

Nisha ona dikkatle baktı. Yanağına yapışık kalan parlak kumlardan bir tanesi ışığın altında parladı. "Aptalı oynama Sutton. Laurel'ın ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordun."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Ancak Nisha başka bir şey söylemesine fırsat vermeden topuklarının üzerinde döndü ve arkasında parlak bir iz bırakarak ofise doğru yürümeye başladı.

Umutsuzca daha fazlasını öğrenme arzusu içinde olan Emma'yı ve beni çilemizle baş başa bıraktı.

24

HER KIZ, KIZ KARDEŞİNİN ONU ÖLDÜRMEK İSTEDİĞİNİ DÜŞÜNMEZ Mİ?

Perşembe günü, korkunç bir tenis antrenmanın daha ardından, Emma, kucağındaki defter ve kalemlerle Sutton'ın yatağına oturdu. *Ana hikâye*, diye yazdı. *Kız kardeşi İkizinin Katilinin İzini Takip Etmeye Çalışıyor. Kelimelere Dökmek için Çok Yoğun.*

Kalemini yatağın üzerine bırakıp gözlerini kapattı. Bunu atılan normal bir başlık gibi kolayca yazabileceğini düşünmüştü. Ancak hiç de kolay değildi. Bunun yerine başka bir liste hazırladı. Bu liste Sutton'ın arkadaşlarını ve her birinin onu öldürmek için potansiyel sebeplerini içeriyordu. O ana kadar bu listenin benzeri olan on adet listeyi deftere karalamış, ardından çöp kutusuna atmıştı. Sutton'ın iPhone'nuna yazmıştı ve bu da olabilecek en ironik şeydi. Problem şuydu; Yalan

Oyunu'nun her üyesinin sebebi vardı. Charlotte, Sutton, Garrett'ı elinden aldığı için. Laurel... işte Sutton, Thayer'a bir şeyler yaptığı için. Acaba aynı şey Madeline'ı da mı çileden çıkarmıştı?

Emma'nın eski cep telefonu yatağın altında saklı olduğu yerden bipledi. Defterini bir kenara koydu ve telefonu olduğu yerden çıkarmak için aşağıya eğildi. Yepyeni iPhone'u kullandıktan sonra, eski BlackBerry gözüne haşat olmuş gibi geldi. Sadece şov köpekleriyle vakit geçirdikten sonra sokak köpeği görmek gibi bir şeydi.

Alex ona bir mesaj göndermişti: KIZ KARDEŞİNİN YANINDA HER ŞEY YOLUNDA MI?

Emma, KESİNLİKLE diye cevap verdi. Artık yalan söylerken gözünü bile kırpmıyordu. O ve Alex hafta içinde birkaç defa birbirlerine mesaj atmışlardı, ancak Emma aslında neler olup bittiği hakkında tek kelime bile etmemişti. Alex'in bildiği kadarıyla, Emma Mercer'ların yanındaydı. Sanki masal gerçeğe dönüşmüştü. Sutton'la birbirlerini tanıyabilmek için orada kaldığını sanıyordu.

Aynı anda Emma'nın gelen kutusuna yeni bir mesaj düştü: PEKİ, DOLABINDA SAKLADIĞIN EŞYALARLA NE YAPMAYI PLANLIYORSUN? GELİP ALACAK MISIN, YOKSA SANA GÖNDERMEMİ İSTİYOR MUSUN?

Emma kendini yatağın üzerine bırakarak suratını buruşturdu. Dolaptaki eşyalarla, özellikle parayla ne yapacağını bilemiyordu. ŞU AN İÇİN ORADA BIRAKABİLİR MİYİM? diye sordu.

Tam o anda yatak odasının kapısı yavaşça açıldı. Emma yatağın üzerinde doğruldu, BlackBerry'yi yastığının altına itti.

Laurel kapının ağzında beliriverdi. Onun tam arkasında Bayan Mercer elinde bir çamaşır sepetiyle bekliyordu.

Laurel, "Ne yapıyorsun?" diye sorarak odasına girdi.

Emma'nın yanakları kızardı. "Kapı çalmak diye bir şey duymuş muydun daha önce?"

Laurel'ın yüzü asıldı. "Özür dilerim."

Bayan Mercer, "Sutton, nazik ol," diyerek azarladı kızı. Sutton'ın çekmeceli dolabına doğru ilerleyerek TV'nin yanına bir yığın giysi bıraktı. Aralarında Emma'nın çizgili elbisesi de vardı. Emma ona teşekkür etmek istedi –yıllardan beri onun için hiç kimse çamaşır yıkamamıştı– ancak Bayan Mercer'ın Sutton için bu işi muhtemelen senelerden beri yaptığı hissine kapıldı.

Bayan Mercer odadan çıktıktan sonra Laurel orada kaldı. Emma saçlarını kulaklarının arkasına attı. Adrenalin damarlarında dolaşmaya, elleri titremeye başlamıştı. Tek düşünebildiği şey Laurel'ın Sutton'a ait kolyeyi taktığı fotoğraftı. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Bay Pinky'de manikür ve pedikür yapmak için hazır olup olmadığını bilmek istedim." Laurel ellerini beline koydu. "Hâlâ gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Emma odanın köşesinde duran pembe beyaz yumurta koltuğa boş boş baktı. Üzerinde hâlâ Sutton'ın ölmeden bıraktığı bikinilerle çoraplar vardı; onlardan herhangi birisini yerinden kımıldatmak Emma'nın içinden gelmemişti. Nisha'nın geçen gece yapmış olduğu kaçamak yorumdan sonra, Emma, Sutton'ın Facebook'una bağlanıp bir kez daha Laurel'ın sayfasına bakmıştı. Emma, Laurel ve Thayer'ın arka-

daş olduklarını düşünmüştü, Laurel'ın ona tutulduğunu hiç tahmin etmemişti. Resimlere tekrar baktığında her şey apaçık ortadaydı. Her grup resminde, Laurel, Thayer'ın yanında duruyordu. Thayer'ın Charlotte ile güldüğü bir karede, Laurel, Thayer'a bakarak arkada saklanıyordu. Bir YouTube linki okul gösterisinde Thayer ve Laurel'ın birlikte yaptıkları tangoyu gösteriyordu. Thayer, Laurel'ı arkaya doğru eğdiğinde, Laurel'ın yüzünde mutluluk ve büyülü bir gülümseme vardı. Arkadaşlıktan öte bir şeyler isteyen birinin gülümsemesiydi. Ancak mayıs ayında, iddiaya göre Thayer kaçmadan bir ay önce, aralarında gerçekleşen yazışmalar aniden kesilmişti. Laurel'la Thayer'ın birlikte çektirdikleri hiçbir yeni resim yoktu. Sanki bir şey veya *birisi* onları ayrılmaya zorlamıştı.

Aptalı oynama Sutton, demişti Nisha. *Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordun*. Sutton'ın günlüğünde 17 Mayıs tarihinde bir not mevcuttu: *L hâlâ T yüzünden perişan durumda. Kendini toparla, kaltak: Alt tarafı bir erkek.* T açıkça Thayer'ın yerine kullanılmıştı. Kaldı ki verilebilecek kolay cevaplar yoktu. Tam olarak ne olduğunu hiç kimse açıkça yazmamıştı.

Kaldı ki pek hatırlıyor gibi değilim. Umarım küçük kız kardeşimi kıracak bir şeyler yapmamışımdır, ancak gerçekten bilmiyorum.

Emma, Laurel'ın Sutton'ın şifonyerinin üzerinden bir parfüm şişesi alıp kapağını koklamasını seyretti. Vücudunda kötülük yapabilecek tek bir hücre yokmuşçasına hoşnutça gülümsedi. Sonra Emma, Laurel'ın geçen hafta tabağının üzerine bıraktığı turnayı düşündü. Belki aceleci davranıp sonuca

atlıyordu. Nisha'nın Laurel'ın onu öldürebileceğini söylemiş olması onu yapacağı anlamına gelmiyordu. İnsanların söylediği şeylerdi bunlar. Belki de Laurel'ın Madeline'ın telefonunda bulunan resimde Sutton'ın kolyesini takmasının geçerli bir sebebi vardı. Şu anda Emma'nın boynunda asılı olan aynı kolyeyi.

Emma, "Pantolonumu giyeyim, gideriz," diyerek karar verdi.

Laurel gülümsedi. "Aşağıda buluşuruz." Odanın kapısından çıkarken durakladı ve yatağın üzerinde gördüğü şey yüzünden gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nedir o?"

Emma kızın bakışlarını takip edince panikledi. Defter yatağın üzerinde açık kalmıştı. Açık duran sayfanın üzerinde başlık olarak *Konakta Boğulan Kız* yazılıydı. *Arkadaşlarının Suçlu Olduğunu Düşünüyor*. Emma defteri aldı ve eliyle sayfayı kapattı. "Okul için bir proje yalnızca."

Laurel bir an durdu. "Okul için projeler yapmıyorsun!" Başını sallayarak odadan çıktı. Ancak merdivenlerden inmeden önce dönüp Emma'ya tekrar baktı.

Baktığı yerden onun beni sorgulayıp sorgulamadığını... veya başka bir şey düşünüp düşünmediğini kestirmek çok zordu.

Bay Pinky'nin dükkânı; organik yoğurtçu, kediler için bakım merkezi ve "ULTRA KOLON TEMİZLİĞİ! BEŞ DAKİKADA BEŞ LİBRE ZAYIFLAYIN!" reklamı yapan bir dükkânın da bulunduğu AVM'deydi. En azından Laurel onu o dükkâna sürüklemişti.

Salonun bir kısmı lüks spa havasındayken diğer taraf *Star Trek* filminden bir sahneye benziyordu. Tüm tırnak teknisyenleri, şık olduğu düşünülmüş takımlar giyiyorlardı, ancak Emma bütün salonun bir uzay gemisine binip Yengeç Bulutsusu'na doğru yola çıkmaya hazır olduğunu düşündü.

Emma ve Laurel, beklemek için zarif, gri bir kanepeye oturdular. "Partine hazır mısın?" Laurel çantasından ChapStick dudak parlatıcısını çıkarıp dudaklarına sürdü.

"Herhalde hazırım," diye yalan söyledi Emma. Bugün tenis dersinden eve döndüğünde Sutton'ın odasında daha fazla LCV kartı vardı. Aşağı yukarı hepsinin üzerinde, "Sabırsızlanıyorum!" ve "Yılın partisi!" gibi sözler yazılıydı.

"Hazır olsan iyi olur." Laurel kaburgalarına dirseğiyle vurdu. "Yeterince uzun süredir planlıyorsun! Garrett sana ne aldığını hâlâ söylemedi mi?"

Emma başını salladı. "Niye? Sana söyledi mi?"

Laurel'ın gülümsemesi özellikle arttı. "Yoo. Sadece bazı dedikodular duydum..."

Emma kanepenin üzerindeki kumaşı sıktı. Garrett'ın hediyesinin niye bu kadar önemi vardı?

Odada tırnak kurutucuların uğultusu işitildi. Oje sökücünün ve aloe veralı el losyonunun kokusu havayı doldurdu. Emma elini çantasının içine atıp Thayer'ın çizim yaptığı kâğıt peçeteye dokundu. Midesi sinirden kasıldı. Manikür yaptıktan sonra ortaya çıkarmak istiyordu ancak daha fazla dayanamayacaktı. "Laurel?"

Laurel başını kaldırıp gülümsedi. Emma, peçeteyi aralarındaki boş minderin üstüne koydu. "Bunu tenis dolabımın içinde buldum."

Thayer'ın sarhoş suratına bakarken Laurel'ın gözleri kısılmıştı. Parmakları kotunda küçük bir delik açmıştı. "Ah," diye fısıldadı.

"Gerçekten üzgünüm." Emma'nın sesi titredi. "Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum." Teknik olarak yalan sayılmazdı.

Laurel elindeki notu ellerinin arasında buruşturdu, raftaki gökkuşağı renginde tırnak cilası şişelerine boş boş baktı. Emma kanepenin kolunu sıkıca kavradı. Laurel patlayacak mıydı? Bağıracak mıydı? Tırnak makasıyla onu kovalayacak mıydı?

Laurel sonunda, "Önemli değil" dedi. "Odamda Thayer'dan gelen tam bunun gibi bir milyon not olduğundan değil."

Sonra sakince iPhone'unu çantasından çıkarıp maillerini kontrol etti.

Emma, "Onu özlüyor musun?" diye sordu.

Laurel, iPhone'una dokunmaya devam etti. "Tabii ki." Sesi ne yükseldi ne de alçaldı. Kremalı fıstık ezmesiyle gevrek arasındaki farklılıklardan bahsediyormuş gibiydiler. Sonra Laurel başıyla Emma'nın Mercer'ların buzdolabından aldığı Snapple şişesini işaret etti. "Bir yudum alabilir miyim?"

Emma omuzlarını silkti, Laurel büyük bir yudum aldı. Şişeyi kahve masasının üzerine koyar koymaz, omuzları şiddetle sarsılmaya başladı. Başı arkaya düştü ve kanepenin üzerine devrildi. Boğazı tıkandı. Emma'ya korkmuş, şişmiş gözlerle baktı. "Ben... alamıyorum..."

Emma ayağa kalktı. "Laurel?" Laurel boğuk bir ses çıkararak devrildi, bütün adaleleri gevşedi. Sarı saçları kanepedeki yastığın üzerine saçılmıştı. Sağ eli spazmdan titriyordu.

Emma, "Laurel? Laurel?" diye bağırdı. Omuzlarını salladı.

Laurel'ın gözleri zamkla yapışmış gibiydi. Ağzı açık şekilde sarkıyordu. iPhone'u yavaşça elinden kurtularak halının üzerine düştü.

Emma, "Yardım edin!" diye bağırdı. Eğildi ve kızın nefes alışını dinledi. Laurel'ın dudaklarının arasından hiçbir ses işitilmiyordu. Parmaklarını Laurel'ın bileklerine bastırdı. Nabzı var gibiydi. Onu sallarken, "Uyan," diye seslendi. Laurel'ın kafası bez bebek gibi sallanıyordu. Kalın gümüş bilezikleri birbirine çarparak tıngırdıyordu.

Emma ayağa fırlayarak etrafına baktı. Kucağında Vogue dergisiyle odanın çaprazındaki pedikür sandalyesinde oturan siyah bir kız onlara baktı. Ufak tefek bir İspanyol kadın koştu. "Nesi var?"

Emma, "Bilmiyorum," dedi çıldırmış gibiydi.

"Hamile mi?" diye sordu kadın.

"Zannetmiyorum..."

"Hey!" İspanyol kadın Laurel'ın kolunu dürttü. Yüzüne doğru tekrar "Hey!" diye bağırarak yanağını tokatladı. Emma kulağını tekrar Laurel'ın ağzının üzerine koydu. Altıncı sınıfta almış olduğu bebek bakıcılığı eğitim sınıfında öğrettikleri ağızdan ağıza nefes verme yöntemini hatırlamaya çalıştı. *Burnu kapatıp ağıza mı nefes veriyorduk yoksa tam tersi miydi?*

Sonra soğuk ve ıslak bir şey kulak memesine dokundu. Emma panikle geriye çekildi. Neydi o... *dil mi?* Laurel'ın yüzüne baktı. Ve birden, Laurel'ın gözleri açıldı. "Böö!"

Emma çığlık attı. Laurel kıkırdamaya başladı. "Nasıl kandırdım seni! Öldüğümü zannettin!"

Kadın diliyle bir cık sesi çıkardı. "Hepimizi kandırdın! Neyin var senin?" Kafasını sallayarak yerine döndü.

Emma oturdu. Kalbi rüzgârda deli gibi dalgalanan bir bayrak gibiydi.

Laurel, tişörtünü düzeltti, yanağına renk geldi. "Beni iyi yetiştirmişsin. Ama seni bu kadar kolay kandırabileceğimi hiç düşünmemiştim!" Sonra ayağa kalktı, çantasını omuzuna astı ve ojesinin rengini seçmek için tırnak cilalarının bulunduğu duvara doğru baktı.

Emma bakışlarını Laurel'a çevirdi. Sırtı dikti, seçeceği renge karar vermeye çalışıyordu. Bu kesinlikle *konuyu Thayer'dan başka yere çekmek için* yeni bir yöntemdi. Fakat bir şey onu rahatsız etti. Bir kız, kardeşinin âşık olduğu kişiyle ilişkisini mahvetmiş olsaydı, sadece bir şaka ve kahkahayla paçayı yırtamazdı. Bunu Emma'ya yapmış olsalardı, onlara ağızlarının payını verirdi. Direnirdi. Misilleme yapardı.

Sonra Emma başını kaldırdı. Yukarıdaki sıcak ışıklar kafa derisini yaktı. Laurel'ın artık kızgın olmamasının sadece bir sebebi olabilirdi.

Ben de aynı anda aynı şeyi düşündüm: Belki Laurel çoktan intikamını almıştı.

25

MİSAFİR LİSTESİNE SON BİR EKLEME

Futbol oyuncusunun sürekli gülümseyen annesi TV'de, "Bulmacayı çözmek istiyorum, Pat," dedi. Kamera *Wheel of Fortune* tahtasına döndü. Biri hariç bütün harfler belirlenmişti. Belirlenmeyen harfin yanında, "Taze çiçekler toplamak?" yazıyordu.

Vanna son harfi çevirirken zafer müziği çalıyordu. Futbolcunun annesi dokuz yüz dolar kazanacağı için mutluluktan havalara uçuyordu. Perşembe akşamıydı ve saat geçti, Emma, Sutton'ın yatağına uzanmış Game Show Network'de *Wheel of Fortune* oyununun tekrarını izliyordu. *Wheel of Fortune* onu genellikle sakinleştiriyordu. Ona, eski püskü sallanır TV koltuğunda Becky ile bu programı seyrettiği günleri hatırlatıyordu. Neredeyse Burger King'ten alınan hamburgerlerin kokusunu, Becky'nin sorulara cevap verişini ve Vanna'nın kemerli elbisesini eleştirdiğini duyabiliyordu.

Ancak şimdi Emma, ekrandaki o tekerleği gördüğünde, hayatının metaforu gibi görünen şeyin bir şans çarkı olduğunu düşündü. Risk veya ödül. İkizlerden bir tanesi iyi bir hayat sürüyor, diğeriyse kötü. İkizlerden bir tanesi ölüyor, diğeri yaşıyor. Yaşayan ikiz neredeyse kardeşini öldürdüğünden emin olduğu kişinin peşinden gitmeyi seçmek... veya sessizce uzaklaşmak zorunda.

Laurel, Sutton'ı öldürmüştü.

Her iki saniyede bir bu düşünce aklına düşüyor ve ona her seferinde yeni bir korku yaşatıyordu. Bunun doğru olduğunu hissediyordu. Daha önce her belirti Charlotte'u gösteriyordu oysa şimdi Laurel bütün soruların cevabı gibi gözüküyordu. Manikür salonundan eve döndüğünde, daha fazla ipucu aradı. Birçok şey bağlantılı gözüküyordu: Sutton'ın Facebook hesabında Otomatik Doldurma seçeneği tanımlanmıştı, bu da Laurel'ın Sutton'ın odasına gizlice girip, Emma'nın mesajını bulup, Emma'yı buraya çağıran istekli bir not yazdığı anlamına gelebilirdi. Sonra Laurel'ın arabasında bulduğu SUTTON ÖLDÜ notu vardı. Laurel gerçekten ön cam sileceğinin altından çıkardığını iddia etse de kâğıtta köşesinde bulunan biraz polenin dışında herhangi bir kırışma, kıvrım ya da kir izi yoktu. Hem sonra Emma, Laurel'ın arabasının üzerindeki notu görmemişti Kim Laurel'ın bu konuda doğru söylediğini iddia edebilirdi ki? Laurel notu kolaylıkla çantasından çıkarmış olabilirdi.

Ayrıca Laurel, Charlotte'lara yatıya gitmişti. Charlotte'un mağaraya benzer odasında Emma'nın yanında yatmıştı. Bu da ona Emma'nın bir şeyler içmek için ayağa kalktığını ko-

layca görme fırsatı veriyordu. Alt kata gizlice sızıp Emma'yı Sutton'ın kolyesiyle boğmuş olabilirdi. Kolyeden bahsetmişken, Madeline'ın telefonunda Laurel'ın o kolyeyle çekilmiş fotoğrafı vardı. Şu anda Emma'nın boynunda taşıdığı kolyeyle bire bir aynıydı.

Bana da aynı gibi gözüküyorlar. Şimdi sahip olduğum anıları düşündüm. Nasıl da göz açıp kapatıncaya kadar taklit kolyeyi alıp karanlığa atmıştım. Laurel'ın yıkılmış ifadesini, sonra beni yakalayıp arabaya iten o elleri düşündüm. Bagaj muhtemelen Laurel'ın sahip olduğu Jetta'nın bagajıyla aynı boyuttaydı, küçük ve sıkışıktı.

Ancak Laurel'la birlikte La Paloma'nın havuzunda kıkırdayıp durduğumuz zamanı hatırlayıp durdum. El eleydik. *Arkadaştık.* Bizi ayıran ne oldu? Neden bu ilişkiyi yeniden canlandırmaya çalışmadım? Laurel'ın beni öldürdüğüne inanmak istemiyordum. Peki ya saldırgan beni bagajdan çektiğinde gözbağımın arasından gördüğüm bir tutam saça ne demeli? Gözlerim bana oyun mu oynuyordu?

Emma yatağından kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. Henüz sağlam bir kanıtı yoktu, ancak boğulma videosu Sutton'ın öldüğü geceyle ilgili olmalıydı. Bu mantıklıydı. Belki Laurel, Sutton'ın gözlerinden bağı çıkardığında onun henüz ölmediğini fark etmişti ve kolyeyi tekrar kız kardeşinin boynuna sararak işini bitirmişti. Belki gerçek cinayet, video bittikten sonra işlenmişti... eğer video hâlâ internetteyse Emma'nın polisleri ikna etmek için yeterli kanıtı olacaktı. Peki bu video internete nasıl konmuştu? Katil neden suçluluğunu kanıtlayacak bir delil bıraksındı ki?

Belki de Laurel, Emma'nın dikkatini çekmek için videoyu internete koymuştu. Belki de evlatlık alınan kız kardeşinin ikizi olduğunu biliyordu. Ve belki de videonun Emma'ya ulaşacağını biliyordu... ve Emma'nın da çıkıp geleceğini tahmin etmişti. İşe yaramıştı.

Emma avuçlarını pürüzsüz beyaz duvara dayadı. Laurel'ın yan taraftaki yatak odasından boğuk bir müzik sesi işitiliyordu. Laurel şu anda yatak odasında oturmuş bir sonraki adımını planlıyor olabilirdi. Televizyonu kapattı. Birdenbire, katile o kadar yakın olmak ona tehlikeli geldi. Kendisini bu odada mahkûm gibi hissetti. Ölen kız kardeşinin hayatında hapis kalmıştı. Hızla kapıyı açıp merdivenlerden aşağı indi. Tam ön kapıyı açmaya hazırlanırken, biri arkasından seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Emma arkasına döndü. Bay Mercer antrenin yanındaki ofisinde oturmuş bilgisayarına bir şeyler yazıyordu. Kulağında *bluetooth* kulaklık vardı. Emma, "Şey, yürüyüşe çıkıyorum," dedi.

Bay Mercer gözlüklerinin üzerine Emma'ya baktı. "Saat dokuzu geçti. Karanlıkta yalnız başına dolaşmandan hoşlanmıyorum."

Emma'nın dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Koruyucu aileler onun ne zaman gelip ne zaman gittiğini umursamazlardı. Onun güvenliği konusunda hiç endişelenmemişlerdi. Hatta Becky bile Emma'nın gece dolaşmasına izin verirdi. Eğer bir motelde kalıyorlarsa Emma'yı yiyecek otomatından Montain Dew gazoz ve balık kraker almaya gönderirdi

Zaten Bay Mercer da Emma'nın güvenliğinden endişeli değildi. Kızı *Sutton'ı* merak ediyordu. Emma, kızının gü-

vende olmadığını bilerek gözlerini kaçırdı. Üstelik hepsi diğer kızı yüzünden olabilirdi. Emma kendini oradan uzaklaşmak zorunda hissediyordu. Gözü Sutton'ın gömme dolaba yaslanmış olan tenis raketine takıldı. "Servislerimi geliştirmek için antrenman yapmalıyım."

"Peki." Bay Mercer tekrar bilgisayarının ekranına bakmaya başladı. "Ancak bir saate kadar eve dönmeni istiyorum. Doğum günü partinin temel kurallarını konuşmamız gerekiyor."

Emma, "Peki," diye cevap verdi. Kapıyı çarparak çıktı ve sokağın ortasına doğru koştu. Herkes büyük yeşil çöp tenekelerini kaldırımın kenarına sürüklemişti. Havada çürümüş sebze ve kirli bebek bezi kokusu vardı. Sutton'ın evinden ne kadar uzaklaşırsa kendini o kadar iyi ve güvende hissedecekti. Parkın içindeki tenis kortunun zemininde X şeklinde yatan tanıdık simayı gördüğünde durdu. Kalbi atmaya başladı.

Emma, "Ethan?" diye seslendi.

Ethan ismini duyunca ayağa kalktı.

"Sutton sen misin? Seni burada görmek garip."

Karanlıkta Ethan'ın yüzünü seçmek olanaksızdı ancak Emma çocuğun sesinde mutluluk sezinledi. O da aniden kendisini daha mutlu hissetti.

Emma, "Ben de katılabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki."

Işıkları yakmak için para atmadan çitin kapısını açtı ve içeriye girdi. Kapı gürültüyle kapandı. Fileye doğru yürüyüp onun yanına uzanana kadar Ethan'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Saha gün boyunca gördüğü güneş yüzünden hâlâ sıcaktı ve hafifçe pişmiş asfalt ve dökülmüş Gatorade kokuyordu.

Gökyüzündeki yıldızlar kaldırımdaki kuvars parçaları gibi parlıyordu. Anne, Baba ve Emma yıldızları Ay'ın hemen altında parlıyorlardı. Çok şey değişmesine rağmen, yıldızların Emma'nın yeryüzündeki sonuçsuz mücadelelerine gülerek, her zaman olduğu gibi aynı yerde durduklarını görmek onu hayal kırıklığına uğrattı.

Emma'nın gözleri yaşla doldu. Sonuçsuz mücadele kısmı doğruydu. Buraya otobüsle gelirken kafasında kurduğu hayaller. Sutton'la ikisinin iki kız kardeş olarak birlikte yaşayacakları mutlu anlar.

Ethan alayla, "Sylvia Plath, iyi misin?" diye sordu.

Hava giderek soğuyordu. Emma ısınmak için kollarını bedenine çekti. "Pek sayılmaz."

"Ne oldu?"

Emma dilini dişlerinin üzerine dolaştırdı. "Tanrım, seni ne zaman görsem zihinim allak bullak durumda oluyor."

"Önemli değil. Zihninin allak bullak durumda olmasını sorun etmiyorum."

Ancak Emma başını iki yana salladı. O kadar istemesine rağmen, ona gerçekten neler olup bittiğini söyleyemedi. Onun yerine, "Yarın doğum günüm," dedi. "Parti veriyorum."

"Gerçekten mi?" Ethan ona doğru döndü. "Güzel, doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler." Emma karanlıkta gülümsedi.

Gözleriyle yavaş yavaş geçerken gökyüzünü bölen jeti takip etti. Herhalde, bazı açılardan bu şimdiye kadar yaşadığı en iyi doğum günü olacaktı. Emma doğum günlerinin çoğunu herhangi bir kutlama yapmadan geçirmişti. On al-

tıncı doğum gününü sosyal hizmet binasında yeni bir koruyucu aile beklerken, on birinci doğum gününü ise karavan kampındaki diğer çocuklarla kaçak olarak geçirmişti. Sahip olduğu tek gerçek doğum günü kutlaması Becky'nin onu yaşadıkları yerin yanındaki Rönesans fuarına götürdüğü zamandı. Emma, "Ye Olde Eşeği"yle yavaş bir tur atmış, dev bir hindi bacağı yemiş ve o sırada en sevdiği renkler olan neon yeşili ve turkuaz el işi kâğıtlarıyla kartondan bir kaban yapmıştı. Günün sonunda otoparka giderlerken gelecek yılki doğum gününde aynısını yapıp yapamayacaklarını sormuştu. Ancak bir sonraki doğum gününde Becky gitmişti.

Emma gökyüzüne baktı. Üstünden geçen bulut bir an için Ay'ı kararttı. "Gelecek misin?"

"Nereye?"

"Partime. Yani, eğer meşgul değilsen ve de gelmek istiyorsan." Emma başparmağının tırnağını ısırdı. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu teklifi yapmış olmak aniden onun için büyük bir olay olmuştu.

Ay, Ethan'ın köşeli profilini aydınlattı. Emma karar vermesi için sabırla bekledi. *Eğer hayır, derse üzülme*, dedi kendi kendine. *Kişisel olarak algılama.*

"Peki," dedi Ethan.

Emma'nın midesi kasıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kesinlikle. Geleceğim."

"Muhteşem." Emma sırıttı. "Oradaki tek normal insan sen olacaksın."

"Bunu hiç bilmiyordum." Emma o anda Ethan'ın gülümsediğini söyleyebilirdi. "Hiçbirimizin normal olduğunu söyleyemem, sen ne dersin? Bence hepimizin çılgınca sırları var."

"Öyle mi? Nedir seninki?"

Ethan bir an duraksadı. "Bayan Fenstermacher'i çok beğeniyorum."

Emma kıkırdadı. "Bu kesinlikle anlaşılabilir. O gerçekten çok seksi."

"Evet. Ben ona karşı çok ateşliyim."

"Peki, sana iyi şanslar." dedi Emma. "Umarım iki muhabbet kuşu olarak gerçek mutluluğu bulursunuz."

"Teşekkürler." Ethan sırtüstü yatmak için pozisyonunu değiştirince eli kızın eline değdi. Emma yan yana duran ellerine baktı, parmakları belli belirsiz birbirlerine değiyordu. Bir süre sonra işaret parmağını onunkine doladı ve bir kere sıktıktan sonra bıraktı.

Birdenbire, emniyetli ve yakın karanlıkta, Emma kendisini tehlikelerle dolu ve çılgınca dünyasından yıldızlar kadar uzakta hissetti.

26

GEÇMIŞTEN BIR YÜZ

Tık. Tık. Tık.

Saatler sonra, Emma rüyasız bir uykudan uyandı ve etrafına baktı. Neydi o?

Tık. Ön bahçeye bakan pencereye doğru gitti. Küçük bir çakıl taşı cama çarparak aşağıdaki zemine düştü. Emma pencereye koşup aşağıya baktı. Ön verandadaki büyük projektörün ışığının altında duran bir figür vardı. Emma gözlerini sertçe ovuşturdu.

"Anne?" diye bağırdı.

Merdivenlerden aşağıya doğru inerken ayakları basamakları belli belirsiz hissediyordu. Kapıyı açıp gecenin karanlığına daldığında kapı gıcırdadı. Becky, Laurel'ın arabasının yanında, garaja giden yolun ortasında duruyordu.

Yolun ortasında duran kadına bakakaldım. Bu annemizi ilk gördüğüm zamandı. Uzun bir çenesi, ipeksi koyu renk

saçları ve mavi-yeşil gözleri vardı. Vücudu ince –çok inceydi– dizinde bir delik bulunan bol kot pantolon ve üzerinde "CASUAL CLAM RESTAURANT" yazan soluk bir tişört vardı. O, sokakta yanımdan geçip giden herhangi birisi olabilirdi. Onunla hiçbir bağlantı hissetmedim, anlık bir bağ oluşmadı. Gerçek gibi değildi.

Ama Emma, Becky'nin yanına vardığında, kolları vücudunun içinden geçti. Geriledi, kalbi küt küt atıyordu. "Anne?" diye bağırdı yeniden. Becky'ye dokunmaya çalıştı ama sanki buhardan yapılmış gibi görünüyordu. Emma gerçek olduğundan emin olmak için kendi yüzüne dokundu. "Neler oluyor?"

"Düşündüğün gibi değil tatlım," dedi Becky hırıltılı bir ses tonuyla. Ardından, "Dikkatli olmalısın," diye ekledi. "Sessiz olmalısın. Her şey çok tehlikeli hale gelmek üzere."

Emma, "Ne-Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şişşt."

"Ama..."

Sonra Becky ileri doğru bir adım atıp eliyle Emma'nın ağzını kapattı. Emma'ya sağlam ve kararlı, gerçek bir el gibi geldi.

"Bunu benim için yapmalısın."

Aniden beynimde bir görüntü oluştu. Aynı sesin bana yüksek sesle ve net bir şekilde, *Bunu benim için yapmalısın*, dediğini duydum. En azından aynı ses olduğunu *sandım*. Sesin benimle... ya da bir başkasıyla konuşup konuşmadığından emin değildim. Ancak yakalamaya çalıştığım hatıra kayboldu.

Birdenbire, Emma'nın gözleri açıldı.

Yine Sutton'ın karanlık yatak odasındaydı. Perdeler rüzgârla uçuşuyorlardı. Yatmadan önce doldurduğu su bardağı komodinin üzerindeydi. Rüya hâlâ kafasında dönüp duruyordu. Görüşü netleşti. Üzerine eğilmiş bir figür vardı.

Becky? Emma hemen onun olduğunu düşündü. Ancak bu kişinin saçları sarıydı, kahverengi değil. Ardından burnu ve çilli yanakları belirginleşti. Emma, Laurel'ın yeşil gözlerine dik dik baktı. Laurel'ın eli sıkıca Emma'nın ağzını kapatmıştı.

Emma'ya, "Çığlık at!" diye çılgınca haykırdım.

Emma'nın yaptığı tam olarak bu oldu. Çarşafları tekmeledi, elleriyle Laurel'ın kollarına vurdu. Laurel geri çekildiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Saniyeler içinde yatak odasının kapısı açıldı ve Mercer'lar içeriye girdi. Bay Mercer'ın pijamasının üstü yoktu. Bayan Mercer kareli bir pijama ve üzerine askılı tişört giymişti. Drake de aynı zamanda içeri girip iki kere kısa kısa havladı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Bay Mercer.

Emma, "Laurel beni öldürmeye çalıştı!" diye bağırdı.

"Ne?" Laurel yatak yanıyormuşçasına birden oradan uzaklaştı.

Emma yatağın başlığına varana kadar kendini olabildiğince geri çekti. Hıçkırıklardan göğsü inip kalkıyordu. "Beni boğmaya çalışıyordu."

Laurel öfkeyle cevap verdi. "Hayır, yapmıyordum!" Yatağın yanındaki dijital saati gösterdi. Kırmızı sayılar 12.01'i göstererek yanıp sönüyorlardı. "Buraya geldim, çünkü sana mutlu yıllar dileyen ilk kişi olmak istiyordum."

"İnkâr etme." Emma çarşafları göğsüne çekmiş elinde tutuyordu. "Seni gördüm!"

"Sutton, tatlım, Laurel sana böyle bir şey yapmaz," dedi nazikçe Bay Mercer.

"Muhtemelen az önce bir kâbus gördün," dedi Bayan Mercer gözlerini ovuşturarak. "Doğum günü partin için mi endişeleniyorsun?"

Emma, "Neden bir doğum günü partisi için endişeleneyim ki?" diye karşılık verdi. Parmağıyla Laurel'ın bulunduğu yeri işaret etti. "O. Beni. Öldürmek. İstedi!"

Ancak Mercer'lara tekrar baktığında, her ikisinin de yüz ifadesinde uykulu bir şüphecilik vardı. Bayan Mercer, "Tatlım, neden aşağı inip bir bardak süt içmiyorsun?" diye sordu.

Sonra, esneyerek kapıya doğru döndü. Drake ve Laurel onu takip ettiler. Ancak Laurel koridora dönmeden önce başını çevirip Emma'nın bakışlarına karşılık verdi. Laurel'ın gözleri kısıldı. Ağzının kıvrımları aşağıya doğru bakıyordu. Emma'ya sıcaklık bastı. Becky'nin ona rüyasında söylediği sözleri hatırladı. *Her şey çok tehlikeli hale gelmek üzere.*

Kelimeler benim kafamda da dönüp duruyordu. Bir rüya hakkında konuşursan o gerçek olur.

27

MUTLU YILLAR, ŞİMDİ ÖL

Madeline, gümüş renkli parti elbisesi, başında bir folyo taç ve parlak mavi topuklu ayakkabılarla verandada sendeleyerek ilerlerken, "İşte doğum günü kızı!" diye bağırdı. Madeline kendininkine oldukça benzeyen ve üzerinde pembe rakamlarla 18 yazan bir tacı onun başı üzerine yerleştirdi.

Charlotte, kısa çizgili elbisesi ve espadrilleriyle onlara doğru ilerlerken "Gülümseyin!" diye sesleniyordu. Emma'nın yanına kadar sokuldu, bir elinde vücutlarından uzak tuttuğu dijital kamera vardı. Flaş patladığı anda Laurel bir sonraki fotoğrafa girmek için geldi, kollarını Emma'nın boynuna doladıktan sonra kocaman gülümsedi.

Laurel aşırıya kaçan bir coşkuyla, "Gülümseyin!" dedi. Gülümsemesi siyah lateks taytın üzerine giydiği beyaz dökümlü tunik kadar göz kamaştırıcıydı. Emma elinden geldi-

ği kadarıyla sırıtmaya çalıştı ancak korkmuş gibi gözüktüğü hissine kapılmıştı.

Sutton'ın arkadaşları ona sarılmaktan vazgeçip tekrar "İyi ki Doğdun" şarkısını söylemeye başladılar. Charlotte avazı çıktığı kadar yüksek sesle söylerken Madeline ise Marilyn Monroe'nun JFK'ye yaptığı serenat gibi seslendirdi. Laurel çok masumca ve tatlı tatlı eşlik etti. Emma, Laurel'dan bir adım uzaklaştı.

Saat 21.00 olmuştu. Sutton'ın partisi bütün hızıyla devam ediyordu. Bir DJ verandada, ızgaranın yanındaki masada, müzik yapıyordu. Birçok genç dans pistinde dans ediyordu. Tenis takımındaki kızlar kanepe dolu tabakları dolaştırıyorlardı. Bayan Mercer verandanın etrafına küçük pembe Noel ışıkları asmış, masanın üzerindeki sürahileri alkolsüz *sangria* ile doldurmuştu. Verandanın etrafında en az yirmi beş adet ucuz dijital fotoğraf makinesi bulunuyordu. Kapının yanındaki masanın üzerinde üç dizüstü bilgisayar bulunuyordu; Facebook ve Twitter'a fotoğraf eklemek için hepsine USB kabloları takılmıştı. Mercer'lar bahçenin arka tarafına uzaktan kumandalı arabalar için bir yarış pisti hazırlamışlardı. Havada alkol, parfüm ve saç bakım ürünleri karışımı bir koku vardı. Kapının yanındaki oyun masasının üzeri Emma'nın hayatı boyunca gördüğünden daha fazla hediye paketiyle doluydu.

Ancak Emma bunların hiçbirinden zevk alamıyordu. Sutton'ın dolabında asılı duran ve üzerinde doğum günü yazan solgun pembe renkli mini elbisesini giymiş olabilirdi; kuaför koltuğunda bir saat saçlarını kıvırcık yapsınlar diye oturmuş olabilirdi; muhtemelen onun bir senelik giyinme bütçesinde

daha pahalı olan yüksek topuklu çizmeler giyiyor olabilirdi. Ancak bunlar onun kendisini mutlu hissetmesine yetmiyordu. Her flaş patladığında irkilerek arkasını dönüyordu. Birisi ona selam vermek için dokunduğunda kasılıyordu. Bay Mercer'ın veya oradaki gençlerin bahçenin sonunda arada sırada patlattıkları havai fişekler onu korkutuyordu. Onları silah sesleri gibi algılıyordu. Yaşadığı her dakikanın son dakikası olacağını düşünüyordu.

Ben onun yanıldığını umuyordum.

Doğum günü kutlamalarını kabul ettikten sonra, Madeline, Charlotte ve Laurel önizleme ekranındaki resimleri incelediler. Charlotte "Madeline sarhoş gibi gözüküyor," dedi.

"Ben ise uyuşturulmuş gibi gözüküyorum." Laurel, Emma'ya yanaşıp fotoğraf makinesini gösterdi. "Tek normal gözüken sensin. Eğer bu resmi Facebook'a koyacaksan, Photoshop programını kullanıp herkesi yok etmelisin."

Emma yavaşça Laurel'ın kaslı vücudundan uzaklaştı; ona bu kadar yakın olmak sinirlerini bozuyordu. Bütün gece Laurel'ı izlemişti. Partinin büyük bir bölümünü dans pistinde, herkesi hareket ettiren hızlı ve *edgy* şarkılar isteyerek geçirmişti. Bir saat önce Emma'yı havuzun kenarına sıkıştırıp ona doğum günü hediyesini vermişti. Bir sonraki hafta oynanacak olan *Les Miserables* oyununa iki bilet. Laurel çekinerek, "Kimi istersen davet edebilirsin, ancak gelmeyi çok isterim," demişti. "Küçükken sahneleri canlandırırdık, hatırlıyor musun? Sen her zaman Cosette olmak için ısrar ederdin."

Hatırlıyorum, diye bağırmak istedim. Tam olarak yaptım denemez ancak yapabilmeyi istedim. Burada ters giden bir

şeyler vardı. Ne zaman birlikte Les Miz oynamaktan vazgeçip birbirimizden nefret etme aşamasına geçmiştik? Kız kardeşim beni nasıl öldürebilirdi?

Ancak Emma, Laurel'ın yaptığından emindi. Laurel'ın onu bu gece yarısı boğmaya çalıştığı an beyninde hâlâ apaçık ve net duruyordu. Tek anlayamadığı şey neden yaptığıydı. Sutton'ın kaybolduğunun anlaşılmaması için onu hayatta tutmak istemiyor muydu acaba? Belki Emma, Sutton'ı iyi canlandıramıyordu. Belki Emma çok soru soruyor, burnunu onu ilgilendirmemesi gereken şeylere sokuyordu.

Verandada gördüğü bir şey Emma'nın dikkatini çekti. Dar kesim siyah ceket ve kot giyen, saçı kısa kesilmiş uzun boylu bir genç arka kapıdan içeri girdi. Kolunun altında bir Godiva çikolata kutusu ve yüzünde gergin bir ifade vardı. Kalabalığa birisini ararmışçasına bakınıyordu. Emma'nın kalbi hopladı. Ethan.

Emma dijital kamerayı Madeline'a iade ederken, "Hemen döneceğim," dedi.

"Ama Sutton," diye sızlandı Charlotte. "Biz henüz sana hediyemizi veremedik."

"Bana bir dakika izin verin," dive cevap verdi arkasına dönerek.

Kalabalığın içinde ilerlerken, Charlotte'un iç çektiğini ve "Nesi var bunun?" dediğini duydu.

Herkes ya yemek masasının etrafında toplanmıştı ya da dans pistinde kıvırıyordu. Gözlerini Ethan'nın başından ayırmayarak ilerliyordu ancak gençlerin arasından geçerken burun deliklerine dolan ağır rom kokusundan rahatsız olmuştu.

Ethan kapıdan geçerken zorlanmıştı. Gabriella onun farkına vardı. Godiva'ları görünce kıkırdadı. "Birisi doğum günü kızını hâlâ aklından çıkaramamış gibi duruyor, değil mi?" diyerek Emma'nın kaburgalarına bir dirsek attı.

Emma, ayak uçlarının üzerine basarak onu görmezden geldi. Ethan okulun tek popüler lezbiyen çifti Jennifer ile Julia'nın arasında sıkışmıştı. Hemen yanlarında ise üç futbol oyuncusu son oyundaki bir pozisyonu tekrar canlandırıyorlardı. Emma, bir cep telefonunun şarj seviyesi nasıl azalırsa Ethan'ın sabrının da öyle azaldığını görebiliyordu.

Emma makyaj tazeleme masasının etrafında toplanan kızların arasından geçti. Ve sonunda, işte oradaydı, çikolata kutusunu hediye masasının boş bir noktasına koymuş, geldiği gibi gitmek için kapıya yöneliyordu. Emma onu bileğinden tuttu. Ethan'ın omuzları gerildi, ancak onun olduğunu görünce gülümsedi.

"Gelebildin!" diye haykırdı Emma.

Ethan ilgisizce omuz silkti. "Arabayla buradan geçiyordum. Çok uzun kalamayacağım."

"Ah." Emma'nın omuzları düştü.

Ethan uzun kirpikli gözleriyle etrafına bakındı. Sonra Godiva kutusuna dokundu. "Her neyse, bunlar senin için. Doğum günün kutlu olsun. Umarım çok güzel bir doğum günü olur." Kulağına eğildi. "Her büyük kadın şairin bir çikolata saplantısı olduğunu duydum."

"Teşekkürler." Emma altın renkli kare kutuya parmaklarıyla dokundu. Ethan, Emma'nın çok sevdiği bitter çikolatalardan getirmişti. "Gelmiş olmana çok sevindim."

Ethan'ın yüzünde de bir gülümseme beliriverdi. Ancak hemen ardından yüz ifadesi Emma'nın arkasında bulunan bir şey yüzünden değişti. Emma döndü ve Garrett'ın gençleri ite ite kendisine yol açtığını gördü. Garrett kollarını Emma'nın beline doladı, etrafında döndürdü ve baştan çıkarıcı bir öpücük verdi.

Emma, Garrett'ın dudaklarının dudaklarına yaptığı baskıya karşı çıkamayarak çaresizce debelendi. Yanakları kızardı. Herkesin gözlerini üzerinde hissetti. Bir kızın hemen yanında, "Vayy!" dediğini işitti. Futbolculardan bir tanesi ise, "İşte bu!" dedi. Madeline, "Bir odaya gidin!" diye bağırdı.

Sonunda, Garrett kendini geri çekerek onu serbest bıraktı. Emma, Ethan'a bakındı... ama delikanlı gözden kaybolmuştu.

28

BAŞTAN ÇIKARMA VE CINAYET HER ZAMAN EL ELEDIR

Emma karşı çıkana kadar Garret, Emma'yı evin içine kadar sürüklemişti. "Dışarıda yaptığın hareket gerçekten çok kabaydı. Ben birisiyle konuşurken beni o şekilde çekip alamazsın. Ev sahipliği yapmam gerekiyor."

Garrett dönüp kızın elini tuttu. "Seni kurtarıyordum Sutton. Landry seni tuzağa düşürmüştü."

Emma dudak büktü. "Hayır, düşürmedi!"

"Evet, düşürdü." Garrett'ın ses tonu bir şövalye edasındaydı ancak aynı zamanda belli belirsiz üstünlük taslıyordu. Sanki en iyisinin ne olduğunu o biliyordu.

Emma'nın ağzı uzun bir süre açık kaldı. Dışarda müzik devam ediyordu. Sonunda, yanakları alev alev, "Ben tehlikede olan bir genç kız *değilim*," dedi.

Garrett'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Özür dilerim," diyerek Emma'nın elini tuttu. "Batırdım. Sadece seninle baş başa vakit geçirmek istiyordum. Gece boyunca seni hiç göremedim."

Emma dededen yadigâr saatin bulunduğu duvara yaslandı. Çikolataları verirken Ethan'ın yüzünde beliren çekingen ifadeyi hatırladı.

Garrett'ın kendine güveni gayet yerindeydi. "Sana hediyemi verdiğimde bu kabalığımdan dolayı beni affedeceksin," dedi. "Söz veriyorum." Sonra Emma'nın elini tuttuğu gibi onu merdivenlerden yukarı sürükledi.

Emma onu takip etti. Merdivenlerden yukarı çıkarken Bayan Mercer'ın katlayıp bir basamağın üzerine bıraktığı tişört yığınının üzerinden atladı. Garrett'ın ona aşağıda gösteremediği ve vermek istediği şey neydi acaba?

"İşte başlıyoruz," dedi Garrett sakin bir ses tonuyla. Sutton'ın yatak odasının kapısını sonuna kadar açtı. Koyulabilecek her yerin üzerinde mumların titrek alevi görülüyordu. Lavanta esanslı mumların kokusu Emma'nın burun deliklerine saldırdı. Hoparlörlerden hafif hafif Billie Holiday'in bir şarkısı duyuluyordu. Garrett pencerenin perdelerini sıkıca kapatmış ve yere ve yatağın üstüne gül yaprakları sermişti. Yastığın üstünde Valrhona marka bir çikolata kutusu ve komodinin üstünde de iki şampanya bardağı duruyordu.

Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı. Dağdaki patikada yaptıkları konuşmayı tekrar hatırladı. *Bu yaz neyle ilgili konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Planlarımızı? Doğum gününde organize etmeyi düşünüyorum.*

Şaşkınlıkla, "Aman Tanrım," dedi.

Billie Holiday'in şarkısından sonra Jack Johnson'ın akustik bir aşk şarkısı çalmaya başladı. Garrett, Emma'ya sırıttı. Sonra, bir soyunma yarışındaymış gibi tişörtünü çıkarıp yere fırlattı. Sonra ayakkabılarını fırlatıp kemerini çözmeye başladı.

Emma, "Aman Tanrım, dur!" diye bağırdı.

Garrett donakaldı, yanakları kızarmıştı, elleri hafifçe titriyordu. Mum ışıkları odanın duvarına yansıyordu.

"Şey..." Emma sinirli sinirli kıkırdamaya başladı. Bunların hepsi ona çok saçma geliyordu. Garrett'ı ancak iki haftadan beri tanıyordu, değil mi? Şimdi onunla sevişmesi mi gerekiyordu yani?

Emma yatağı göstererek, "Özür dilerim, bunu yapamayacağım," dedi.

Garrett yatağın kenarına ilişti. Emma'ya sanki cildi birdenbire mora dönüşmüş gibi bakıyordu. "Ama...bütün yaz bununla ilgili konuşmuştuk."

Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı.

Garrett elerini dik saçlarının arasından geçirirken konuşmaya devam etti. "Yani, bu konuyu düşündüm ve senin haklı olduğunu anladım: Beklemenin bir anlamı yok. Seninle olmasını istiyorum. Sutton sen benimle olmak istemiyor musun?"

Emma, Garrett'ın kot pantolonundan çıkan kalın çizgili boxer donuna bakmamak için odanın her yerine bakıyordu. *Ben Sutton değilim,* diye bağırmak istiyordu ancak onun yerine, "Şey galiba fikrimi değiştirdim," dedi.

Garrett ümitsizce Sutton'ın yüzüne bakarak, "*Fikrini* mi

değiştirdin?" dedi. Sonra avuçlarını gül yaprakları saçılmış yatağın üzerine koydu. Sesi titreyerek yavaşça, "Dur bir dakika," dedi. "Seks hakkında yaptığımız bütün konuşmalar kocaman bir eşek şakası mıydı? Senin Thayer'a da yaptığın bu muydu?"

Sutton'ın Thayer'a ne yaptığını merak eden Emma hızlı hızlı başını sallayarak, "Hayır, tabii ki hayır!" dedi. "Sadece... yapamayacağım..."

Geri geri gitti. Mumlardan çıkan koku onu sersemletmişti. Tekrar, "Özür dilerim," dedi. Sonra odanın kapısını açtı ve sendeleyerek koridora çıktı. Merdivenlerden aşağıya inip partiye doğru koşmaktansa, diğer yöne döndü ve yandaki odanın kapısından içeri daldı.

Garrett koridora çıktığı anda Emma kapıyı kapattı. Delikanlı, "Sutton," diye seslendi. Emma kapının yanında yere çömeldi. Garrett etrafta dolaşırken yumuşak halının üzerinde çıkan ayak seslerini işitti. "Sutton," diye seslendi tekrar.

Emma sessizce nefes alıyordu, içeri girmemesi için dua ederken kıpırdamadan bekledi.

Bir süre sonra Garrett inledi. Bir kapı hızla çarptı, birkaç saniye sonra tekrar açıldı. Emma merdivenlerden inip giriş holünden geçen Garrett'ın ayak seslerini duydu.

Döndü, kapıya dayandı ve rahatlayarak derin bir nefes aldı. Girdiği odada üstüne siyah beyaz çizgili yatak örtüsü serilmiş bir yatak ve yatağı aydınlatan elmas şeklinde iki gece lambası vardı. Odanın köşesinde pembeli beyazlı bir yumurta koltuk duruyordu. Pencerenin önünde yeni nesil bir

cep telefonu asılıydı. Duvarlarda milyonlarca kız çocuğunun fotoğrafları bulunuyordu. Emma dolabın yanında duran üç yönlü aynaya büyük bir şaşkınlıkla baktı. Masanın üzerinde duran MacBook Air'e ve sehpanın üzerinde duran düz ekran televizyona göz gezdirirken kaşlarını çattı. Bu aynı Sutton'ın odası gibiydi ama tam simetriğiydi. Öyleyse... bu Laurel'ın odası mıydı?

Emma ayaklarının üstünde yavaşça doğrulurken dizleri çıtırdadı. Daha önce hiç Laurel'ın odasını görmemişti. Laurel kapısını hep kapalı tutuyordu. Emma, Laurel'ın çalışma masasının üzerindeki ışığı açtı ve panodaki fotoğraflara baktı. Sutton'la arkadaşlarının hayvanat bahçesinde, maymunların kafesinin önünde çektirdikleri fotoğraf garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Aynı şekilde Sutton, Madeline ve Charlotte'un birbirlerine yemek kaşığı salladıkları fotoğraf da tanıdıktı. Bunlar Sutton'ın odasındaki fotoğrafların aynılarıydı ve Laurel birçoğunda yoktu bile.

Kız kardeşinin odasıyla neredeyse aynı olan Laurel'ın odasında ürkütücü bir şeyler vardı. *Sanki Sutton'ı inceliyor gibi,* diye düşündü Emma. *Onun yerini almaya hazırlanıyor.*

Emma parmak ucunda Laurel'ın yatağına kadar ilerledi ve baza eteğini kaldırarak altına baktı. Ekstra tenis raketinin yanı sıra top haline getirilmiş bir çift çorap ve birkaç çift saç tokası vardı. Dolabın içine baktı. Hafif bir parfüm kokusu ve yepyeni bir kot pantolon çıktı ortaya. Sutton'ın dolabındaki her eşyanın bir yeri varken, Laurel'ın gömlekleri ve elbiseleri dağınık halde asılıydı, kemerler ve kollar yarıya

kadar sarkıyordu, kotlar ve tişörtler bir köşede yığılmışlardı. Ayakkabıları yerde duruyordu.

Emma dolabı kapatıp şakaklarını ovuşturdu. Burada bir şeylerin olması gerekiyordu. Laurel'ın yaptıklarıyla ilgili bir çeşit kanıt olmalıydı.

Olmadığını umuyordum. Yapmadığını umuyordum.

Laurel'ın bilgisayar ekranından yayılan mavi ışık odanın her tarafında parlıyordu. Emma güçlükle yutkunarak masaya doğru yöneldi ve bilgisayarın başına oturdu. Ekran koruyucu, Sutton, Laurel ve diğer kalabalığın danslarda, restoranlarda ve yatılarda çektikleri fotoğrafların bir montajıydı. Emma farenin üzerine dokunduğu anda ekran koruyucu hızla açıldı ve karşısına simgeler ve dosyalarla dopdolu karanlık bir masaüstü çıktı. Çoğuna SHAKESPEARE ÖDEVİ veya C'S PARTİ gibi isimler verilmişti.

Kapının dışından bir gıcırtı sesi geldi. Emma donakalarak başını eğdi. Alt kattan bağrışmalar işitildi. Birinin cep telefonu çaldı. Yakınında duyduğu her ses için gerildi, her siniri karıncalanmaya başladı. Yavaşça nefes aldı.

Bilgisayara tekrar odaklandığında, arama penceresini açtı ve aceleyle Yalan Oyunu yazdı. Küçük gökkuşağı çarkı dönmeye başladı. Geçici bir sürücünün derinlerine gömülmüş bir klasör açıldı. Emma ona birkaç kez tıkladı. Bilgisayardan keskin bir havlama sesi duyuldu.

Klasör bir dizi video listeledi. Emma ilkini tıkladı ve Madeline'ın bir havuzda boğulma taklidi yaptığı kısa video çıktı. Emma'nın Facebook'ta gördüğü videonun aynısıydı. Başka

bir video ise Sutton, Charlotte ve Madeline'ı gece yeşil bir golf sahasında kayaları sprey boyayla boyarken gösteriyordu. Sutton, "Bin dolarına iddasına girerim ki Laurel bu gece gelmeyecek," diyordu. Sutton'ın Facebook sayfasından alınan başka bir videoydu bu.

Emma bir videoya daha tıkladı: Bunda Sutton polisi arayıp onlara çöp kutusunda bir bebek sesi duyduğunu söylüyordu. Madeline'ın, Bayan Mercer'ın arabasının anahtarlarını AJ Market'te alışveriş yaparken çaldığı, diğer kızların kamera ile çalıların içine saklandığı ve Bayan Mercer mağazadan çıktığında panik yaşarken kızların kıkırdadığı başka bir video. Kızlardan birisinin, bir sınıfta masaları ve direkte asılı Amerikan bayrağını ters çevirdiği video. Böyle devam ediyordu. Şaka üstüne şaka. Hiç bitecekmiş gibi gözükmüyordu.

Ben de seyrettikçe kendimi daha kötü hissettim. Çektiğimiz her şaka kurnazca hazırlanmıştı ve zalimceydi. Birçok insana zarar vermiştik. Büyük olasılıkla herkes eğlenceli bulmamıştı bu şakaları.

Emma, listenin en sonundaki videoya tıkladı, KRALİÇE DEVRİLİYOR adlı bir dosya. Koyu bir ekran ortaya çıktı. Kamera birkaç saniye boyunca, ağaçları, çalılıkları ve ayı görüntüledikten sonra toprağa çevrildi. Birisi mikrofona yakın bir şekilde soluk alıyordu. Keskin bir darbe işitildi ve kamera fotoğraf sehpasına bağlanmış gibi düz ve hareketsiz görüntü vermeye başladı. Boş bir alanın ortasında duran sandalyeyi yakın plan çekmeye başladı. Sonra, bir sesle birlikte, sanki arkadan itilmiş bir kişi koltuğa oturdu. Kadının

yüzü siyah bir göz bağı ile kapalıydı. Boğazında yuvarlak gümüş kolye vardı. Emma eliyle ağzını kapattı, içi dehşet ve rahatlama duygusuyla dolmuştu.

Emma için başlattıkları video buydu. Onu buraya getiren video. Bu onun kanıtıydı.

Ekranda bir siluet belirdi. Kişi kameraya yaklaşıp objektifi ayarladığı sırada Emma'nın soluğu kesildi. Yukarıdan gelen ay ışığı başının etrafında ürkütücü bir ışık çemberi oluşturuyordu. Aydınlatma özellikleri ayarlandıktan sonra yüzü gözükmeye başladı. Emma ellerini ağzına bastırdı. Kendisini sanki tepeden aşağı inen hız treninde oturuyormuş gibi hissetti. Laurel.

Ben de sessizce nefes nefese kaldım. Demek ki... doğru muydu?

Laurel'ın yeşil gözleri objektife anlamsız bir ifadeyle boş boş baktı. Yüzünde karmaşık bir gülümseme vardı. Emma arka planda çok hafifçe Sutton'ın sızlanmasını duyabiliyordu. Emma bu videonun sesli olduğunu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Elleri titredi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Bütün vücudu koşması için ona çığlık attı, ancak o gözlerini ekrandan uzaklaştıramıyordu.

Kameranın arkasından bir ses, "Şişşt," dedi. Sutton başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Aniden ekranda Charlotte göründü. Sutton'a doğru yürüdü ve başının üzerindeki siyah göz bağını düzeltti. Sonra Madeline ortaya çıkarak Charlotte'u görüntüden uzaklaştırdı.

Emma'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, kaburgalarının

arkasında ileri geri gittiğini hissedebiliyordu. Bu olmuş olamaz. Hepsi o gece orada mıydı?

Laurel bir kez daha görüntüye girdi ve başının üzerine bir kayak maskesi geçirdi. Kamera sağa ve sola doğru dönerken bekledi. Bir süre sonra kameranın arkasında bulunan biri, "Haydi başla!" diye fısıldadı. Sonra Laurel başıyla onayladı ve Sutton'ın sandalyesinin arkasına yaklaştı. Gayet sakindi, madalyonu sertçe Sutton'm boğazına doğru çekti, sonunda video Emma'nın iki hafta önce gördüğü videoyla senkronize olmuştu. Sutton körü körüne tekmeler savurmaya başladı. Laurel'a karşı gelebilmek için omuzlarını sağa sola devirmeye çalıştı. Laurel çekti de çekti.

Dehşetle izledim. Hepsi bir olup bunu bana nasıl yapabilmişlerdi? Tüm arkadaşlarım beni öldürmek için nasıl birleşebilmişlerdi?

Emma ekranda gözükmeyen birisinin, "Daha kuvvetli" diye fısıldadığını duydu. Madeline'ın sesine benziyordu. Laurel daha kuvvetli asıldı. "Biraz daha yukarı!" diye fısıldadı Charlotte.

Bu can çekişme sahnesi yirmi saniye boyunca sürdü. Kameranın arkasında duran kızlar, Sutton can çekişirken bağırıp kıkırdıyorlardı. Sonra Sutton'ın vücudu gevşedi ve başı öne devrildi. Emma elini ağzına bastırdı.

Kamera Laurel'a doğru çevrildi. Laurel, Sutton'dan birkaç adım ötede korku içinde kardeşine bakıyordu. Kız kardeşine dokunmak için uzandı, ama sonra gerginlik içinde ellerini çekti. Kırılgan bir ses tonuyla, "Kızlar..." diye seslendi.

Madeline'ın sesinde panik vardı. "Kahretsin. Laurel, sen ne yaptın?"

"Ne diyorsun sen?" Laurel'ın çenesi titredi. "Bana yapmamı söylediğin şeyleri yaptım!"

Charlotte'un ayakları ölü çimlerin üzerinde dolaştı. "Sutton? Bizimle dalga geçmesen iyi olur." Sutton cevap vermeyince, Charlotte inlemeyle karışık çığlık attı. "Sıçtık, kızlar. Sıçtık."

Sonra yakınlarda birisi yüksek sesle çığlık attı. Kameranın görüntüsü bir süre için kesildi. Sert bir darbe sesinden sonra yerdeydi. Sutton'ın görüntüsünün yanında. Çimlerin üstünde yürüyenlerin ayak sesleri işitildi ve yavaş yavaş uzaklaşıp en sonunda duyulmaz hale geldiler.

Sonra bir an için başka bir siluet gözüktü. Her kimse Sutton'ın göz bandını ve ağzındaki tıkacı çıkardı. Saçları keçe gibi ve terliydi, yüzü ise solgundu. Bir süre sonra Sutton gözlerini açtı ve gözleri sulanmış halde kamera merceğine baktı. Emma zar zor kendine gelen kız kardeşinin yüzüne baktı.

Ardından monitör karardı. Emma oturduğu sandalyede dikleşti. Titrek bir sesle, "Hepsi oradaydılar," dedi. "Hepsi birlikte yaptı."

Birdenbire inide bulandırıcı son iki hafta gözlerinin önünde beliriverdi. Kimsenin Emma'nın Sutton olmadığını fark etmemesinin sebebi gayet basitti. Zaten hepsi biliyordu. Madeline, Emma'yı Sabino'da kaçırıp Nisha'nın partisine götürmüştü. Charlotte, Emma'yı Nisha'nın partisinden sonra Sutton'ın evine getirmişti ve ertesi gün onu tenis ant-

renmanına götürmüştü. Laurel, Emma'yı okula götürüp getirmişti. Hepsi birlikte yatıya gitmişlerdi ve Laurel ile Charlotte, Emma'nın otobüs istasyonuna gittiğini anlamışlardı. Onun gitmesini engellemeleri gerekiyordu.

Emma'nın Sutton olmasını istiyorlardı. Sonuçta, ceset yoksa, suç da yoktu.

Koridorda birisi, "Sutton?" diye seslendi.

Emma yerinden fırlarken dizini masanın altına çarptı. Charlotte'un sesi buydu.

Charlotte, "Sutton?" diye tekrar seslendi.

Emma, Gmail'ini açabilmek için masa üstünde çılgınca Safari'yi aradı. Bu videoyu kendisine göndermek zorundaydı. Ancak net göremiyordu. Tüm simgeler ona hiyeroglif gibi görünüyordu.

Charlotte, "Neredesin?" diye tekrar seslendi. Sonra daha yumuşak bir ses tonuyla arkasındaki birine: "Burada olabilir mi acaba?" diye sordu.

İkinci bir ses, "Sutton?" diye seslendi. Garrett. Laurel'ın kapısını çaldı.

Emma çılgınca bilgisayardan uzaklaşırken masadaki sandalyeyi devirdi. Nereye gideceğini anlamaya çalışırken Laurel'ın odasının ortasında fır dönüyordu. Yatağın altına mı? Dolabın içine mi? Pencereye doğru koştu ve omuzlarını duvara dayadı.

Kapı bir kez daha çalındı. Garrett, "Sutton?" diye seslendi. Kapının kulpu dönmeye başladı. Pencereye doğru uzandı ve dışarıya baktı. Laurel'ın yatak odası arka bahçeye bakıyordu

ve orada da uzun bir çit bitkisi mevcuttu. Gençler sadece birkaç metre uzaktaki partide eğleniyorlardı.

Titreyerek pencerenin kanadına dokundu, yukarı kaldırdı. Gece ayazı içeri girdi.

Charlotte, "Sutton?" diye seslendi. "Burada mısın?"

Emma omuzunun üstünden arkasına doğru baktı. Kapının altındaki ışık şeridi genişlemeye başladı. Emma, kapıdan girmekte olan Garrett'ın sarı saçlarını gördü. *Buraya kadar*, diye düşündü. Pencereye doğru dönerek derin bir nefes aldı.

Laurel'ın odasından, "Sutton?" diye seslendi biri. Ancak o sesleninceye kadar Emma yere atlamıştı.

29

BÜYÜK KAÇIŞ

Emma çalılığın üzerine düşünce elbisesinin eteğinde büyük bir delik açıldı. Eli bir kayaya çarptı ve yüksek topukluların içindeki ayak bileği sert toprağın üzerinde burkuldu. Acıyla inledikten sonra ayakkabılarını çıkarıp bir kaktüsün altına sakladı.

Emma çitin arasından baktı. Gençler, RC arabaları ile Speed Racer oynamaya devam ediyorlardı. Kızlar kıkırdayarak paslanmaz bir şişeyi elden ele geçiriyorlardı. Gabriella ve Lilianna birkaç adım ötede sırtları ona dönük duruyorlardı, yüzlerinde sinirli bir ifade vardı, hararetli hararetli fısıldaşıyorlardı.

Sürgülü cam kapı açıldı. Garrett ve Charlotte evden çıktılar. Garrett çıkıp başka yöne doğru uzaklaştı. Charlotte,

Madeline ile Laurel'ı buldu. Üçü çalıların yanına çekildi. Emma yanlarına çömeldi. Tek bir kasını bile hareket ettirmeye cesaret edemiyordu.

Madeline'm sesi partideki diğer seslerin üstüne çıktı. "Orada mıydı?"

"Laurel'ın odasını bile kontrol ettim," dedi Charlotte. "Gitmiş."

"Gitmiş olamaz." Madeline yüzünü buruşturdu.

Kızlar kapıya doğru yöneldiler. Emma çömelip bir sonraki çalıya, sonra diğerine gitti. Yerdeki çakıllar çıplak dizlerine batıyordu. Evi çevreleyen duvara vardığında kendini yukarı çekerek diğer tarafa atladı. Pürüzlü yüzey kollarını ve bacaklarının üst kısmını sıyırdı.

Çıplak ayakları diğer taraftaki çakıl taşlarına çarptı. Vahşice etrafına bakındı. Parası, telefonu ve ayakkabısı yoktu. Nereye gidebilirdi ki?

Park eden arabalardan oluşmuş bir duvar onun sokağa çıkmasını engelliyordu. En yakınında bir Jeep Cherokee vardı, solunda bir Toyota ve onun sağında çapraz bir şekilde park edilmiş Subaru Impreza duruyordu. Sonra Emma, Mercer'ların bahçesiyle komşularının bahçesini ayıran duvarla Subaru'nun diğer tarafındaki dar mesafeyi kaçış koridoru olarak belirledi. Yapması gereken tek şey Subaru'nun etrafından dolaşmaktı, sonra özgür olacaktı. Karnını içeri doğru çekerek arabanın dikiz aynasının yanından geçmeye çalıştı. Geçerken bazı arabalarda bulunan ve arabaya dokununca ötmeye başlayan alarmlardan olmaması için dua ediyordu.

Duyduğu metalik ses onu yarı yolda durdurdu. Arka kapının yanında üç siluet belirmişti. Birisi uzun boyluydu, yüz hatları köşeliydi, koyu renk saçları ve altın rengi cildi vardı. Diğeri ise kısa ve daha yapılıydı, solgun cildi ay ışığında parlıyordu. Üçüncü kızın ise tanıdık sarı at kuyruğu vardı. Hepsi etraflarına bakınıyorlardı. Laurel'ın elinde bir fener vardı. Emma titredi ve bir an felç oldu.

Madeline, "Sutton!" diye bağırdı, sesi soğuk ve düşmancaydı.

Sonra Laurel'ın nefesi kesildi. "İşte orada!" Laurel feneri Emma'nın bulunduğu yere doğru tuttu. Sundurmanın altından ve çiçeklerin arasından geçip ona doğru koştular. Emma dar koridordan geçti, kalbinin sesi kulaklarında zonkluyordu.

"Sutton!" Charlotte, Madeline ve Laurel arabaların etrafından dolaşıp ona doğru koşuyorlardı. "Geri dön!"

Emma depar attı, bacakları çığlık atıyordu, bakışları birkaç adım ötede bulunan yola kilitlenmişti. Dar patikanın sonuna vardığı anda ayağıyla keskin ve sıcak bir şeyin üzerine bastı. Bağırarak dizlerinin üzerine kapandı.

Çaresizce, "Ayağa kalk!" diye bağırdım ona. "Ayağa kalk!"

Emma ayağa kalktı. Kızlar Subaru'yu geçerek dar koridora doğru sapmışlardı. Emma, Laurel'la göz göze geldi. Laurel'ın omuzları öfkeden kasılmıştı. Emma acıyla inleyerek caddeye doğru hızlandı.

Sonra garajın önündeki fotoselli ışık söndü. Otoparkla cadde tamamen karanlığa gömülmüştü. Emma donup kaldı, kalbi ağzına gelmişti. El yordamıyla Mercer'ların evlerinin

etrafını çevreleyen duvarı bulmaya çalıştı, sonra eğilerek onu takip edenlerin görüş hizasından uzaklaşmaya çalıştı.

Kızlar, "Sutton?" diye bağırdılar. Yüksek topuklu ayakkabıları asfaltın üzerinde tıkırdıyordu. Karanlıkta yaklaştıkça yaklaşıyorlardı. Tek bildiği onu bulmak üzere olduklarıydı.

Bir el ona uzanarak bileğinden kavradı. Emma haykırarak sıçradı. Onu yakalayan her kimse bacaklarından kavrayarak komşularının bahçesine doğru sürükledi. Avuçları sert, keskin çakıllara çarptı. Gözleri yaşla doldu. Ayağı acı içinde zonkluyordu. Burnuna keskin bir sigara kokusu doldu. Önünde duran karanlık siluete baktı. Charlotte'un kızgın yüzünü veya Laurel'ın yakıcı bakışlarını görmeyi bekliyordu. Oysa bir erkek sesi, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Emma sertçe gözlerini kırpıştırdı. Gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken, "Ethan?" diye fısıldadı. Sadece Ethan'ın kısa kesimli saçlarını ve köşeli çenesini seçebiliyordu. Parmaklarının arasında bir sigara tutuyordu, kırmızı ucu karanlıkta korkutucu bir şekilde parlıyordu. Ethan sigarasını çakılın içinde söndürdü ve Emma'nın ter içindeki endişeli yüzüne, yırtık elbisesine baktı. Ayakkabılarının olmadığını fark etti. "Neler oluyor böyle?"

Aynı anda Madeline, "Sutton?" diye seslendi. Kız hemen yanı başındaydı, aralarında sadece bir duvar vardı. "Neredesin?"

Emma, Ethan'ın elini sertçe sıktı. "Beni buradan çıkarabilir misin? Hemen şimdi? "

"Ne?"

Emma umutsuzca, "Lütfen," diye fısıldayarak Ethan'ın elini sıktı. "Bana yardım edecek misin yoksa etmeyecek misin?"

Delikanlı kıza baktı. Emma'nın bakışlarındaki çaresizlik kolaylıkla fark ediliyordu. Başı ile onayladı. "Arabam birkaç ev ötede," El ele karanlığın içinde kayboldular.

Ötekiler bulmadan Ethan'ın onu oradan götürebilmesini umdum.

30

BİRİLERİ BİLİYOR

Ethan, Emma'yı kırmızı renkli eski model Honda Civic arabaya götürdü. Arabanın bir kapısı griydi ve ön camı çatlaktı. İçi McDonald's ve eski ayakkabı gibi kokuyordu. Yolcu koltuğu ders kitapları ve kâğıtlarla doluydu. Emma onları bir kenara iterek kemerini bağladı. Kız etrafına bakınırken, Laurel'ı garaj yolu çıkışında sağa sola bakarken gördü.

Ethan marşa bastığında stereo avaz avaz çalmaya başladı. Hızlı ve öfkeli bir şarkıydı. Ethan ani bir hareketle düğmeyi çevirerek müziği kapattı. O sokağa çıkmak için manevra yaparken tekerlekler ciyakladı. Sonra oradan uzaklaştılar. Emma tırnaklarını kalçasına bastırıyordu. Yandaki dikiz aynasından Mercer'lara ait evin giderek küçülüp ortadan kaybolduğunu gördü.

Ethan, "Neler oluyor?" diyerek sessizliği bozdu.

Emma, "Bunu açıklamak zor," diye yanıtladı.

Birlikte tenis oynadıkları parkın yanından geçtiler. Büyük projektörler kortlardan birisini aydınlatıyordu, ama kimse yoktu. Sonra Laurel'la birlikte manikür yaptırdıkları dükkânın bulunduğu alışveriş merkezinin yanından geçtiler. Madeline'la alışveriş yaptıkları Encantada'yı geride bıraktılar. Hollier'a giden yol sola doğru kıvrılıyordu; tek kollu devasa kaktüs yolu işaret ediyordu.

Ethan, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Emma koltuğa çöktü. Nereye gidebilirdi? Polise ne demeliydi? Şimdi ona inanacaklar mıydı? Onlara Laurel'ın odasını arattırıp videoyu bulmalarını sağlayabilecek miydi?

Sonra derin bir nefes aldı. "Şehir merkezindeki otobüs istasyonuna."

Ethan'ın kaşları hızla kalkıp indi. "Kongre Oteli'ne yakın olan mı?"

"Evet."

"Seyahate mi çıkıyorsun?"

Emma kollarını göğsünde kavuşturdu "Öyle bir şey."

Ethan ayaklarını işaret ederek, "Ayakkabıların olmadan mı?" diye sordu.

"Bir şekilde halledeceğim."

Ethan ona garip garip baktıktan sonra bir sonraki kavşaktan sola dönerek otoyola bağlandı. Gecenin o saatinde etraf tenhaydı ve yolda hiçbir araba gözükmüyordu. Otoyol işletmeleriyle ilgili neon ışıklı tabelalar gözükmeye başladılar. DANUA NAKLİYE. MOTEL SIX. Arby's için büyük bir kovboy şapkası. Dağın üstündeki ışıklar parlıyordu. Bir helikopter üzerlerinden geçti.

Ethan otoyoldaki çıkıştan çıkmak için direksiyonu döndürürken, "Kendi partinden neden kaçtığını sorabilir miyim?" diye sordu.

Emma başını koltuğa dayadı. "Gitmem gerekiyordu... açıklaması çok delice."

Işık yeşile döndüğünde kavşaktan sola saptılar. Karanlık ve dağlık bir yolda hiç konuşmadan ilerlemeye devam ettiler. Birkaç dakika boyunca her yer zifiri karanlıktı. Gittikleri yönde başka araç yoktu. Şehrin ışıkları tam ters yöndeydi.

"Sanırım yanlış yerden döndün."

"Hayır."

Emma dikiz aynasından şehir ışıklarının soluklaştığını gördü. Yol inişli ve çıkışlıydı. Ethan tekrar saptı. Saptığı yol bir öncekinden de kuytuydu. Tozlu çakıllar lastiklerin altında eziliyorlardı. Yüksek çalılıklar arabadan birkaç karış öteydiler. Emma'nın kalbi aniden hızla atmaya başladı.

"Ethan yanlış yoldayız," diye ısrar etti.

Ethan cevap vermedi. Arabayla manevra yaparak hafif bir yokuşa doğru yöneldi. Şehrin ışıkları yıldızlar kadar uzakta yanıp sönüyorlardı. Emma geçen hafta sonu boğulma tehlikesi geçirirken boynunda oluşan çizikleri hissetti. Aniden ağzı kurudu. Göz ucuyla Ethan'ın profiline baktı. Gözleri kısılmıştı. Çenesi öne doğru çıkıktı. Elleri direksiyonu sımsıkı kavramıştı.

"Emma..." diye bağırdım sessizce. Burada olup bitenler gerçekten yanlıştı.

Emma'nın midesi bulandı. Dikkatli dikkatli yavaşça kapının koluna ulaştı ve açmaya çalıştı.

Kılık. Kapıyı kilitleyen küçük düğme kendiliğinden aşağı doğru indi. Emma kapıyı açmak için düğmeye bastı ancak kilit açılmadı.

Korku içinde, "Arabayı durdur!" diye bağırdı. "Arabayı şimdi durdur!"

Ethan frene o kadar sert bastı ki Emma öne doğru savrularak kolunu torpido kapağına çarptı. Araç tekrar savruldu. Motor yüksek devirde boşta döndü. Emma acımasız karanlığın içinde gözlerini kıstı. Görebildiği kadarıyla çorak, boş bir çölün ortasında bulunuyorlardı. Bir yol bile değildi.

Ethan, "Ne? Problem ne?" diye sordu.

Emma titreyerek Ethan'a doğru döndü. Gözyaşları yanaklarından aşağıya ip gibi süzüldü. "Dışarı çıkmak istiyorum. Lütfen kapıyı aç. Lütfen."

Ethan kibarca, "Sakin ol," dedi. Emniyet kemerini çözdü ve yüz yüze gelebilmek için ona doğru döndü. Sonra Emma'nın bileğini kavradı. Tutuşu ne sıkıydı ne de gevşek. "Ben sadece herkesin bizi görebileceği veya duyabileceği bir yerde olmayalım istedim."

Emma, "Neden?" diye çığlık attı. Birden bütün korkunç olasılıklar aklına üşüşüverdi.

Ethan'ın sesi yarım oktav azaldı ve "Bildiğimi zannettiğim bir şey var," dedi. "Başkasının bilmesini istemediğin bir şey bu."

"Sen neden söz ediyorsun?"

Ethan yutkunurken âdemelması hareket etti. "İddia ettiğin kişi değilsin."

Emma sertçe gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim ne diyorsun?"

"Sen Sutton değilsin. Olamazsın."

Kelimeler Emma'nın beyninde yankılandı. Ağzını açtı ancak hiçbir ses çıkmadı. *Bunu nereden bilebilirdi?* Yavaşça, diğer eliyle kapı kolunu kontrol etti. Kapı hâlâ açılamıyordu. "Tabii ki ben Sutton'ım," dedi ancak sesi titriyordu. Kalbi deli gibi atıyordu.

"Hiç de onun gibi davranmıyorsun."

Emma beceriksizce yutkundu. Kendisini sersemlemiş gibi hissediyordu. "Na-nasıl bilebilirsin?"

Biraz öne doğru eğilen Ethan üzgün ve yalnız bir ses tonuyla, "Evimin önüne geldiğin geceden beri Sutton'ın değiştiğini düşünüyordum. Ancak bu gece tamamen farklıydın. Sen başka birisin," dedi. "Bu beni korkutuyor. Dolayısıyla neler olup bittiğini anlatman iyi olur."

Emma ona baktı, vücudu korkudan kasılmıştı. Ancak Ethan konuştukça kafamda düşünceler oluşmaya başladı. Ethan'ın endişe verici gülümsemesi ortadan kayboldu. Çöl bitkilerinin kokusu, toz. Birisinin başımın üzerinden yumuşak bir şey geçirmesi, ince ve keskin bir şeyin boynumu sıkma hissi. Bir kıkırdama.

Aniden, kafamda zincirleme reaksiyon oluştu. Işıklar başka ışıkları aydınlatıyordu. Görüntüler başka görüntülere dönüşüyordu. Bir anda, bir kraliçenin önünde açılan kırmızı bir halı gibi, aklımda son derece net bir hatıra canlanıverdi. Tek yapabildiğim çaresizce izlemekti...

31

HİÇ KOMİK DEĞİL, SÜRTÜKLER

Gölgede kalan bulanık siluet beni omuzlarımdan kavrayarak bagajdan çıkarıyor. Dizimi arabanın yanına çarpıyorum, ayak bileğim sert zeminde burkuluyor. Eller omuzlarıma bastırarak beni öne doğru itiyorlar. Başımı öne doğru eğip altımdaki zemine bakmaya çalışıyorum ama çok karanlık. Uzakta bir yerde bir çöl yangının kokusunu alabiliyorum, ama nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Tucson'da veya Ay'da olabilirim.

Aynı eller oturmam için beni itiyor. Kıçımdaki kemikler ahşaptan yapılma katlanır sandalyeye benzer bir yüzeye değiyor. Boğuk birkaç çığlık atmaya çalışıyorum ancak ağzımdaki tıkaç tükürükten ıslanmış. Birisi, "Kapa çeneni," diye tıslıyor.

Yanımda bulunan herhangi birine tekme savurmaya ça-

lışıyorum ancak bacaklarım havada savruluyor. Çakıl taşlarının üzerinde yankılanan ayak seslerinin ardından küçük elektronik bir tık sesi duyuluyor. Göz bandımın arasından bana çevrilmiş LED ışığı görebiliyorum. Ağız tıkacımı sıkıca ısırıyorum.

"Haydi başla," diye bir fısıldıyor biri. Bir kız. Yaklaşan ayak sesleri duyuluyor. Sonra birisinin eli boynumu kavrıyor. Her zaman taktığım kolyenin zinciri boğazıma bastırılıyor. Başım geriye doğru savruluyor. Bağlı olan ellerimi kımıldatmaya çalışıyorum ancak bağlarımdan kurtulamıyorum. Çıplak ayaklarım savrularak soğuk ve sert zemine çarpıyor.

Bir sesin, "Daha kuvvetli" diye fısıldadığını işitiyorum. Diğeri ise, "Biraz daha yukarı!" diyor. Zincir boğazımı deliyor. Nefes almaya çalışıyorum ancak nefes borum genişleyemiyor. Akciğerlerim hava diye çığlık atıyor. Bütün vücudum yanmaya başlıyor. Başımı öne doğru atıyorum ve kırmızı ışığın hâlâ bana dönük olduğunu görüyorum. Işığın arkasında ise iki siluet var. Beyaz dişlerini ve mücevherlerinin parıltısını görebiliyordum. Ölüyorum diye düşündüm. Beni öldürüyorlar.

Görüşüm griye dönüşmeye başladı. Gözlerimin önünde lekeler beliriyor. Başım zonkluyor, beynim umutsuzca oksijen istiyor. Dövüşmek istiyorum, ancak kendimi tekme atamayacak hatta kıpırdayamayacak kadar güçsüz hissediyorum. Akciğerlerim vazgeçmek istermişçesine titriyor. Belki vazgeçmek daha kolay. Kaslarım teker teker teslim oluyor. Uzun bir tenis maçından sonra yatağa yatmak gibi harika bir his. Etrafımdaki tüm sesler benden uzaklaşıyor. Görüşüm kendimi bir ışık tünelinde buluncaya kadar daralıyor.

Nefes borumu çökerten zincir bile artık fazla acıtmıyor. Başımın öne doğru devrildiğini hissediyorum, boynum artık katı değil. Karanlık beni sarıyor. Hiçbir şey görmüyorum. Hâlâ korkuyorum, fakat korku kendisini daha boğuk hissettiriyor. Savaşmak için çok kuvvet harcamak gerekiyor.

Çok uzaklardan gelen keskin fısıltılar duyuyorum. Birisi ismimi söylüyor. Sonra boğuk bir çığlık ve ardından daha fazla ayak sesi işitiliyor. Ağır bir nesne tok bir ses çıkararak yere düşüyor. Saniyeler sonra, derim birisinin göz bandımı ve ağzımdaki tıkacı çıkardığını belli belirsiz kayda geçiriyor.

Yumuşak bir ses, "Sutton?" diye sesleniyor. Bir erkek sesi. Rüzgâr yüzüme vuruyor. Saçımın alnımı gıdıkladığını hissediyorum. Aynı ses tekrar, "Sutton?" diye sesleniyor.

Bilincim geri dönmeye başlıyor. Parmak uçlarımın karıncalandığını hissediyorum. Akciğerlerim genişliyor. Gözlerimin önünde art arda noktalar belirlemeye başlıyor. Göz kapaklarımdan biri kımıldıyor. Bademciklerimi aldırdığımda anesteziden uyanırken hissettiklerime benzer bir duyguyla etrafıma bakınıyorum. Neredeyim ben?

Gözlerim görmeye başlayınca karşımdaki boş tripodu fark ediyorum. Kırmızı LED güç düğmesi yanıp sönen video kamera devrilmiş olarak çimlerin üzerinde duruyor. Bir çeşit bozkırın ortasındayım ve etrafımda hiçbir araba veya ışık göremiyorum. Hava biraz sigara gibi kokuyor. Sonra birinin yanıma çömeldiğini fark ediyorum. Zıplayıp kasılıyorum.

Her kimse ağlıyor ve "İyi misin?" diye soruyor. Elimdeki ipe dokunuyor. Sessizce, "Tanrım," diyor.

Aklım hâlâ çok karışık, ancak ona güveniyorum. Çok

kısa kesilmiş saçları, şaşırtıcı mavilikte gözleri var. Siyah bir tişört, yeşil kargo şort ve siyah Converse spor ayakkabı giyiyor. Yüzümü örten göz bandı sol elinde duruyor. Bir an için bunu bana yapanlardan biri mi diye düşünüyorum, ancak yüzündeki ifade öylesine tiksinti ve endişe içeriyordu ki derhal bu fikrimden vazgeçiyorum. Boğuk, çatlak bir sesle, "O kadar iyi göremiyorum," diyorum. "Kim var orada?"

"Ben Ethan," diye cavap verdi. "Ethan Landry."

Sertçe gözlerimi kırpıştırıyorum. Ethan Landry. Beynim sanki bir balçığın içindeymiş gibi hissediyorum. Bir dakika boyunca kim olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Koridorlarda dolaşan düşünceli çocuğu hatırlıyor gibiyim. Umutlu bir yüz beni otoparkta izliyor. Zayıf bir ses tonuyla, "Ne-Ne oldu?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Ethan ellerimi çözmek için eğiliyor. "Birinin seni boğduğunu gördüm. Onlara doğru koştum ancak kaçıp gittiler."

"Beni bir bagaja attılar," diye mırıldandım. "Biri beni buraya sürükledi."

"Kim olduklarını gördün mü?"

Kafamı sallıyorum. Sonra Ethan hakkında ne bildiğimi hatırlamaya çalışırken ona bakıyorum. Neden ondan hoşlanmıyorum? Belki de o kadar uzun zamandan beri hoşlanmıyorum ki neden hoşlanmadığımı unutmuşumdur. Ama aniden dünyadaki tek arkadaşımmış gibi hissediyorum.

Arkamdaki çalılıklardan ses geliyor ve arkama dönüyorum. Ağaçların arasından üç siluet çıkıyor ve bana yöneliyor. Charlotte ışığa çıkıp, "Kandırdık!" diye bağırıyor. Madeline onu takip ediyor. Ve sonra Laurel elinde bir kar

maskesiyle ortaya çıkıyor. Ağlayacakmış gibi bir ifadesi var.

Ethan onlara şaşkın şaşkın bakınıyor. "Bu bir şaka mıydı?"

"Hı, hı," Madeline, video kamerayı yerden topluyor. "Sutton her şeyi biliyordu."

Ethan beni korumak amacıyla önümde duruyor. "Onu neredeyse öldürüyordunuz."

Kızlar durup birbirlerine bakıyorlar. Laurel dudaklarını yalıyor. Madeline kamerayı çantasına sokuyor. Son olarak Charlotte saçlarını topladıktan sonra omuzunun arkasına atıyor. "Peki ya sen, bizi takip mi ediyordun? Takipçi sapık. "

Ethan bir süre bana bakıyor. Ben kendimi hem savunmasız hem de aşağılanmış hissediyorum. Küçümseyerek elini sallıyor ve çalılıklara doğru uzaklaşıyor. Ancak Madeline ellerimin etrafındaki düğümü kesmek için eğilirken tekrar Ethan'la göz göze geliyorum. Sessizce ağzımı oynatarak ona teşekkür ederim diyorum, kalbim istikrarlı ama hızlı hızlı atıyor. Rica ederim, diye sessizce cevap veriyor.

Sonra, daha önce de olduğu gibi her şey kararıyor ve hatıralarım tekrar çıkmaz sokakta kayboluyor.

32

ACI GERÇEK

Ethan arabanın içinde hâlâ Emma'ya yoğun bakışlarla bakıyordu. Tekrar "Neler oluyor?" diye sordu.

Emma, "Ben Sutton'ım," diye cevap verdi titrek bir sesle. "Yemin ederim."

"Hayır, *değilsin*." Ethan'm yüzünde üzgün bir gülümseme beliriverdi. "Bana gerçeği söyle."

Emma delikanlının karanlıkta parlayan dişlerine baktı. Ardından bakışlarını önündeki karanlık çöle çevirdi. Korkunç bir şüphe beyninde şimşek gibi çaktı: Kendisinden o kadar emindi ki. Kendisinden bu kadar emin olmasının yalnızca tek bir sebebi olabilirdi... "Sen... sen, onu sen mi öldürdün? Bunun için mi o kadar eminsin?"

Ethan sarsıldı. Gözlerini birkaç kere kıpıştırdı, yüzü griye dönmüştü. "Onu *öldürmek mi*? Sutton... öldü mü?"

Emma sertçe dudağını ısırdı. Ethan paramparça görünüyordu. Alçak bir sesle, "Öldürüldü," diye itiraf etti. "Birisinin onu boğduğunu düşünüyorum. Onu tanıyan birisi olmalı. Videosunu seyrettim."

Ethan kaşlarını çattı. "Boğuldu mu?"

"Bu kolyeyle." Elbisesinin altında bulunan kolyeyi çıkarıp gösterdi. "Ormanlık bir alanda. Arkadaşları onu filme aldı. İnternette bile yayınladılar."

Ethan'ın bakışları değişti. Yüzünde her şeyi anladığını belirten bir ifade vardı. "Hayır. Hayır."

"Ne?"

Ethan kendini koltuğa geri atıp elleriyle yüzünü örttü. "Bu videoda gözleri bağlı mıydı?"

"Evet..."

Ethan derin bir nefes aldıktan sonra yeniden ona doğru döndü. "O gece oradaydım."

Emma sertçe gözlerini kırpıştırdı. "O gece *orada* mıydın?"

"Bisikletime binerken yanımdan geçen tanıdık bir araba gördüm," diye açıkladı. "Arabayı arka camındaki KUĞU GÖLÜ MAFYASI çıkartmasından tanıdım. Geçen sene Madeline'la benim otoparkta yerlerimiz yan yanaydı. O etiket kafama kazındı."

Emma yutkundu.

Ethan, "Nedenini bilmiyorum, ama bir şey onları bu tepeden aşağıdaki açıklığa kadar takip etmeme neden oldu," diyerek devam etti. "Oraya vardığım zaman, kamera kuruluydu ve Sutton'ı boğmaya başlamışlardı. Neler olup bittiğini ya da neden yaptıklarını bilmiyordum, ama ciddi ciddi onu öldürdüklerini gördüm."

Ethan olup biteni açıklarken Emma hareket etmeden oturdu: Sutton bilincini kaybettiği anda açıklığa girmişti. Kızlar çığlık atarak saklanmışlardı. Kaçarken kamerayı tripoddan düşürmüşlerdi. Ethan, Sutton'a koşmuş ve ellerini çözmeye çalışmıştı.

Ethan, Emma'ya, "Sutton'ın hâlâ nefes alıyordu," dedi. "Hayattaydı."

Emma karanlığa gömülmüş olan ön cama baktı. "Yani... sen o videonun sonundaki göz bandını çıkaran kişiydin? Onu kurtardın mı?"

Ethan omuz silkti. "Sanırım."

Boğazını temizledikten sonra devam etti. "Ancak, o geceden sonra Sutton'dan hiç haber almadım. Bana borçlu olduğunu düşündüğümden değil, ama ondan gerçek bir teşekkür duymak fena olmazdı. Nisha'nın partisinin olduğu gece, evimin önüne geldiğinde bunun gerçekleşmek üzere olduğunu düşündüm. O gece bir şeyler garipti. Farklıydı. Kaltak yıldızlarıyla ilgili söylediklerin... mizah anlayışın. Ve bundan sonra seni her gördüğümde, aynı rahatsızlık hissine kapıldım. Sen... tatlıydın. Komiktin. İlginçtin. Ve... pişmandın. Tanıdığım Sutton, herkesin tanıklık edebileceği gibi, hiçbir zaman hiçbir şey hakkında kendini kötü hissetmezdi. Bu yüzden onun çoklu kişiliğe sahip olup olmadığını merak etmeye başladım. Veya manevi bir uyanış geçirdiğinden yumuşama belirtisi gösterdiğini düşündüm." Başparmaklarını göz yuvalarına bastırdı. "Her ne olduysa, ona ilgi duymaya başladım."

Emma gözlerini kucağına dikmişti. Sessizce, "O bendim," dedi. "Nisha'nın partisindeki kız bendim. Ve ondan sonra da her zaman benimle karşılaştın. Sutton'la değil."

Ethan yavaşça başını salladı, dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. "Peki... sen kimsin?"

Uzakta bir havai fişek patladı. Çatırtı bittikten sonra Emma derin bir nefes aldı. "Ben Sutton'ın ikiziyim. Uzun süredir kayıp olan ikizi. Birbirimizi hiç tanımıyorduk. Onunla buluşmak için bir kez bile gelmedim."

Ethan hiç göz kırpmadan ona baktı. "Dur bir dakika. Uzun süredir kayıp ikizi mi? Gerçekten mi?" Başını salladı. "En baştan anlatmaya başla."

Emma olup biten her şeyi çaresizce anlatmaya başladı. SUTTON ÖLDÜ notunu anlatırken, "Gitmeyi denedim," diye açıkladı. "Onun hayatını devam ettirmek istemedim. Ancak katili beni otobüs istasyonunda görmüş olmalı. Sonra Charlotte'un evinde beni köşeye sıkıştırdı ve tekrar ayrılmaya çalıştığım takdirde beni öldüreceğini söyledi." Gözlerini kapattı, kolyenin boynunu sıktığı anın hissi sanki birkaç dakika önce olmuş gibi taze ve canlıydı. "Sutton'ın arkadaşları ve kız kardeşi, ayrılmaya çalıştığımı bilen yalnızca onlardı. Charlotte'un evi kale gibi sağlam. Zaten içeride bulunan birinin yapmış olması gerekiyor, Sutton'ın arkadaşlarından biri olmalı. O gece ormanda Sutton'ı boğdukları gibi beni de boğmaya çalıştılar. Onu öldürdükleri gece."

Ethan başını hızlıca salladı. "Arkadaşlarının Sutton'ı öldürmediğini söylemiyorum, fakat yaptılarsa da bu videonun çekildiği gece olmadı. Bu, sen gelmeden iki hafta önce oldu. Ben onları durdurduktan sonra herkes gitti. Sutton dahil. O iyiydi."

Emma şoktaydı, "Onlarla mı *gitti*?" diye sordu.

Ethan'ın yüzünde kendiyle çelişen bir bakış beliriverdi. "Sutton ve arkadaşları her zaman saçma sapan davranıyorlardı."

"Biliyorum." Emma şakaklarını ovuşturdu. "Ancak o kadar tehlikeli olabileceklerini düşünmemiştim."

Aniden, yağmur yağmaya başladı. Ön cama vuran damlalar patlayan minik bombalara benziyordu. Emma, Ethan'a baktı. "Buradan gitmeliyim."

Ethan kaşlarını çattı. "Nereye gideceksin?"

"Herhangi bir yere." Dehşet içindeydi, gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. "İlk gelen otobüse bineceğim. Burada kalamam. Bu delilik."

Ethan arkasına yaslanırken, döşemenin buruşma sesi işitildi. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Ona doğru döndü ve sertçe başparmağını ısırdı. "Şey sadece... zaten bir kez gitmeye çalıştın ve başaramadın. Kim sana bu defa işlerin daha iyi gideceğini söylüyor?"

"Ama..." Emma çılgına dönmüş halde pencerenin dışındaki uzun kaktüslerin siluetlerine bakmaya başladı. "Bu benim tek şansım."

Bir an her ikisi de sessiz kalmışlardı. Bir polis arabası uzaktaki yoldan geçti. Mavi ve kırmızı renkli ışıklar kömür gibi siyah geceyi renklendirdi. Ethan "Ama..." diyerek devam etmeye çalıştı. "Peki ya katil senin gitmeni istiyorsa?"

"Hayır." Emma kollarını göğsünde kavuşturdu. "Katil benim burada kalmamı ve onun gibi davranmamı istiyor."

"Dinle beni. Sutton gerçekten... öldüyse, belki de bunu yapan kişi ya da kişiler cinayeti senin üstüne atmaya çalışıyordur. Onlar senin evlatlık olduğunu biliyorlar. Hayatının zor olduğunu tahmin ediyorlardır. Bunu kanıtlamak uzaya roket fırlatmaktan daha kolay. Eğer gidersen herkes Sutton'ın

kayıp olduğunu öğrenecek. Bunu yapan her kimse polislere iki hafta boyunca onu taklit ettiğini söyleyemez mi sanıyorsun? Ve sence polisler Sutton'ı öldürdüğün şüphesiyle ilk senin peşine düşmeyecekler mi?"

Emma ellerini yavaşça kucağına koydu. *Düşerler miydi?*

Ethan, yavaşça büyüyen aya bakarak, sakince, "Sutton'ın gerçekten büyüleyici bir hayatı vardı," dedi. "Çok popüler, zengin, ne isterse sahip olabiliyordu. Anlattıklarına bakılacak olursa... sen böyle değilsin. Sutton'ın Scottsdale'de güzel bir evi varken sen koruyucu ailenin yanına gittin. Bu gerçekten büyük bir haksızlık Emma. Birçok insan senin yerinde olsaydı onunla yer değiştirmek için her şeyi göze alabilirdi."

Emma'nın ağzı açık kaldı. "Ben onu hiçbir zaman öldürmezdim!"

Ethan teslim olurmuşçasına ellerini kaldırdı. "Yapmayacağını biliyorum. Ancak... bazı insanlar korkunç olabiliyorlar. Bazı insanlar otomatik olarak en kötüsünü düşünürler. Senin gerçekten kim olduğuna bakmadan senin hakkında önyargılı davranabilirler."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Arabanın duvarları onu boğmaya başlamıştı. Bu dünyada, karar verirken önyargılı davranan insanlar olduğunu kesinlikle biliyordu. Clarice parayı arsız oğlunun değil Emma'nın çaldığını varsaymıştı, çünkü evlatlık verilen çocukların her zaman böyle şeyler yaptıklarını düşünüyordu.

Emma kollarıyla başını örterek, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Ethan haklıydı. Delikanlı kıza doğru eğildi. Bir dakika sonra sıkı sıkı sarılmışlardı. Emma hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Dakikalarca o şekilde birbirlerine sarılı kalmalarını seyrettim. Emma olmayı çok istedim. O anda birine sarılmayı ben de istedim, belki Ethan'a.

Sonra Ethan tekrar koltuğuna yaslanıp Emma'ya baktı. Açık renkli gözleri endişeyle kırıştı. Pembe, öpülebilir dudaklarının köşeleri merhamet dolu bir gülümsemeye dönüştü. Yanağında Emma'nın uzanıp silmek istediği ıslak bir leke vardı. "Tanrım," diye fısıldadı. "*Tıpkı* ona benziyorsun."

Emma yumuşak bir ses tonuyla, "Tek yumurta ikizlerinde böyle olur," dedi. Dudağında bir gülümseme belirdi ancak hemen ardından tekrar hıçkırmaya başladı.

Ethan çenesine dokundu. "Kal. Sutton gerçekten öldürüldüyse kimin yaptığını bulacağız."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Emma.

Ethan, "Bunu yapanın bu işten kolaylıkla sıyrılmasına izin vermemelisin," diye ısrar etti. "Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum. Kanıtımız olduğunda, polise gidip sana inanmalarını sağlayacağız."

Yağmur ansızın durdu. Uzakta bir çakal uluyordu. Emma saatlerdir ilk defa nefes alıyormuş gibi hissetti kendini.

Emma, Ethan'ın sonsuz mavi gözlerine baktı. "Peki, kalacağım," diye fısıldadı.

"İyi." Ethan öne eğilip kızın omuzunu sıktı. Emma gözlerini kapattı, delikanlının elleri çıplak tenine değdiği anda sırtından kıvılcımlar çıktığını hissetti. Bunun doğru karar olduğunu umuyordu. Büyük bir hata yapmadığına inanmak istiyordu.

Ben de öyle.

33

SUTTON'IN ARKASINI KOLLAMAK

Biraz sonra, Ethan, Emma'yı Sutton'ın evinin önüne bıraktı. Evdeki birçok ışık hâlâ açıktı ancak bütün arabalar gitmişti. Emma kapıyı açtığında Drake üstüne atlayarak kolunu yaladı. Aynı korku kaslarını bir kez daha felç etmedi. Ona alıştığını düşündü.

"İşte *buradasın!*" Laurel oturma odasından koşup kollarını Emma'nın boynuna attı. "Seni her yerde aradık!" Sonra geriye çekildi ve Emma'yı baştan aşağıya süzdü. "Niye böyle alelacele kaçıp gittin? Otopark ateşe verilmiş gibi kaçtın!"

Emma, "Sadece yalnız kalmak istedim," diye kabullendi. Ethan'la karar verdikleri yalanın gerçekçi olmasını umuyordu. "Ben... Garrett'la garip bir şey oldu."

Laurel'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu?"

Emma ikili koltuğa oturup göğsüne bastırdığı yastığa sarıldı. "Uzun hikâye." Odanın karşısında duran büfeye baktı.

Birisi bütün hediyeleri dışarıdan içeriye taşımıştı. Emma, Sutton'ın odasının balayı süiti gibi gözüküp gözükmediğini merak etti.

Laurel, "Peki, onun dışında bu gece eğlendin mi?" diye sordu. Yüzünde endişeli bir bakış vardı.

Emma başka yöne baktı. "Ah tabii ki. Kesinlikle," diye yalan söyledi. Bilgilendirici, evet. Korkutucu, kesinlikle. Ancak eğlenceli? Yakınından bile geçmezdi.

Laurel püsküllleri yastığın üzerine fırlatırken, "Bu akşam... hiçbir şeye sinirlenmedin değil mi?" diye sordu. "Charlotte bana odama girmiş olabileceğini söyledi. Ve bir şeyler... *görmüş* olabileceğini belirtti. Ve bunun yüzünden bizden deliler gibi kaçmış olabileceğini."

Emma yastığa doğru eğildi. Videoyu görmüş olduğunu kabul etmek Sutton'ın *kız kardeşi* Laurel'ın masum olduğuna inanmak istemesine rağmen çok tehlikeliydi.

Emma'nın beyni yapması gereken şeylerle dolmaya başladı. Ethan'a göre film yaklaşık bir ay önce çekilmişti, Emma'nın gelmiş olduğu günden hemen önce değil. Bu da Sutton'ın video çekildikten sonra birkaç hafta boyunca ortalıkta olduğunu gösteriyordu. Emma'nın bilebildiği kadarıyla boğulma kazası uzun süre önce olmuştu. Ancak bu süre içinde neler olmuştu?

Emma, Laurel'a soğuk bir ifadeyle baktı, yüzünde hiçbir his belirtisi yoktu. Aniden ne yapması gerektiğini anlamıştı. "Odanda bir şey gördüm," dedi monoton bir ses tonuyla.

Laurel'ın yüzü soldu. "Ne gördün?"

Emma ayağa kalktı ve yavaş yavaş Laurel'a doğru ilerledi.

Emma ellerini Laurel'ın boynuna doladığında Laurel'ın nefesi kesildi. Gözleri şişti. "Sutton!" diye mırıldandı.

Emma ellerini hafifçe Laurel'ın boğazının çevresinde tutarak uzun bir süre bekledi. Sonra geri çekildi, gözlerini devirerek Sutton'ın kız kardeşinin yanağına neşeyle vurdu. "Kandırdım seni, sürtük."

Laurel'ın yüzündeki rahatlamanın belli olabilmesi birkaç saniye sürdü. Sandalyeye oturdu ve elleriyle boğazını tuttu. "Sen çok kötüsün."

"Biliyorum. Ama şimdi eşitiz." Emma salınarak koltuğuna geri döndü. Ancak yastıklardan birini çekerken elleri titriyordu. Hiçbir şey kolay olmayacaktı. Tekrar başa dönmüştü, *herkesten* şüpheleniyordu.

"Doğum günü kızımız işte burada!" Bayan Mercer'ın sesi giriş holünden geliyordu. Oturma odasına girdi. Bay Mercer onu pembe bir tepsinin üzerinde bulunan dört adet mini kekle takip ediyordu. En büyük olanın üzerinde bir maytap vardı ve onu tam Emma'nın karşısında bulunan sehpanın üzerine koydu. Kırmızı kadife. *En sevdiği* kek.

Bayan Mercer pufun üzerine oturdu ve bir orkestrayı yönetir gibi kollarını kaldırdı. "Herkes hazır mı?"

Hep birlikte, "İyi ki doğdun," şarkısını söylemeye başladılar. Bay Mercer yüksek oktavda şarkı söylerken, Laurel avazı çıktığı kadar bağırıyordu ancak müzik kulağı yoktu. Emma'ya "İyi ki doğdun" şarkısını ilk kez bu kadar çok kişi söylemişti.

Şarkı bittiğinde, Bayan Mercer kollarını Emma'nın omuzuna doladı. Bay Mercer karısını takip etti, en son da Laurel sarıldı.

"İyi ki doğdun küçük kızımız," dedi Bayan Mercer. "Seni seviyoruz."

"Şimdi bir dilekte bulun" dedi Bay Mercer.

Mini kekin üzerindeki maytap çıtırdayarak yandı. Emma öne doğru eğildi ve gözlerini yumdu. Becky ortadan kaybolduğundan beri Emma'nın her doğum günündeki dileği aynı olmuştu: Bir aile. Ve şu anda, inanması güç olsa da teknik olarak bu gerçekleşmişti. Ancak Emma'nm şu anda dilemesi gereken daha önemli bir dilek vardı, bütün bunları gölgeleyen bir şey: İkiz kardeşi Sutton'ın katilini bulmak. Her ne pahasına olursa olsun.

Ben de onlara yaklaştım. Ben de bunu çok istiyordum. Ölü kızlar bile doğum günü dileğinde bulunabilirler.

Emma dileğini bir, iki, üç kez tekrarladı ve bütün geçmişini uçurumuşçasına şiddetle üfledi. Maytap titredi ve söndü. Herkes alkışladı, Emma gülümsedi.

Ben de aynısını yaptım. Kız kardeşim mumu tek defada söndürmüştü. Bu da dileğimizin gerçekleşeceği anlamına geliyordu.

SON SÖZ

O gece Emma uyumaya hazırlanırken odamda dolaştım, bekledim, düşündüm. Eskiden benim olan eşyalara baktım. Hatıralarımın canlanmasını bekledim. Ancak olmadı.

Sahip olduğum üç anı kafamın içinde peş peşe dönüp duruyordu: arkadaşlarım ve acımasız kıkırdamaları. Kolyenin boğazıma dayanması. Nefes almamı bekleyen Ethan'ın yüzündeki ümitsizlik ifadesi. Peki, o anıdan ve video çekiminden *sonra* ne olmuştu? Arkadaşlarım beni o gece öldürmemiş olabilir ancak birisi daha sonra halletti. Madeline, Charlotte veya Laurel olabilir... belki de başka birisidir.

Bunu her kim yaptıysa gerçekten iyi bir oyunculuk sergiliyordu. Hâlâ birçok olasılık ve soru işareti vardı. En iyi arkadaşlarımdan böyle bir eşek şakasını hak etmek için ne yapmış olabilirdim ki? Yalan Oyunu sadece bir abartıdan ibaretti. Peki ölümüm nasıl gerçekleşmişti? Ya zavallı Twitter İkizleri'ne ne demeli, Yalan Oyunu kulübüne niye kabul

edilmemişlerdi? Birçok ölümcül eşek şakası fikrine sahip olduklarını söylüyorlardı, *ölümcül* tam yerinde kullanılmış bir kelimeydi. Ve sonra Thayer Vega'nın gizemli bir şekilde ortadan kaybolması vardı. Ondan tekrar haber alınabilecek miydi? Ne yaptığımı öğrenilebilecek miydim? Bir kızın cinayetinden hemen önce bir delikanlının ortadan kaybolması gayet şüphe uyandıran bir durumdu...

Emma'yı uykuya dalarken izledim, yüzünde hiçbir sorun ve şüphe ifadesi yoktu. Onunla birlikte bir gün, bir saat geçirmeyi isterdim. Keşke bildiklerimi kulağına fısıldayabilseydim: *Her zaman bir gözün açık uyu. Her şeyi olduğu gibi kabullenme. En iyi arkadaşların düşmanların olabilir.* Daha da önemlisi, benimle ilgili hiçbir şeye körü körüne inanma. Nerden ve nasıl bildiğimi bilmiyorum, ancak içimden bir ses benim Yalan Oyunu kulübündeki en numaracı üye olduğumu söylüyor.

Tatlı rüyalar, uzun süredir kayıp olan ikiz kardeşim. Sen beni göremesen de... sabaha görüşürüz.